അദ്ധ്യായം 44. നാല്പത്തിനാലാമധ്യായം

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം IV

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം IV

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

(മലയാളം: സാഹിത്യചരിത്രം)

First published in print media 1953.

The electronic versions have been released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The production infrastructure of River Valley Technologies has been made use of in the production of these digital editions.

Cover: Shakuntala, (she looks back at her lover, pretending to remove a thorn from her foot), an oil painting by Raja Ravi Varma. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

44 പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവ്വാർദ്ധം (തുടർച്ച) 1

1 ആയില്യംതിരുനാൾ രാമവർമ്മമഹാരാജാവ് (1007–1055) 2

2 മീനകേതനചരിതം 3

3 ഭാഷാശാകുന്തളം 4

4 വിശാഖം തിരുനാൾ രാമവർമ്മമഹാരാജാവ് 5

5 മുക്തകങ്ങൾ 6

6 ബെൻജമിൻ ബെയ്‌ലി (980–1046) . . 7

7 രണ്ടുമലയാളനിഘണ്ടുക്കൾ 8

8 ജോസഫ് പീറ്റ് (1040) 9

9 റിച്ചാർഡ് കോളിൻസ് 10

10 ജോർജ്ജ് മാത്തൻ (995–1045) 11

11 മലയാണ്മയുടെ വ്യാകരണം 12

12 വേദസംയുക്തി 13

13 സത്യവാദഖേടം 14

14 മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ 15

15 ആയ്യനം പി. ജോൺ 16

16 ഇൻഡ്യാചരിത്രം 17

17 ഉമ്മൻ പിലിപ്പോസ് (1013–1055) . . 18

18 ആർച്ച് ഡീക്കൻ കോശി (1001–1075) 19

19 പുല്ലേലിക്കുഞ്ചു 20

20 പ്രസംഗങ്ങൾ 21

21 ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ട് (989–1068) . . . 22

22 പാഠമാല (Malayalam Anthology) . 23

23 പഴഞ്ചൊൽമാല 24

24 മലയാളം-ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു 25

25 വൈക്കത്തു പാച്ചുമൂത്തത് (989–1058) 26

26 സംസ്കൃതകൃതികൾ-ശ്രീരാമവർമ്മചരിതം 27

27 കാശിയാത്രാപ്രബന്ധം 28

28 നക്ഷത്രമാലാ 29

29 അർത്ഥവിമർശിനി 30

30 ഹൃദയപ്രിയം 31

31 സുഖസാധകം 32

32 തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം 33

33 കേരളഭാഷാവ്യാകരണം 34

34 കേരള വിശേഷനിയമവിവരം 35

35 വൈക്കത്തു നീലകണ്ഠൻമൂത്തത് (994–1047) 36

36 കുഴിക്കാട്ടു മഹേശ്വരൻഭട്ടതിരി (970–1040) 37

37 കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി (1006–1064) . . 38

38 കേരളകൗമുദി 39

39 പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള (1024–1072) . . . 40

40 മലയാളഭാഷാചരിത്രം 41

41 ഫാദർ ജെറാർദ് - അലങ്കാരശാസ്ത്രം . 42

42 ആർച്ച് ഡീക്കൻ ഉമ്മൻ (1005–1079) . 43

44

പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവ്വാർദ്ധം (തുടർച്ച)

1 ആയില്യംതിരുനാൾ രാമവർമ്മമഹാരാജാവു് (1007–1055)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

ആയില്യം തിരുനാൾ രാമവർമ്മമഹാരാജാവു്, 1007-ാമാണ്ടു മീനമാസം 2-ാംനു രുക്മിണീബായിത്തമ്പുരാട്ടിയുടേയും തിരുവല്ലാ പാലിയക്കരക്കോയിത്തമ്പുരാന്റേയും (പുണർതംനാൾ രാമവർമ്മാ) ദ്വിതീയപുത്രനായി തിരുവവതാരം ചെയ്തു. ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ സങ്ഗീതസാഹിത്യങ്ങളിൽ അനന്യസാധാരണമായ വാസന പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന അവിടുന്ന് അനസ്യൂതമായ അഭ്യാസബലംകൊണ്ടു് അവ രണ്ടിലും ഒന്നുപോലെ നിഷ്ണാതനായി എന്നുമാത്രമല്ല, വ്യാകരണാദിശാസ്ത്രങ്ങളിലും വൈദുഷ്യം സമ്പാദിച്ചു. മാതാവു ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ തീപ്പെട്ടുപോയെങ്കിലും, പിതാവിന്റെ വാത്സല്യപൂർണ്ണമായ ലാളനത്തിൽ വളരുന്നതിന് അവിടത്തേയ്ക്കും അനുജൻ വിശാഖം തിരുനാൾ തമ്പുരാനും ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചു. രാമവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ 980-ാമാണ്ടു ജനിച്ചു. 1033 കന്നിയിൽ മരിച്ചു. അദ്ദേഹം ഒരു നല്ല സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായിരുന്നു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷിലും തിരുമേനിയ്ക്കുള്ള പാണ്ഡിത്യം അപാരമായിരുന്നു. പേരൂർക്കട അപ്പിവാരിയരായിരുന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ ആദ്യത്തെ ആശാൻ. പിന്നീട് അന്നത്തെ രാജകീയ വിദ്വത്സദസ്സിലെ അങ്ഗങ്ങളായിരുന്ന പല ശാസ്ത്രിവര്യന്മാരോടും പല വിഷയങ്ങളും അഭ്യസിച്ചു വാക്യാർത്ഥവിവരണപാടവം സ്വായത്തമാക്കി. ഇംഗ്ലീഷിൽ ആദ്യത്തെ ഉപാധ്യായൻ സുബ്ബരായരും പിന്നീടു കോട്ടയത്തു ശങ്കരമേനോനുമായിരുന്നു. ശങ്കരമേനോൻ കോട്ടയത്തെ സെമിനേരിയിൽ ബേക്കർസായിപ്പിന്റെ ശിഷ്യനാണ്. 1024-ൽ വിശ്വവിശ്രുതനായ മാധവരായർ ഗുരുനാഥനായി. ഈ ഭാഷകൾക്കു പുറമെ തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കർണ്ണാടകം, ഹിന്ദുസ്ഥാനി, മഹാരാഷ്ട്രം എന്നീ ഭാഷകളും അവിടത്തേയ്ക്കു സ്വാധീനമായിരുന്നു. 1022-ൽ യുവരാജാവു് ഉത്രംതിരുനാൾ സിംഹാസനാരൂഢനായപ്പോൾ ആ മഹാരാജാവിനെ അവിടുന്നു സകലരാജ്യകാര്യങ്ങളിലും ഭക്തിവിശ്വാസപൂർവ്വം സഹായിച്ചുതുടങ്ങി. ജ്യേഷ്ഠൻ ബുദ്ധിമാന്ദ്യംനിമിത്തം സ്വസ്ഥജീവിതം സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നതിനാൽ അവിടുന്നുതന്നെയാണ് ഇളയതമ്പുരാന്റെ കൃത്യങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നതു്. 1026-ൽ മാതുലന്റെ പുത്രി കല്യാണിക്കുട്ടിത്തങ്കച്ചിയ്ക്കു പട്ടും കച്ചയും നല്കി. ആ സ്ത്രീരത്നത്തിനും സങ്ഗീതസാഹിത്യങ്ങളിൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ആ മഹതിയുടെ മരണത്തിനുമേൽ 1037-ൽ മാതൃപള്ളി കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മയെ പരിഗ്രഹിച്ചു. സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ സകലകലാപോഷകസ്ഥാനവും ആ തിരുമേനിതന്നെയാണ് അധിരോഹണം ചെയ്തതു്. ഉത്രംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിനു കഥകളിയോടുണ്ടായിരുന്ന അഭിനിവേശാധിക്യംനിമിത്തം അവിടത്തേയ്ക്ക് അന്യകലകളിൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുന്നതിനു സമയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആയില്യംതിരുനാൾക്കുള്ള വിദ്യാവിഷയകമായ സിദ്ധിവിശേഷത്തെപ്പറ്റി ഇലത്തൂർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികൾ 1033-ൽ രചിച്ച കീർത്തി വിലാസം ചമ്പുവിലും കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ 1036-ൽ നിർമ്മിച്ച തിരുനാൾപ്രബന്ധത്തിലും സമുജ്ജ്വലമായ രീതിയിൽ കീർത്തനംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പാച്ചുമൂത്തതിന്റെ ശ്രീരാമവർമ്മചരിതത്തെക്കുറിച്ചു പിന്നീടു പ്രസ്താവിക്കും.

1033-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തെ ആസ്ഥാനപണ്ഡിതന്മാരിൽ പ്രമുഖന്മാർ (1) അനന്തരാമശാസ്ത്രി, (2) അപ്പാദീക്ഷിതർ, (3) വെങ്കടരാമശാസ്ത്രി, (4) ശ്രീനിവാസയ്യങ്കാർശാസ്ത്രി, (5) സുബ്ബാദീക്ഷിതർ, (6) പണ്ഡിതർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രി, (7) അപ്പവയ്യങ്കാർശാസ്ത്രി, (8) ഭാസ്ത്രിപൗരാണികൻ, (9) ഇലത്തൂർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രി എന്നിവരായിരുന്നു. ആയില്യംതിരുനാളെപ്പറ്റി ഇലത്തൂർമഹാകവി

> "സൗജന്യവാദാന്യകയോസ്സഹസ്ഥിതി-
> സ്സാഹിത്യപാണ്ഡിത്യവിലാസയോരപി
> ഛായാതപൈകസ്ഥിതിവത്സുദുർല്ലഭാ
> വ്യാഭാതി യസ്മിൻ നരലോകപാലകേ"

എന്നു പ്രശംസിയ്ക്കുന്നു. അവിടുന്നു പണ്ഡിതരോടു താഴെ കാണുന്നവിധത്തിൽ അരുളിച്ചെയ്യുന്നതായിട്ടും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

> "അദ്യാരഭ്യ ദിനേദിനേ മമ സദസ്യാഗമ്യതാം, പണ്ഡിതൈഃ
> കാലേ/സാവനുഗൃഹ്യതാം പ്രതി മിഥോ
> മാത്സര്യമുത്സൃജ്യതാം,
> വാക്യാർത്ഥഃ പ്രവിചാര്യതാം,
> ശ്രുതിശിരസ്സീമന്തസീമാന്തഗോ-
> ര്യച്ചാന്യന്മുനിഭിഃ പ്രണീതമമലം പ്രസ്തൂയതാം ശാസനം."

ആ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു ശാസ്ത്രിമാരുടെ വാക്യാർത്ഥസദസ്സ് എന്നും അവിടുന്ന് എഴുന്നള്ളിത്താമസിച്ചിരുന്ന ഭജനപ്പുരക്കൊട്ടാരത്തിൽ നിർവിഘ്നമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു; ശാസ്ത്രസദസ്സ് അവസാനിച്ചാൽ ഉടൻ സംഗീതസദസ്സായി. അതു രണ്ടും കഴിഞ്ഞിട്ടേ സായങ്കാലത്തെ സവാരിക്ക് അവിടുന്ന് എഴുന്നള്ളാറുണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം

മലയാളത്തിൽ അക്കാലത്തും പദ്യശാഖയെ പോഷിപ്പിച്ചുവന്ന പണ്ഡിതകവികൾ പലരുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ പുതിയ രൂപത്തിലുള്ള ഗദ്യശാഖ അങ്കുരിക്കുകപോലും ചെയ്തിരുന്നില്ല. രാജ്യത്തേയും ഭാഷയേയും അത്യധികമായി സ്നേഹിച്ച ആ യുവരാജാവിന് അതു് അസഹ്യമായ ഒരു ഹൃദയശല്യമായിത്തോന്നി. അവിടുന്നു പല സരണികളിലും ഒരു പരിഷ്കർത്താവിന്റെ നിലയിലാണ് പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചതു്. സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു ഭാഷയിൽ സ്ഥായിയായ അഭിരുചിയും ഭാഷയ്ക്കുതന്നെ ശാശ്വതമായ ഉൽക്കർഷവും സിദ്ധിക്കണമെങ്കിൽ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം അപരിത്യാജ്യമാണെന്ന് അവിടത്തേയ്ക്കു ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ബോധപ്പെട്ടു. തന്നിമിത്തം ഭാഷ ആ സ്ഥാനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിനു യുവരാജാവായിരുന്നപ്പോഴും സിംഹാസനാരൂഢനായതിനുമേലും പല കാര്യക്ഷമങ്ങളായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും അവിടുന്ന് ഏർപ്പെടുകയുണ്ടായി. യുവരാജാവായിരുന്ന കാലത്തു് ആ തിരുമേനി രചിച്ച രണ്ടു ഗദ്യകാവ്യങ്ങളാണ് മീനകേതനചരിതവും ഭാഷാശാകുന്തളവും. ആ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളും അവിടത്തെ മരണാനന്തരം വിശാഖം തിരുമനസ്സിലെ രാജ്യഭാരകാലത്തിൽ കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഭാഷാശാകുന്തളം അച്ചടിപ്പിച്ചതു് 1057 വൃശ്ചികത്തിലാണ്. അന്ന് അവിടുന്നുതന്നെ ആ നാടകത്തിന്റെ തർജ്ജമയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

രാജ്യഭാരം

ആയില്യം തിരുനാൾ മഹാരാജാവു വിദ്യാവിഷയകമായി പ്രജകൾക്കു നല്കിയ അനുഗ്രഹങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രമേ പ്രകൃതത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കേണ്ടതുള്ളു. 1043-ൽ പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ മലയാളം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്യുകയും, താലൂക്കുതോറും ഓരോ മലയാളം പള്ളിക്കൂടവും തിരുവനന്തപുരത്തു് ഒരു ശിക്ഷാക്രമപാഠശാലയും സ്ഥാപിക്കുകയുംചെയ്തു. നാട്ടുഭാഷാവിദ്യാഭ്യാസം പ്രത്യേകം ഒരു ഡയറക്ടരുടെ ചുമതലയിലാക്കി. 1046-ൽ പകുതികളിലും (അന്നു പ്രവൃത്തികൾ) ഭാഷാവിദ്യാലയങ്ങൾ ഉൽഘാടനംചെയ്തു. 1047-ൽ മുപ്പതു ഡിസ്ത്രിക്ട് പള്ളിക്കൂടങ്ങളും 141 പ്രവൃത്തിപ്പള്ളിക്കൂടങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. 1042-ൽ ഇദംപ്രഥമമായി ബുക്കുകമ്മിറ്റി എന്ന പേരിൽ പാഠശാലകൾക്കുംമറ്റും ആവശ്യമുള്ളതും സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന് ഉതകുന്നതുമായ പുസ്തകങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തിന് ഒരു സമിതി രൂപവൽക്കരിച്ചു. 1043-ൽ അതിനെ പുനസ്സംഘടിപ്പിച്ചു കേരള വർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാനെ അധ്യക്ഷനായി നിയമിച്ചു. അധ്യക്ഷനെ സഹായിക്കുവാൻ മൂന്ന് അംഗങ്ങളെയും തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരേക്കൊണ്ടു വിജ്ഞേയങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസംഗങ്ങൾ എഴുതി വായിപ്പിച്ചു. ആ വഴിക്കുള്ള ജോർജ്ജ്മാത്തന്റെ വ്യവസായങ്ങളെപ്പറ്റി പിന്നീടു പ്രസ്താവിക്കും. തിരുവിതാംകൂറിൽ നാട്ടുഭാഷാവിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമത്തിൽ അവിടത്തേയ്ക്കു കനിഷ്ഠ സഹോദരൻ വിശാഖംതിരുനാൾ ഇളയ തമ്പുരാനും കേരള വർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാനും മന്ത്രിപുങ്ഗവൻ മാധവരായരും ഗണനീയമായ വിധത്തിൽ സഹായം നല്കിവന്നു. ആയില്യംതിരുമേനിയും വിശാഖം തിരുമേനിയും തമ്മിൽ വളരെക്കാലത്തേയ്ക്ക് അന്യാദൃശമായ സൗഭ്രാത്രം പുലർത്തിയിരുന്നു. പാച്ചുമൂത്തതിന്റെ ശ്രീരാമവർമ്മചരിതത്തിൽ ആ വസ്തുത അത്യന്തം ഹൃദ്യമായി ചിത്രണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. "ശ്രീമദ്വിശാഖാനുഗതഃ കലാനിധിഃ" എന്ന് ഇലത്തൂർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികളും അവിടത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു. ഭാഷാഗദ്യ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിൽ ജ്യേഷ്ഠനെപ്പോലെയോ അതിലധികമോ സമത്സുകനായിരുന്നു അനുജനും.

സാഹിത്യം

രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റതിനുമേലും ആയില്യം തിരുമേനി ശാസ്ത്രിയചിന്തയിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്നു. പണ്ഡിതന്മാരെ പരിതുഷ്ടന്മാരാക്കുന്നതിന് അവിടത്തെ സുധാമധുരമായ സൂക്തിയും മുക്തഹസ്തമായ ധനവിശ്രാണനവും പ്രയോജകീഭവിച്ചു. അനവധി ആസ്ഥാനപണ്ഡിതന്മാർ അക്കാലത്തു തിരുവനന്തപുരത്തുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ പലരും അമ്മാവന്റെ കാലത്തുതന്നെ അവിടത്തെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾക്കു പാത്രീഭവിച്ചിരുന്നവരുമാണ്.

> "ആലോകാലോകലോകപ്രഥിതപൃഥുയശാ
> വേദവേദാങ്ഗവിദ്യാ-
> പാരാവാരാവഗാഹീ ബുധധരണിമരു-
> ന്മണ്ഡലീചക്രവർത്തീ
> സദ്യോ വിദ്യോതമാനേ നൃവിശദ സദസി
> ശ്രീകുമാരസ്യ വിദ്വൽ-
> കോടീകോടീരനീരാജിതപദകമലോ/-
> നന്തരാമാര്യഭട്ടഃ"

എന്നു കീർത്തിവിലാസത്തിൽ വർണ്ണിതനായ അനന്തരാമശാസ്ത്രിയായിരുന്നു ആ സദസ്സിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ. പട്ടതോൾവിദ്വാൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു വൈദുഷ്യത്തിനു വീരശൃംഖല സമ്മാനിച്ചപ്പോൾ പുളകഭൂഷിതനായ ആ വൈയാകരണൻ മഹാരാജാവിന്റെ സമ്മാനമല്ല, താൻ വ്യാകരണത്തിൽ നല്ല വിദ്വാനാണെന്നു ശാസ്ത്രികൾ തിരുമനസ്സറിയിച്ചതാണ് തന്നെ വികാരതരളിതനാക്കിയതെന്ന് ആ സർവ്വതന്ത്ര സ്വതന്ത്രനോടു പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. വിദേശീയ പണ്ഡിതന്മാരും രാജസദസ്സിൽ ധാരാളമായി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാളാണ് "കൗമുദീസോമം" എന്ന നാടകത്തിന്റെ പ്രണേതാവായ തഞ്ചാവൂരിലെ പരുത്തിയൂർ കൃഷ്ണശാസ്ത്രി. അദ്ദേഹം 1042-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു മഹാരാജാവിനെ മുഖംകാണിച്ചു. കൗമുദീസോമത്തിൽ അവിടത്തെപ്പറ്റി "അസ്തി സമസ്തരാജരാജമകുടമണിപുഞ്ജകിഞ്ജല്കിതചരണാരവിന്ദോ, ദശാതിരിക്ത ഇവാവതാരഃ ഫണിരാജപര്യങ്കസ്യ ഭഗവതഃ പദ്മനാഭസ്യ, പരിഷ്കാരമണിരിവ വസുന്ധരായാഃ, സാദരസങ്കീർത്തിത സദ്ഗുണസന്ദോഹസഞ്ചിതാനന്ദസുരസുന്ദരീവൃന്ദോ രാജാ രാമവർമ്മനാമാ" എന്നും,

> "പാഥോധിഃ പരിഖായതേ, സ മലയഃ
> പ്രാകാരകുഡ്യായതേ,
> പർജ്ജന്യഃ പരിരബ്ധഭൂധരശിരശ് ശ്രേണീവിതാനായതേ,
> ശൂരശ്ശ്രീരമണസ്സദാപി ഭഗവാൻ സേനാധിനാഥായതേ,
> ധർമ്മോ വർമ്മശതായതേ തവ വിഭോ! തുഭ്യം
> കിമാശാസ്മഹേ?"

എന്നുംമറ്റും ആ കവി പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അന്നത്തെ ആസ്ഥാന വിദ്വാന്മാരിൽ ഞാൻ മുൻപു സ്മരിച്ച വേങ്കടരാമശാസ്ത്രി ഒരു ദോഷൈകദൃക്കായിരുന്നു. തന്റെ ഒരു ശ്ലോകത്തിൽ എന്തോ ഒരു സ്ഖലിതമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ യുവാവു നിർഭയനായി മഹാരാജാവിന്

> "കവീന്ദ്രകല്ഹാരവിഹാരബന്ധോഃ
> കാന്തസ്യ വഞ്ചിക്ഷിതിവല്ലഭേന്ദോഃ
> കലായമാനേഷു കലാധികേഷു
> കളങ്കവദ്വേങ്കടരാമശാസ്ത്രീ.
>
> വിശൃംഖലക്രീഡിതരാജഹംസേ
> വിദ്വൽപ്രകാണ്ഡാംബുരുഹാവതംസേ
> ശ്രീവഞ്ചിരാജസ്യ സഭാതടാകേ
> ശൈവാലവദ്വേങ്കടരാമശാസ്ത്രീ"

എന്നുംമറ്റുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കി അടിയറവച്ചു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ വിദ്വാൻ ഇളയതമ്പുരാന്റെ രാമചരിതം മഹാകാവ്യം പൂനയിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചതും അവിടുന്നുതന്നെയാണ്.

സംഗീതം

തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു വായ്പാട്ടിൽ അസുലഭമായ വാസനയും അഭ്യാസവുമുണ്ടായിരുന്നു. അവിടത്തെ സമകാലികനായിരുന്ന അരിപ്പാട്ടു രാഘവവാരിയരും മഹാരാജാവും പലപ്പോഴും ശംഖുംമുഖത്തു കൊട്ടാരത്തിൽവെച്ച് അവരുടെ ഗാനകലാവൈദഗ്ദ്ധ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചുവന്നിരുന്നു. 1047-ൽ അക്കാലത്തു ദക്ഷിണാപഥത്തിലെ ഗായകമൂർദ്ധന്യനായ മഹാവൈത്തിഭാഗവതർ തിരുവനന്തപുരത്തു വരികയും മഹാരാജാവും അദ്ദേഹവും രാഘവഭാഗവതരുമായി വായ്പാട്ടിൽ മത്സരിച്ച് അവിടത്തെ വിശ്വോത്തരമായ കലാകോവിദതയെ തലകുലുക്കി സമ്മതിക്കയും ചെയ്തു. രാഘവഭാഗവതരെക്കൂടാതെ സ്വാതിതിരുനാളുടെ കാലത്തുതന്നെ തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു പോന്ന പരമേശ്വരഭാഗവതർ, വൈണികൻ പാലക്കാട്ടു കല്യാണകൃഷ്ണഭാഗവതർ, ഫിഡിൽ മഹാദേവഭാഗവതർ എന്നീ ഒന്നാംകിടക്കാർക്കുപുറമേ കിട്ടുഭാഗവതർ, രഘുപതിഭാഗവതർ, രാമസ്വാമി ഭാഗവതർ, ഗണപതിഭാഗവതർ, അനന്തുഭാഗവതർ, ചാത്തു ഭാഗവതർ തുടങ്ങി വേറേയും പല സംഗീതമാർമ്മികന്മാരായ യുവാക്കന്മാർ ജീവിച്ചിരുന്നു. അവർ പിൽക്കാലത്തു് അനശ്വരമായ യശോധനം ആർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്തു.

2 മീനകേതനചരിതം

ഇനി അവിടുത്തെ രണ്ടു ഗദ്യകൃതികളേയുംപറ്റി അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം. അവ മീനകേതന ചരിതവും ഭാഷാശാകുന്തളവുമാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞുവല്ലൊ. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ജോർജ്ജ്മാത്തന്റെ സത്യവാദഖേടത്തിനുമുൻപു രചിക്കപ്പെട്ടതാകയാൽ, ആധുനികരീതിയിലുള്ള ആദ്യത്തെ ഭാഷാഗദ്യകാവ്യങ്ങൾ എന്നു പറയാവുന്നതാണ്. കൊച്ചുപിള്ളവാരിയരുടെ ഈസോപ്പിന്റെ കഥകൾക്കു കാവ്യത്വമുണ്ടെന്നു പറവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലല്ലോ. അറബിക്കഥകളിൽ ദൈർഘ്യംകൊണ്ടു സ്വാരസ്യംകൊണ്ടും പ്രഥമഗണനീയമാണ് Kamaralzanean and Princes Budur എന്ന ആഖ്യാതകം. അതാണ് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു വിവർത്തനത്തിനു തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. ആ കഥയ്ക്കു പാത്രസംജ്ഞകൾകൊണ്ടും, കാലദേശാദി വർണ്ണനംകൊണ്ടും, സംഭാഷണരീതികൊണ്ടും, തികച്ചും പ്രാച്യത്വം വരുത്തുവാൻ അവിടുന്നു ശ്രമിക്കുകയും ആ ശ്രമത്തിൽ പരിപൂർണ്ണമായി വിജയം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. സ്വർണ്ണദ്വീപ് എന്ന രാജ്യത്തിലെ രാജാവായ കാഞ്ചനകേതുവിന്റേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മപത്നിയായ വിദ്യുല്ലതികയുടേയും പുത്രനാണ് മീനകേതനൻ എന്ന രാജകുമാരൻ. അദ്ദേഹം പ്രതാപസൂര്യന്റേയും ചന്ദ്രമുഖിയുടേയും പുത്രിയായ തടിൽപ്രഭയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നു. മതംഗമഹർഷിയുടെ ശാപത്തിനു വിധേയനായ ചിത്രരഥനെന്ന ഗന്ധർവ്വനാണ് അവരുടെ വിവാഹത്തിനു ഘടകനായിത്തീരുന്നതു്. “ജനാൻ രഞ്ജയതീതി രാജാ” “നാവിഷ്ണുഃ പൃഥിവീപതിഃ” “രാജ്യാന്തേനരകം ധ്രുവം” ഇത്യാദി പൂർവ്വസൂക്തികൾ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

> “ഉഡുരാജമുഖീ മൃഗരാജകടി-
> ർഗ്ഗജരാജവിരാജിതമന്ദഗതിഃ
> യദി സാ വനിതാ ഹൃദയേ വസതി
> ക്വ ജപഃ ക്വ തപഃ ക്വ സമാധിരതിഃ”

എന്ന പ്രാചീനപദ്യത്തിനും പ്രവേശമനുവദിച്ചുകാണുന്നു. തിരുമേനിയുടെ ഗദ്യസരണിക്കു രാജകീയമായ ഒരൌജ്ജ്വല്യവും ആകാരസുഷമയും പ്രത്യേകമായുണ്ടു്. തടിൽപ്രഭയുടെ അങ്ഗലാവണ്യം, കാഞ്ചനകേതുവിന്റെ വിലാസമന്ദിരം ഇവയുടെ വർണ്ണനം ഹൃദയത്തിന് അമൃതസേചനം ചെയ്യുന്നതുപോലെയുള്ള അനുഭവം സഹൃദയന്മാരായ വായനക്കാർക്കു സംജാതമാക്കാതെയിരിക്കുകയില്ല. ആകെ ഒൻപതു് അദ്ധ്യായങ്ങൾ പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

3 ഭാഷാശാകുന്തളം

ഇതു അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളനാടകത്തിന്റെ വിവർത്തനമാണ്. തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അംഗീകരിച്ച മൂലം ശാകുന്തളത്തിന്റെ വംഗീയപാഠമാണ്. എന്നാൽ സന്ദർഭാനുഗുണമായി പല ആവാപോദ്വാപങ്ങളും ചെയ്യുന്നതിന് അവിടുന്നു മടിച്ചിട്ടുമില്ല. “പൂരുവംശോത്ഭവനായിരിക്കുന്ന ദുഷ്യന്തമഹാരാജാവ് ഒരു ദിവസം ധനുഷ്പാണിയായിട്ടു കാഞ്ചന മയമായിരിക്കുന്ന രഥത്തിൽ കയറി ഒരു മഹാരണ്യത്തിന്റെ മധ്യത്തിങ്കൽ വന്നു മൃഗങ്ങളെ പിന്തുടർന്നുകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു” എന്നിങ്ങനെയാണ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉപക്രമം. തിരുമനസ്സിലെ ശൈലിയിൽ അങ്ങിങ്ങു സംസ്കൃതത്തിന്റെ അനുകരണം കാണാമെങ്കിലും ആകെക്കൂടി ഒരു സുഭഗമായ സ്വാച്ഛന്ദ്യമാണ് ആപാദചൂഡം കളിയാടുന്നത്. ഒരു ഉദാഹരണം പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

രണ്ടാമങ്കം വിദൂഷകന്റെ സ്വഗതം:-“ഇതെന്തൊരു നേരംപോക്കായിരിക്കുന്നു! എനിക്കോ മരണകാലം അടുത്തപോലെ ആയിരിക്കുന്നു. ഈ രാജാവിന്റെ ബുദ്ധി ഇത്ര വിപരീതമായിട്ട് എന്തിനു പ്രവർത്തിച്ചു? നിരുപയോഗികളായും നിരപരാധികളായും ഇരിക്കുന്ന മൃഗങ്ങളെ വധിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഇത്ര തല്പരനായി തീർന്നിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാകുന്നു? അങ്ങോട്ട് ഒരു സൂകരം ഓടി എന്നും ഇങ്ങോട്ട് ഒരു വ്യാഘ്രം ചാടി എന്നും പറയുന്നതുതന്നെയേ കേൾക്കുന്നുള്ളു. മധ്യാഹ്നകാലത്തിങ്കൽപ്പോലും ശ്രമപരിഹാരം ചെയ്തുകൊള്ളാതെ മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ മൃഗങ്ങളെ പിൻതുടർന്നു നടക്കുന്നു. ദാഹിച്ചാൽ കുടിക്കുന്നതിനു നല്ല വെള്ളം കിട്ടുകയില്ല. ചുക്കാംപാറവെള്ളം കുടിച്ചു മൂത്രവ്യാധി ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. ക്ഷുൽബാധയുണ്ടായാൽ ഭക്ഷിക്കുന്നതിനു ഹരിണത്തിന്റെ അപക്വമാംസമേയുള്ളു. അതുകൊണ്ട് ഉദരരോഗം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഇതുകൂടാതെ മൂർഖനായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ രാജാവു ശകുന്തളാ എന്ന നാമത്തോടുകൂടി ഒരു ഋഷികന്യകയെ കണ്ടു മോഹാതുരനായിട്ടു സ്വദേശത്തുപോലും വരുന്നില്ല. എന്തൊരാശ്ചര്യമായിരിക്കുന്നു!”

ഇതു തർജ്ജമയല്ല, സ്വതന്ത്രമായ ഒരു പരാവർത്തനമാണ്. “സായങ്കാലത്തിൽ സരസമായുള്ള മേഘങ്ങൾ സൂര്യകിരണങ്ങളെ പ്രാപിച്ചു സുവർണ്ണമയമായിരിക്കുന്ന കാന്തിയോടു വേഷ്ടിതങ്ങളായിരിക്കുന്നപോലെ നീലവർണ്ണമായിരിക്കുന്ന മേഘമണ്ഡലത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ ശോഭായമാനമായിരിക്കുന്ന പർവ്വതം” എന്നു ഒരിടത്ത് എഴുതുന്ന തമ്പുരാൻതന്നെയാണ് മറ്റൊരിടത്തു “വലിയ വിഷമമായിരിക്കുന്നു. ഒരു ദിക്കിൽ ഋഷീശ്വരന്മാരുടെ ആജ്ഞ, ഒരു ദിക്കിൽ മാതാവിന്റെ കല്പന. ഈ രണ്ടിൽവെച്ചു ഏതിനെ തിരസ്കരിക്കാവൂ?” എന്നും എഴുതുന്നത്. ആധുനികഭാഷാഗദ്യത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാക്കന്മാരിൽ പ്രമുഖനായ ആ തിരുമേനി നമ്മുടെ കൃതകേതരമായ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു നിശ്ചയമായും പാത്രീഭവിക്കുന്നു.

4 വിശാഖം തിരുനാൾ രാമവർമ്മമഹാരാജാവ്

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

വിശാഖം തിരുനാൾ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവ് 1012-മാണ്ട് ഇടവമാസം 8-ാംനു ജനിച്ചു. അവിടുന്നു രുക്മിണീഭായിത്തമ്പുരാട്ടിയുടേയും പാലിയക്കര രാമവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാന്റേയും കനിഷ്ഠപുത്രനായിരുന്നു. ആ കൊല്ലം കർക്കടകം 3-ാംനു മാതാവു പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. പണ്ഡിതനായ പിതാവ് ആ കുമാരന്റെ പോഷണത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ ഒന്ന് അവിടത്തേയ്ക്കു ശൈശവംമുതല്ക്കു തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന ശരീര ദൌർബല്യമായിരുന്നു.

> “ഏതസ്യ മാതാ മഹിതാ ഗുണൌഘൈഃ
> സാ രുക്മിണീ സാരധിയാം വരിഷ്ഠാൽ
> സ്വവല്ലഭാദ്വല്ലഭദേശനാഥാ-
> ല്ലേഭേ സുതാൻ പഞ്ച സുതാദ്വയം ച”

എന്നു വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ വിശാഖവിജയത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ അഞ്ചു പുത്രന്മാരിൽ മൂന്നാമൻ ശൈശവത്തിൽത്തന്നെ തീപ്പെട്ടുപോയി. ജ്യേഷ്ഠപുത്രനായ ഉത്രംതിരുനാളെപ്പോലെ ദ്വിതീയപുത്രനായ ഉത്രാടംതിരുനാളും മുഗ്ദ്ധ ബുദ്ധിയുമായി. തന്നിമിത്തം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഉത്തമാധികാരികളായി അവശേഷിച്ചത് ആയില്യം തിരുമേനിയും വിശാഖം തിരുമേനിയും മാത്രമായിരുന്നു. അവർതമ്മിലുള്ള അന്യാദൃശമായ ഭ്രാതൃസ്നേഹത്തെപ്പറ്റി മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1047 വരെ ആ സ്നേഹം അഭംഗുരമായി നിലനിന്നു. ആയില്യം തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു മാധവരായർദിവാൻജിയുടെ പേരിലുള്ള അപ്രീതി വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തമനായ സഹോദരന്റെ പേരിലും അതു വ്യാപിച്ചു. മാധവരായരിൽ നിന്ന് ആയില്യംതിരുമേനി വളരെയൊന്നും പഠിച്ചില്ല, അതിനുമുൻപുതന്നെ അവിടത്തെ ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസം അവ സിതപ്രായമായിരുന്നു. എന്നാൽ വിശാഖംതിരുമേനിയുടെ അവസ്ഥ അതല്ലായിരുന്നു. അവിടുന്നു മാധവരായരുടെ അന്തേവാസിയായി നാലു കൊല്ലമേ കഴിച്ചുകൂട്ടിയുള്ളു. അപ്പോഴേയ്ക്കും രാജ്യസേവനത്തിന് ആ വീരപുരുഷനെ അന്നു നാടുവാണിരുന്ന ഉത്രംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിനു നിയോഗിക്കേണ്ടിവന്നു. പക്ഷേ ശാതബുദ്ധിയും സതതോത്ഥായിയുമായ വിശാഖം തിരുനാൾക്ക് ആ ഹ്രസ്വകാലത്തെ പഠനംകൊണ്ടുതന്നെ സകല സിദ്ധികളും ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. തമിഴ്, ഹിന്ദുസ്ഥാനി, മറാത്തി ഈ ഭാഷകളിൽ അവിടുന്നു പ്രയോഗികമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചതിനു പുറമെ സംസ്കൃതത്തിൽ അവഗാഢമായ വ്യുൽപത്തിയും ആർജ്ജിക്കുകയുണ്ടായി. സംസ്കൃതത്തിൽ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും പാലിയക്കരക്കോയിത്തമ്പുരാൻ ആയില്യംതിരുനാളേയും വിശാഖംതിരുനാളേയും അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. വിശാഖംതിരുനാളെസ്സംബന്ധിച്ചു വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ വിശാഖവിജയത്തിൽ “തതഃ സ്വതാതാ-ദയമധ്യഗീഷ്ട ഗ്രന്ഥാനനേകാനചിരേണ ധീമാൻ” എന്ന് ആ വസ്തുത പ്രകടമായിത്തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ അധ്യയനം സമാവർത്തനത്തിനുമുൻപായിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠനും അനുജനും ഇതരഭാഷാഭ്യസനവിഷയത്തിലുള്ള ഗുരുക്കന്മാർ ഭിന്നന്മാരായിരുന്നില്ല. ജ്യേഷ്ഠനു സംസ്കൃതത്തിൽ ശാസ്ത്രവിഷയകമായും അനുജനു സാഹിത്യവിഷയകമായുമാണ് ജ്ഞാനോൽകർഷം ലഭിച്ചത്. അനുജനു സംങ്ഗീതവാസന കുറയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ അക്കാലത്ത് അവിടത്തേയ്ക്കു തുല്യനായ ഒരു പണ്ഡിതൻ ഭാരതത്തിൽ യാതൊരു രാജകുടുംബത്തിലും ജീവിച്ചിരുന്നില്ല. ഊർജ്ജതന്ത്രം തുടങ്ങി ധനതന്ത്രം വരെയുള്ള സകല പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രങ്ങളിലും അവിടുന്നു നിഷ്ണാതനായിരുന്നു എന്നുള്ളതും പ്രകൃതത്തിൽ വിശിഷ്യ വക്തവ്യമാണ്.

വിശാഖം തിരുമനസ്സിലെ ആങ്ഗലഭാഷാപരിജ്ഞാനം

ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽ ഉപന്യാസരചനയ്ക്കു തിരുമനസ്സിലേയ്ക്ക് അത്ഭുതാവഹമായ പാടവമുണ്ടായിരുന്നു. ക്രി. പി. 1854-ൽ നടന്ന ക്രിമിയൻയുദ്ധത്തെപ്പറ്റി അവിടത്തേയ്ക്കു തോന്നിയ വൈരസ്യം “യുദ്ധത്തിന്റെ ക്രൂരതകളും സമാധാനത്തിന്റെ നന്മകളും” (Horrors of war and Benefits of peace) എന്നൊരു ലേഖനം എഴുതുവാൻ പ്രേരകമായിത്തീർന്നു. ആ ലേഖനം അന്നുമദിരാശി പ്രവിശ്യയിലെ പ്രധാന സേനാധിപനായ ജനറൽ ആൻസാന്ന് അയച്ചുകൊടുക്കുകയും അദ്ദേഹം അതു വായിച്ചു നോക്കി അതിലെ ആശയങ്ങളുടെ ക്രമീകരണവും ശൈലിയുടെ ഭംഗിയും അഭിനന്ദനീയമാണെന്നു കാണിച്ച് അന്നു 17 വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന അവിടത്തേക്കു ഒരു പ്രശംസാപത്രം സമ്മാനിക്കുകയുംചെയ്തു. പിന്നീടു മദിരാശിയിൽ ജെ.ബി. നോർട്ടൺ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവന്ന അതീനിയം എന്ന പത്രത്തിലേയ്ക്കു “ഏതദ്ദേശീയരാജകുമാരന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം” (Education of Native Princes) എന്ന പ്രമേയത്തെപ്പറ്റി അവിടുന്ന് അയച്ച ഉപന്യാസം സാഹിത്യവിജയത്തിനു രാജരഥ്യയില്ലെന്നുള്ള കുറിപ്പോടുകൂടി പത്രാധിപർ മടക്കിയയച്ചു എങ്കിലും അടുത്ത കൊല്ലത്തിൽ “തിരുവിതാംകൂറിലെ രാജ്യകാര്യവിവരണം” (Political Sketch of Travancore) എന്ന പേരിൽ മറ്റൊരു വിശിഷ്ടോപന്യാസം ആ പത്രത്തിൽത്തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളെ ആവർജ്ജിച്ചു. ആ സംഭവം നടന്നത് 21-ാമത്തെ വയസ്സിലാണ്. 1036 ചിങ്ങത്തിൽ എഫ്. എൻ. മാൾട്ട്ബി റസിഡൻറായി വന്നപ്പോൾ “എഫ്. എൻ. മാൾട്ട്ബിക്കുള്ള പ്രമേയങ്ങൾ” എന്ന ശീർഷകത്തിൽ ഒരു ലേഖനപരമ്പര ജെ. ബി. നോർട്ടൺ അക്കാലത്തു പുത്തനായി മദിരാശിയിൽ ആരംഭിച്ച ഇൻഡ്യൻ സ്റ്റേറ്റ്സ്മാൻ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വാരികയിൽ ബ്രൂട്ടസ് എന്ന വ്യാജനാമത്തിൽ തുടർച്ചയായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതിനുമേൽ ഫിലാലെത്തീസ് എന്നുംമറ്റുമുള്ള പേരുകളിൽ വേറെയും ചില ലേഖനങ്ങൾ അവിടുന്ന് എഴുതി അതിൽത്തന്നെ മുദ്രണംചെയ്യിച്ചു. അവയ്ക്കുപുറമെ 1. Human Greatness (മാനവമഹിമ), 2. The Relation between Nature and Art (പ്രകൃതിക്കും കലയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം), 3. Our Morals (നമ്മുടെ സദാചാരങ്ങൾ), 4. Our Industrial Status (നമ്മുടെ വ്യവസായസ്ഥിതി) എന്നിങ്ങനെ വിവിധ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും മുറജപം, തുലാഭാരം, ഹിരണ്യഗർഭം മുതലായ മഹാദാനകർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റിയും അവിടുന്ന് ഓരോ അവസരത്തിൽ ഉപന്യാസങ്ങൾ രചിച്ചതായി കാണുന്നു. അവയിൽ ചിലത് ഇളയ തമ്പുരാനായിരുന്നപ്പോൾ എഴുതിയതാണ്.

ആയില്യം തിരുമനസ്സിലെ കാലം

1047-ൽ മാധവരായർ ദിവാനുദ്യോഗത്തിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിശാഖം തിരുനാൾ സുപ്രസിദ്ധമായ കല്ക്കട്ടാ റിവ്യൂ എന്ന മാസികയിൽ A Native Statesman (ഏതദ്ദേശീയനായ ഒരു രാജ്യതന്ത്രകുശലൻ) എന്ന ശീർഷകത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഒരു ഉപന്യാസം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതിനു രണ്ടുകൊല്ലം മുൻപു മദിരാശിയിലെ ഗവർണ്ണറായിരുന്ന ലോർഡ് നേപ്പിയർ അതു വായിച്ചുനോക്കി അവിടത്തെപ്പറ്റി, യൂറോപ്പിൽപ്പോലും ഇതര രാജ്യങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷുകൊണ്ട് അത്ര ഭംഗിയായി കൈകാര്യംചെയ്യാവുന്ന ഒരു രാജകുമാരനുണ്ടോ എന്നു താൻ സംശയിക്കുന്നതായി അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി.

സ്വഭാഷാപോഷണം

മലയാളത്തിലെ ഗദ്യദാരിദ്ര്യം പരിഹരിക്കുന്നതിന് അവിടുന്നു പല പ്രകാരത്തിൽ കാര്യക്ഷമമായി പ്രയതിച്ചു. ബുക്കുകമ്മിറ്റിയിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അവിടുന്നു ശ്രദ്ധാലുവായ ഒരു സഹകാരിയായിരുന്നു. അവിടത്തെ ബഹിശ്ചരപ്രാണനായിരുന്ന കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാനായിരുന്നു 1043 മുതൽ ആ സമിതിയുടെ അധ്യക്ഷൻ എന്നു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അക്കാലത്തു തിരുമേനി (1) സത്യം, (2) വിദ്യാഭ്യാസം, (3) പരോപകാരം, (4) ദേഹരക്ഷ എന്നീ പ്രമേയങ്ങളെ അംഗീകരിച്ചു പ്രൌഢങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾ ഭാഷയിൽ രചിച്ചു. മിസ്സസ് ഗ്ലാസ്റ്റൺ എഴുതിയ The Management of Sick Home എന്ന ചെറിയ പുസ്തകം “ദീനസംരക്ഷണം” എന്ന തലക്കെട്ടിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തു. ക്ഷാമവൃത്താന്തം എന്ന മറ്റൊരു ചെറിയ പുസ്തകവും അവിടുന്നു നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയ്ക്കുപുറമേ മാണ്ഡർസായിപ്പിന്റെ “മഹച്ചരിതഭണ്ഡാഗാരം” (Treasury of Biography) എന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്ന് അലെക്സാണ്ടർ, ആൽഫ്രഡ്. ആർക്കിമിഡിസ്, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, ബേക്കൺ എന്നീ അഞ്ചു മഹാന്മാരുടെ ചരിത്രങ്ങൾ വിവർത്തനംചെയ്തു. വേറേയും ചിലരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ എഴുതണമെന്ന് അവിടത്തേയ്ക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും 1055 മിഥുനം 19-ാംനു മൂപ്പു കിട്ടുകയാൽ അത്തരത്തിലുള്ള വ്യവസായങ്ങളിൽനിന്നു വിരമിക്കേണ്ടിവന്നു. ഉടൻതന്നെ താൻ എഴുതിയ അഞ്ചു ചരിത്രങ്ങളും വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന് ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു നിർദ്ദേശത്തോടുകൂടി അയച്ചുകൊടുത്തു. അതിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “അപ്രകാരം ഒരു പുസ്തകം നമ്മുടെ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ പാഠത്തിനായി ഉപയോഗിച്ചാൽ നന്മയുടേയും മഹിമയുടേയും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ യുവജനങ്ങൾക്കു സ്വഭാവസിദ്ധമായി മനസ്സിലുണ്ടായിരിക്കാവുന്ന ശ്രേഷ്ഠങ്ങളും ധർമ്മ്യങ്ങളുമായ വിചാരങ്ങളുടെ അങ്കുരങ്ങളെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതാകുന്ന ഒരു വിശിഷ്ടഫലം സദാചാര പര്യവസായിയായി ജനിക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നി.” 1056-ാമാണ്ടു മീനമാസത്തിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു തിരുമനസ്സിലെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ആരംഭിച്ച “വിദ്യാവിലാസിനി” എന്ന മാസികയിൽ ഈ അഞ്ചു ചരിത്രങ്ങൾക്കു പുറമെ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ എഴുതിയ ബെന്റം, ബർക്ക് മുതലായി ഒൻപതുപേരുടെ ചരിത്രങ്ങൾകൂടി പ്രകാശനം ചെയ്യുകയും, ഒടുവിൽ ആ പതിന്നാലു ചരിത്രങ്ങളും ഒന്നിച്ചു ചേർത്ത് ഒരു പുസ്തകം കേരളവിലാസം അച്ചുക്കൂടത്തിൽനിന്നു മുദ്രണം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. തിരുവനന്തപുരത്തു രാജകീയമഹാപാഠശാലയിലും മറ്റും തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പലപ്പോഴും മലയാളത്തിൽത്തന്നെ പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തുവന്നു. ആ പ്രസംഗങ്ങൾക്ക് ആശയത്തിലും ശൈലിയിലുമുള്ള ഗാംഭീര്യം അദ്ഭുതപൂർവ്വമായിരുന്നു. ഭാഷയിൽ വാസനയുള്ള അഭ്യസ്തവിദ്യരായ യുവാക്കന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളത് അവിടത്തെ നിത്യവ്രതമായിരുന്നു. Lambs’ Tales From Shakespeare എന്ന ഷേക്സ്പീയർകഥകളിൽനിന്ന് As You Like It, Winter’s Tale (കാമാക്ഷീചരിതം, വർഷകാലകഥ) എന്നീ രണ്ടു കഥകൾ തർജ്ജമ ചെയ്ത കെ. ചിദംബരവാധ്യാർ അവിടത്തെ വിശേഷപ്രീതിക്കു ഭാജനമായിത്തീർന്നു. സംസ്കൃതജ്ഞനും കവിയുമായ വെളുത്തേരി കേശവൻവൈദ്യനു വീരശൃംഖല സമ്മാനിച്ചു. സ്വഭാവപോഷണവിഷയത്തിൽ യുവാക്കന്മാർക്കുള്ള കർത്തവ്യത്തെപ്പറ്റി അവസരം ലഭിക്കുമ്പോഴെല്ലാം അവിടുന്ന് അവരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷാഭ്യസനം അപരിത്യാജ്യമെന്നായിരുന്നു അവിടത്തെ മതം. ഇളയതമ്പുരാനായിരുന്നപ്പോൾത്തന്നെ നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമചെയ്യുന്നതിന്നു മൂവായിരം ഉറുപ്പികയ്ക്കുള്ള ഒരു നിധി മദിരാശിയിൽ വർണ്ണാക്കുലർ ലിറ്ററേച്ചർ സൊസൈറ്റി എന്ന സമാജത്തെ ഏല്പിച്ച് അതിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന പലിശകൊണ്ട് ആ കാര്യം നിർവഹിക്കണമെന്ന് അവിടുന്നു വ്യവസ്ഥാപനം ചെയ്തിരുന്നു എന്നുള്ളതും പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്.

രാജ്യഭാരം

1055 മിഥുനം 9-ാംനു ആരംഭിച്ച തിരുമനസ്സിലെ രാജ്യഭാരം 1060 കർക്കടകം 21-ാംനു അവസാനിച്ചു. കിഴവൻ രാജാവിനു പിന്നീടു തന്റെ കുടുംബത്തിൽ ആർക്കും ദീർഘായുര്യോഗമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നും ഉത്രംതിരുമേനിയേയും ആയില്യംതിരുമേനിയേയും പോലെ താനും 48-ാമത്തെ വയസ്സിൽ അന്തരിക്കുമെന്നും ആ സർവ്വജ്ഞകല്പൻ മുൻകൂട്ടിക്കണ്ടു. അതുകൊണ്ട് അഞ്ചുകൊല്ലത്തേയ്ക്കുമാത്രം നീണ്ടുനിന്ന അവിടത്തെ വാഴ്ചക്കാലം പ്രജാക്ഷേമകരങ്ങളായ ഭരണപരിഷ്കാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിബിഡീകരിക്കുവാൻ അവിടുന്നു പകലും രാവും പണിപ്പെട്ടു. ആ സദ്വ്യവസായം സർവ്വഥാ സഫലമാകുകയും ചെയ്തു. ആ പരിഷ്കാരങ്ങളേക്കുറിച്ചു സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നത് അപ്രസക്തമാകുമെന്നു കരുതി അതിന് ഒരുങ്ങുന്നില്ല.

ഭാഷാകൃതികൾ

(1) സത്യംമുതലായ നാലു വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപന്യാസങ്ങൾ, (2) മഹച്ചരിതസംഗ്രഹത്തിലെ അഞ്ച് ഉപന്യാസങ്ങൾ, (3) ദീനസംരക്ഷണം, (4) ക്ഷാമവൃത്താന്തം എന്നിവയാണ് തിരുമനസ്സിലെ ഭാഷാകൃതികൾ എന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുവല്ലോ. മാതൃക കാണിക്കാൻ സത്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപന്യാസത്തിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം. “സത്യംതന്നെ ഈശ്വരൻ, ഈശ്വരൻതന്നെ സത്യം, എന്ന ശ്രുതി പ്രസിദ്ധമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു യാവനൊരുത്തൻ സത്യത്തെ വിചാരത്തിലും വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും എല്ലാ സമയങ്ങളിലും എല്ലാ അവസ്ഥകളിലും സ്വീകരിക്കുന്നുവോ, അവൻ അവനെ സർവ്വാവസ്ഥകളിലും രക്ഷിക്കുന്നവനായും ജഗന്നിയന്താവായുമിരിക്കുന്ന ഈശ്വരനെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിനു വിപരീതമായി അസത്യനിരതനായ മനുഷ്യൻ ദൈവദ്വേഷിയത്രേ ആകുന്നു. സത്യം എന്നുള്ളതില്ലെങ്കിൽ പ്രപഞ്ച വ്യവഹാരം ഒന്നും നടക്കുന്നതല്ല. മാതാവിന്റെ ഗർഭപാത്രത്തിൽനിന്നും പുറത്തായ കാലം മുതൽ സത്യം സർവ്വാത്മനാതങ്ങൾക്കു ഹിതമാണെന്നും അസത്യം സർവ്വാത്മനാ അഹിതമാണെന്നും മനുഷ്യർക്കു ബോധം വരാൻ പലതും ഹേതുക്കൾ ഉണ്ട്. ഒരു ശിശു യഥാർത്ഥമായിട്ടു വിശക്കുന്ന സമയം കരഞ്ഞാൽ അതിന്റെ അമ്മ പാലു കൊടുക്കും. അതല്ലാതെ കരഞ്ഞ് അമ്മയെ അടുത്തു വരുത്തി സ്തന്യപാനവ്യാജേന സ്തനങ്ങൾ പല്ലുകളെക്കൊണ്ടു മുറിപ്പെടുത്തിയാൽ ഒന്നുരണ്ടു പ്രാവശ്യം അങ്ങനെ ആവുമ്പോൾ യഥാർത്ഥമായിട്ടു വിശപ്പുണ്ടായിരിക്കരയുന്ന സമയവും അതിനെ അമ്മ വിശ്വസിക്കുകയില്ല. ഇപ്രകാരം ശൈശവാവസ്ഥയിൽക്കൂടിയും സത്യം ഹിതകരമാണെന്നുള്ള അറിവുണ്ടാകുന്നു.”

താഴെ കാണുന്ന പംക്തികൾ ആൽഫ്രഡിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപന്യാസത്തിൽനിന്നുദ്ധരിക്കുന്നു: “എന്നാൽ ആൽഫ്രഡിന്റെ യുദ്ധവിജയങ്ങൾ അദ്ദേഹം രാജ്യത്തിലേയ്ക്കു ചെയ്ത ഉപകാരങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഏറ്റവും തുച്ഛങ്ങൾ എന്നുതന്നെ പറയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യഭാരത്തിന്റെ നിഷ്കർഷകൊണ്ടു ചൌര്യം എന്നുള്ളത് അശ്രുതമായിരുന്നു. രാജമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ സ്വർണ്ണകണങ്ങളെ കെട്ടിത്തൂക്കിയിരുന്നു എന്നും അവയെ ആരും സ്പർശിക്കപോലും ചെയ്തില്ലെന്നും ഐതിഹ്യമുണ്ട്. “വാതോപി നാസ്രംസയദംശുകാനി കോ ലംബയോദാഹരണായ ഹസ്തം” എന്നു രഘുവംശത്തിൽ കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനനെ ഉദ്ദേശിച്ചു കാളിദാസൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ആൽഫ്രഡിൽ യോജിക്കുന്നതാകുന്നു. അദ്ദേഹം 24 മണിക്കുറായ ഒരു അഹോരാത്രത്തെ മൂന്നു സമഭാഗമായി വിഭജിച്ച് ഒന്നിനെ ദൈവസേവയ്ക്കും, ഒന്നിനെ രാജ്യയോഗക്ഷേമത്തിന്റെ അന്വേഷണത്തിനും, ഒന്നിനെ വിശ്രമവിഹാരിദികൾക്കും ആയിട്ട് ഉപയോഗിച്ചു. “വിഭജ്യനക്തന്ദിവമസ്തതന്ദ്രിണാ” എന്നുള്ള കിരാതാർജ്ജുനീയശ്ലോകത്തെ ഇവിടെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താം. പ്രജകളിൽനിന്നും വാങ്ങുന്ന കരങ്ങളുടെ സമുദായത്തെ രണ്ടു സമഭാഗങ്ങളായി വിഭജിച്ച് ഒന്നിനെ ലൌകികവിഷയങ്ങളിലും ഒന്നിനെ വൈദികവിഷയങ്ങളിലും വ്യയംചെയ്തു. ഈ പ്രശസ്തകൃത്യങ്ങൾക്ക് എല്ലാത്തിനും മകടീഭൂതമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മഗുണം. അദ്ദേഹം പ്രകൃത്യാ ഉപശാന്തനും പ്രസന്നനും പ്രിയംവദനും ദയാവാനും സൈ്വരസമാഗമത്തിനും ദോഷഹീനങ്ങളായ വിഹാരങ്ങൾക്കും വിരോധമില്ലാത്തവനും ആയിരുന്നു.”

അവിടത്തേയും വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റേയും ഗദ്യശൈലി ദൈനംദിനമുള്ള സാഹചര്യംകൊണ്ടു പ്രായേണ ഏകരൂപമായിത്തന്നെ വികസിച്ചു. വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ എഴുതിയ മഹച്ചരിതത്തിൽ ഒരു ഭാഗം അവിടത്തേയ്ക്കു സമ്മതമായോ എന്നറിയുന്നതിനായി സമർപ്പിച്ചപ്പോൾ അവിടുന്ന് അതു തിരിയെ അയച്ചുകൊടുത്തത് “അവിടത്തെ ഭാഷാന്തരീ കരണം എന്റേതുപോലെതന്നെ എനിക്കു സമ്മതമാണ്” എന്നുള്ള കുറിപ്പോടുകൂടിയായിരുന്നു.

5 മുക്തകങ്ങൾ

വിശാഖംതിരുമേനിക്കു താൻ ഒരു കവിയാണെന്ന് അഭിമാനമില്ലായിരുന്നു എങ്കിലും ഓരോ സന്ദർഭത്തിൽ അനേകം ശ്ലോകങ്ങൾ അവിടുന്നു നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം ദ്രുതനിർമ്മിതങ്ങളെന്നാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്. പലതിലും പ്രകൃഷ്ടമായ ഫലിതം പരിസ്ഫുരിച്ചിരുന്നു. മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങൾ ചുവടേ ചേർക്കാം.

1. മാധവരായരെപ്പറ്റി:
   "മാധവമുഖ്യാ ഋതവോ മാധവമുഖ്യാശ്ച വേദഭാഷ്യകൃതഃ
   മാധവമുഖ്യാ ഋഭവോ മാധവമുഖ്യാശ്ച രാജ്യഭാരഭൃതഃ"
2. ധൂമകേതു ഉദിച്ചിരുന്ന ഒരവസരത്തിൽ സുഹൃത്തായ കരമന സുന്ദരശാസ്ത്രിക്ക് അയച്ചത്:
   "ഭോഭോസ്സുന്ദരശാസ്ത്രിൻ യുഷ്മൽഫാലസ്ഥഗോപികാപുണ്ഡ്രഃ
   നിതരാം വിരാജതേ/സൌ പ്രാതർവ്യോമസ്ഥധൂമകേതുരിവ"
3. കിരാങ്ങാട്ടു നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്ക് അയച്ചത്:
   "ദ്വിജാനാം ശുഭ്രപക്ഷാണാം ജീവനായ ന കേവലം
   സരസം ചാതിശോഭായൈ ഭവതീഹ സരസ്ഥിതിഃ"

6 ബെൻജമിൻ ബെയ്‌ലി (൧൭൮൦–൧൮൪൬)

ബെയ്‌ലിയുടെ ഭാഷാസേവനത്തിന്റെ ആരംഭം

ക്രി. പി. 1814-ൽ ഒരു നൂതനനിയമമനുസരിച്ച് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവർമ്മെന്റ് ഇൻഡ്യയിൽ വിദേശീയരായ മിഷണറിമാരുടെ സുവിശേഷപ്രചാരണത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നീക്കി. ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഫലമായി തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ ലണ്ഡൻ മിഷൻസഭയും വടക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ ചർച്ചമിഷൻ (ആംഗ്ലിക്കൻ) സഭയും അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. ലണ്ഡൻമിഷന്റെ കേന്ദ്രം നാഗർകോവിലും ചർച്ചമിഷന്റേതു കോട്ടയവുമായിരുന്നു. ആദ്യത്തെ ആംഗ്ലിക്കൻ മിഷണറിയായ തോമസ് നോർട്ടൺ 1816 മേയ്മാസത്തിലും അദ്ദേഹത്തെ തുടർന്നു ബെൻജമിൻ ബെയ്‌ലി, ജോസഫ് ഫെൻ, ഹെന്റി ബേക്കർ (സീനിയർ) എന്നീ മൂന്നു മിഷണറിമാരും ആലപ്പുഴയിൽ വന്നിറങ്ങി. ബെയ്‌ലി സപത്നീകനായി ആഗമിച്ചത് 1816 നവംബർമാസത്തിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു ഭാഷാഭ്യസനത്തിൽ പ്രശംസനീയമായ ഔത്സുക്യവും വാസനയുമുണ്ടായിരുന്നു. മലയാളഭാഷ വേഗത്തിൽ പഠിച്ച് അതിൽ 1818 മുതൽ പ്രസംഗിച്ചുതുടങ്ങി. അതിനെത്തുടർന്നു സിറിയക്ക്, സംസ്കൃതം എന്നീ ഭാഷകളിലും പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചു. കോട്ടയം സെമിനേരിയിൽ 1817 മുതൽ അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ മൻഷിമാരുടെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചാണ് അദ്ദേഹം ഇത്തരത്തിൽ വിവിധ ഭാഷാവൈജ്ഞാനികനായത്.

കോട്ടയത്ത് അച്ചുക്കൂടം

പീലിപ്പോസ് റമ്പാന്റെ ബൈബിൾ തർജ്ജമയുടെ സ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി നാല്പത്തൊന്നാ മധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ തർജ്ജമ ആർക്കും തൃപ്തികരമായിത്തോന്നായ്കയാൽ അതു നല്ലപോലെ പരിഷ്കരിച്ച് ഒരു പുതിയ പതിപ്പ പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്നു ബെയ്‌ലിസ്സായിപ്പ നിശ്ചയിച്ചു. അക്കാലത്തു തിരുവിതാംകൂറിലേയും കൊച്ചിയിലേയും റസിഡൻറായിരുന്ന കർണ്ണൽ ജോൺ മൺറോ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ വേണ്ട സഹായമെല്ലാം ചെയ്തു. 1761-ാമാണ്ടു മദിരാശിയിൽ എസ്.പി.സി.കെ. പ്രസ്സ് എന്നൊരു ക്രിസ്തീയമുദ്രണാലയം ഭാരതീയഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അതിൽ പ്രായേണ തമിഴ് പുസ്തകങ്ങളേ അച്ചടിച്ചിരുന്നുള്ളു. 1805-1812 ഈ വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ അവിടെ മലയാളത്തിലും ചില ചെറിയ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതായി റിക്കാർഡുകളിൽനിന്നറിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവ ഏതെല്ലാമെന്നു വ്യക്തമാകുന്നില്ല. 1812-ൽ മദിരാശിയിൽ കോളേജ് ഓഫ് ഫോർട്ട് സെന്റ് ജോർജ്ജ് (College of Fort St. George) എന്ന വിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കുകയും അതിന്റെ പര്യവേക്ഷകസമിതിയിൽ എഫ്. ഡബ്ല്യു. എല്ലിസ് എന്ന പണ്ഡിതനെക്കൂടി അധികൃതന്മാർ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. എല്ലിസ് മലയാളഭാഷയെപ്പറ്റി വിജ്ഞേയങ്ങളായ ചില ഉപന്യാസങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം 1819-ാമാണ്ടു യൗവനത്തിൽ ത്തന്നെ മരിച്ചുപോയി. ബെയ്‌ലിയുടെ ആഗ്രഹം തന്റെ തർജ്ജമ കോട്ടയത്തുതന്നെ ഒരു മുദ്രാലയം സ്ഥാപിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്നായിരുന്നു. 1821-ാമാണ്ട് ഒക്ടോബർ 18-ാംനു ബോംബേമാർഗ്ഗമായി ഒരു അച്ചുക്കൂടവും അതിനുവേണ്ട ഇംഗ്ലീഷ് ലിപികളും ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു കോട്ടയം സെമിനേരിയിൽ വന്നുചേർന്നു. പിന്നീടു മലയാള അക്ഷരങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള ശ്രമമായി. മുൻപറഞ്ഞ ഫോർട്ട് സെന്റ് ജോർജ്ജ് കോളേജിൽനിന്ന് ആവശ്യമുള്ള മലയാളമക്ഷരങ്ങൾ കൊത്തിയുണ്ടാക്കി ബെയ്‌ലിക്ക് അയച്ചു കൊടുത്തു. എങ്കിലും അവ ഉപയോഗശൂന്യങ്ങളായാണ് അനുഭവത്തിൽ കാണപ്പെട്ടത്. അപ്പോഴേയ്ക്കും പരിഷ്കരിച്ച തർജ്ജമ തയ്യാറായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു, ആ വിഷയത്തിൽ വൈദ്യനാഥയ്യർ എന്നൊരു ബ്രാഹ്മണന്റെയും ചില നായന്മാരുടേയും സാഹായ്യം ബെയ്‌ലിക്കു ലഭിച്ചു. സുറിയാനിഭാഷയിലെ മൂലത്തിൽനിന്നു വ്യത്യാസം വരുത്താതേയും, എന്നാലും ഭൂരിപക്ഷത്തോടൊപ്പം സൂരിപക്ഷത്തിനും രുചിക്കത്തക്ക നിലയിലുമാണ് ആ തർജ്ജമ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതെന്ന് അദ്ദേഹം ആശിച്ചു. ആ ആശ ഒരുവിധമെല്ലാം ഫലിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും അച്ചുകളില്ലാതെ പുസ്തകം എങ്ങിനെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കും? താൻതന്നെ പല പുസ്തകങ്ങൾ നോക്കിയും ബുദ്ധികൊണ്ടാലോചിച്ചും കോട്ടയത്ത് ഒരു ആശാരിയേയും രണ്ടു കൊല്ലന്മാരേയുംകൊണ്ട് ആ വ്യവസായശീലൻആവശ്യമുള്ള അച്ചുകളെല്ലാം കൊത്തിച്ചു. 1824-ൽ ആ ബൈബിൾ തർജ്ജമ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു വന്ന അച്ചടിയന്ത്രവും പഴകിപ്പോകുകയാൽ മരംകൊണ്ട് ഒരു പുതിയ മുദ്രണയന്ത്രം 1829-ൽ ഉണ്ടാക്കിച്ചു. അതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശില്പവിദ്യാ കൗശലത്തിനു നിദർശനമാണ്. 1828-ൽ വേറേ രണ്ട് അച്ചടി യന്ത്രങ്ങൾകൂടി വരുത്തി. 1014-ൽ മാത്രമാണ് സ്വാതിതിരുനാൾമഹാരാജാവു സക്കാർവകയായി ഒരച്ചുക്കൂടം തിരുവനന്തപുരത്തു സ്ഥാപിച്ചതെന്നും അതുവരെ ഗവർമ്മെന്റിലേക്കാവശ്യമുള്ള അച്ചടിപ്പണി മുഴുവൻ ഈ സി. എം. എസ്. പ്രസ്സിലായിരുന്നു നിർവ്വഹിച്ചുവന്നത് എന്നും മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

7 രണ്ടുമലയാളനിഘണ്ടുക്കൾ

ബെയ്‌ലിയുടെ പുസ്തകങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനമായി പരിഗണിക്കേണ്ടതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലയാളം-ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷണറി തന്നെയാണ്. എച്ച്. എച്ച്. വിൽസന്റെ സംസ്കൃത-ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷണറി 1832-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. ആ പുസ്തകത്തെ അനുകരിച്ചാണ് ബെയ്‌ലി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലയാളം-ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു നിർമ്മിച്ചതു്. അതിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങളെയാണ് അധികമായി പ്രവേശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും ഭാഷാപദങ്ങൾ കുറവാണെന്നും ചിലർ പറയാറുണ്ട് അതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ ഏതു പ്രസ്ഥാനത്തിലും ഒരു മാർഗ്ഗദർശകനുണ്ടാകാവുന്ന ക്ലേശങ്ങളെപ്പറ്റി അല്പമെങ്കിലും പര്യാലോചിക്കുവാൻ ഹൃദയമുള്ളവർക്കു പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം ഒരു ഭഗീരഥപ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു ബോധപ്പെടാതെയിരിക്കുകയില്ല. ബൈബിൾ തർജ്ജമ കഴിഞ്ഞു സായിപ്പ് ആരംഭിച്ച ആ നിഘണ്ടു 1846-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. അതോടുകൂടിത്തന്നെ അദ്ദേഹം എഴുതിത്തീർത്ത ഇംഗ്ലീഷ്-മലയാളം ഡിക്ഷണറി 1848-ലും അച്ചടിക്കപ്പെട്ടു. മലയാളം-ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവിനാണ് ഭക്തിബഹുമാനപുരസ്സരം സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സമർപ്പണനിവേദനത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ, അവിടുന്ന് അതിന്റെ നിർമ്മതിയിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ച ഔത്സുക്യത്തേയും, പൊതുവേ സ്വപ്രജകളുടെ ഇടയിൽ വിദ്യാഭ്യാസവർദ്ധനത്തിനും സാഹിത്യോന്നമനത്തിനും നല്കിവന്ന പ്രോത്സാഹനങ്ങളേയും മുക്തകണ്ഠമായി ശ്ലാഘിച്ചിരിക്കുന്നു.

മറ്റു കൃതികൾ

ബെയ്‌ലി ഈ മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൂടാതെ (4) പള്ളിയുടെ ഉപയോഗത്തെപ്പറ്റി ഒരു സംവാദം, (5) ഡോക്ടർ വാക്സിന്റെ ഒന്നും രണ്ടും ചോദ്യോത്തരപുസ്തകങ്ങൾ, (6) മറേ സായിപ്പിന്റെ വ്യാകരണസങ്ഗ്രഹം, (7) രണ്ടു് ആട്ടിൻകുട്ടികൾ, (8) രാമമോഹനറോയിയുടെ ഉപനിഷദ്വ്യാഖ്യാനം, (9) മിസ്സ് ഷെർവുഡ്ഡിന്റെ ഭാരതീയ തീർത്ഥാടകൻ (Indian Pilgrim) ഇവയും മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മരണം

ബെയ്‌ലിസ്സായിപ്പിനു കൂടെക്കൂടെ തലവേദനയുടേയും മറ്റും ഉപദ്രവം ഉണ്ടാകാറുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും അതൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുസ്ഥിരമായ കൃത്യനിഷ്ഠയ്ക്കു ശൈഥില്യം വരുത്തിയില്ല. കോട്ടയത്തു സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അടിസ്ഥാനമുറപ്പിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നിയായിരുന്നു. 1830-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ശീമയ്ക്കുപോയി എങ്കിലും ഏറെത്താമസിയാതെ തിരിയെപ്പോന്നു. 1839-ൽ കോട്ടയത്തെ മനോഹരമായ ആംഗ്ലിക്കൻപള്ളിയുടെ പണി ആരംഭിച്ച് അതു് അചിരേണ പൂർത്തിയാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രി 1824-ൽ കോട്ടയത്തുവെച്ചു മരിച്ചുപോയി. 1840-ൽ മൂത്തപുത്രൻ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വേണ്ട പരിശീലനം കഴിഞ്ഞു തിരിയെ വന്നു. സി.എം.എസ്. അച്ചുക്കൂടം സൂപ്രണ്ടായി ജോലി നോക്കി. 1850-ൽ മുപ്പത്തിനാലു വർഷത്തെ മതസംബന്ധവും ഭാഷാസംബന്ധവുമായ തന്റെ കൈങ്കര്യം നിസ്തുലമായ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി നിർവ്വഹിച്ചതിനുമേൽ നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങുകയും 1871-ൽ 80-ാമത്തെ വയസ്സിൽ പരഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ബെയ്‌ലിസ്സായിപ്പിന്റെ പാവനമായ നാമധേയം ഭാഷാഭിമാനികളായ കേരളീയർ ഒരു കാലത്തും വിസ്മരിക്കുന്നതല്ല.

8 ജോസഫ് പീറ്റ് (1040)

ബെൻജമിൻ ബെയ്‌ലിയെപ്പോലെ ജോസഫ് പീറ്റും ഒരു ആംഗ്ലിക്കൻമിഷണറിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം 1833-ൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ വന്നു കുറേക്കാലം കോട്ടയം കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പലായി പണി നോക്കി. 1838-ൽ മാവേലിക്കരെ മിഷണറിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 1841-ൽ മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ഒരു പുതിയ വ്യാകരണം നിർമ്മിച്ചു. ആ വ്യാകരണത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പതിപ്പ് 1854-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. ഇംഗ്ലീഷുകാരിൽ ഒന്നാമതായി റോബട്ട് ഡ്രുമ്മണ്ടും രണ്ടാമതായി എഫി. സ്പ്രിംഗും മൂന്നാമതായി പീറ്റുമാണ് മലയാളഭാഷയ്ക്കു വ്യാകരണം നിർമ്മിച്ചതു്. ഡ്രുമ്മണ്ഡിനെപ്പോലെ സ്പ്രിംഗും തന്റെ വ്യാകരണം രചിച്ചതു് ഈസ്റ്റിൻഡ്യാക്കമ്പനിയുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ആവശ്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചാണ്. ആ വ്യാകരണം 1839-ൽ മുദ്രിതമായി. പീറ്റ്സായിപ്പിന്റെ വ്യാകരണം, അതിനുമുൻപുള്ള രണ്ടു വ്യാകരണങ്ങളെക്കാൾ ഭേദമാണ്. 964-ാമാണ്ടുമുതല്ക്കുള്ള പഴയ മലയാളം എഴുത്തുകുത്തുകൾ അതിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വ്യാകരണത്തിനുപുറമേ ആ കൈരളീബന്ധു ബണിയന്റെ വിശ്വവിശ്രുതമായ പിൽഗ്രിംസ് പ്രോഗ്രസ് എന്ന ഇംഗ്ലിഷ് കൃതി തർജ്ജമ ചെയ്യുകയും തന്റെ റൈറ്റർ കോശിയെക്കൊണ്ടു് ഒരു ഭൂമിശാസ്ത്രം രചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 1845-ൽ ശീമയ്ക്കുപോയി. 1849-ൽ തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു തിരിയെ വന്നു. ഈ നാട്ടിലെ ശീതോഷ്ണാവസ്ഥ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരസ്ഥിതിക്കു യോജിച്ചില്ല. 1865-ൽ രക്തസമ്മർദ്ദംനിമിത്തം മാവേലിക്കരവെച്ചു മരിച്ചു.

9 റിച്ചാർഡ് കോളിൻസ്

മലയാളവാക്കുകൾക്കു മലയാളത്തിൽത്തന്നെ അർത്ഥവിവരണം ചെയ്യുന്ന ഒരു നിഘണ്ടു ആദ്യമായി നിർമ്മിച്ചതു റെവറന്റ് റിച്ചാർഡ് കോളിൻസ് എന്ന ആംഗ്ലിക്കൻമിഷണറിയാണ്. കോളിൻസ് 1854 ഡിസംബർ 20-ാംനു മദിരാശിയിൽ വന്നിറങ്ങി. അദ്ദേഹം കേംബ്രിഡ്ജിലെ സെന്റ് ജോൺസ് കോളേജിൽ പഠിച്ച ഒരു പണ്ഡിതനായിരുന്നു. 1855 മാർച്ച് മാസത്തിൽ കോട്ടയം സെമിനേരിയുടെ ചാർജ്ജു കിട്ടി. 1867 വരെ കോട്ടയം കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പലായി ജോലിനോക്കി. പിന്നീടു സിലോണിൽ ഒരു സി. എം. എസ്. കോളേജിലെ അധ്യാപകനായിപ്പോയി. അവിടെയും മിഷണറിപ്രവർത്തനം നടത്തിയതിനുശേഷം ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കു തിരിയെപ്പോയി. 1900-ാമാണ്ടു മരിച്ചു. കോട്ടയത്തുവച്ചു തന്റെ സ്വന്തം മുൻഷിയായ രാമവാരിയരുടേയും കോളേജ് മുൻഷിയായ ചൈവള്ളിക്കൽ സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റിയുടേയും മറ്റും സഹായത്തോടുകൂടി മേല്പറഞ്ഞ ഡിക്ഷണറി നിർമ്മിച്ച് 1865-ൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ ഒരു പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പ് 1905-ലും മറ്റൊന്ന് 1918-ലും പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. സംവൃതോകാരം പീറ്റ് ഉപന്യസിച്ചതുപോലെ അകാരമല്ലെന്നും അരയുകാരമാണെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. ബെയ്‌ലിയുടെ മലയാളം-ഇംഗ്ലീഷ് ഡിക്ഷണറിയെക്കാൾ കൂടുതൽ ശബ്ദങ്ങൾ കോളിൻസിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഭാഷാപദങ്ങളെക്കാൾ ഭാഷയിൽ പ്രചരിക്കുന്ന സംസ്കൃതപദങ്ങൾക്കാണ് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നല്കീട്ടുള്ളത്. ഗണേരുകാ (വേശ്യകളുടെ തായ്ക്കിഴവി) ഖോഡ (മുടന്തുള്ള) തുടങ്ങിയ അനേകം അപ്രസിദ്ധസംസ്കൃതപദങ്ങളേയും സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിൽസൺ, വിൽകിൻസൺ മുതലായ പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഡിക്ഷണറികളെ വേണ്ടതിലധികം ഉപജീവിക്കുകനിമിത്തമാണ് ആ വൈകല്യം സംഭവിച്ചത്. എങ്കിലും ഭാഷയ്ക്ക് ഏറ്റവും ഉപയോഗമുള്ള ഒരു നിഘണ്ടുവായിത്തന്നെയാണ് അത് ഇന്നും പരിലസിക്കുന്നത്. ഒടുവിൽ പ്രധാന സംസ്കൃത ധാതുക്കൾക്കു ധാതുമഞ്ജരി എന്ന പേരിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ അർത്ഥം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു അനുബന്ധവും സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഡിക്ഷണറിക്കുമുൻപു ഭാഷയ്ക്ക് ഒരു ലഘുവ്യാകരണവും കോളിൻസ് രചിക്കുകയുണ്ടായി.

10 ജോർജ്ജ് മാത്തൻ (995–1045)

ഉപോൽഘാതം

ഭാഷയിൽ ഓരോ കാലത്തുത്ഭവിച്ച പല ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഇതിനു മുൻപു പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. (1) ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, (2) ചാക്കിയാന്മാരുടെ അഭിനയത്തിനുള്ള രൂപകങ്ങളുടെ പരാവർത്തനങ്ങൾ, (3) പാഠകക്കാർക്കു പ്രവചനത്തിനുള്ള കഥനങ്ങൾ, (4) ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം ഉത്തരരാമായാണം ഭാഷാഭാഗവതം തുടങ്ങിയ അപൂർവ്വം ചില സ്വതന്ത്രനിബന്ധങ്ങൾ—ഇവയാണ് പ്രധാനമായി നമുക്ക് ആ കൂട്ടത്തിൽ ദൃശ്യങ്ങളാകുന്ന വാങ്മയങ്ങൾ. ഇവയെല്ലാം ഹിന്ദുക്കൾ പ്രായേണ സംസ്കൃതശൈലിയവലംബിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ വർത്തമാനപ്പുസ്തകം മുതലായി ഏതാനും ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയിലെ ശബ്ദകോശവും വാക്യശൈലിയും അസംസ്കൃതമായ വ്യാവഹാരികഭാഷയിൽ പെടുന്നതാകയാൽ സാഹിത്യദൃഷ്ട്യാ ഉത്തമകോടിയിൽ പരിഗണിക്കുന്നതിന് അർഹങ്ങളല്ല. വാസ്തവത്തിൽ വ്യവസ്ഥിതമായ ഒരു ഗദ്യരീതി ഭാഷയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചതു കേരളത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങിയതിനുമേൽ ആ ഭാഷയിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടിയ ഭാഷാഭിമാനികളുടെ പരിശ്രമം നിമിത്തമാണ്. ഇംഗ്ലീഷിനുപുറമെ സംസ്കൃതത്തിലും പര്യാപ്തമായ ജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ച ഒരാൾക്കല്ലാതെ അത്തരത്തിലുള്ള പരിശ്രമംകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും സാധിക്കുന്നതിനു മാർഗ്ഗമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ആ പന്ഥാവിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ ആദ്യകാലത്ത് ആരും അത്രതന്നെ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. പാശ്ചാത്യ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഒരു ഗദ്യപദ്ധതി ഭാഷയിൽ ഇദംപ്രഥമമായി അവതരിപ്പിച്ച് ആ പദ്ധതിയിൽ വിവിധ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചു പുസ്തകങ്ങളും ഉപന്യാസങ്ങളും രചിച്ച ഒന്നാമത്തെ കേരളീയൻ റെവറന്റ് ജോർജ്ജ് മാത്തനാണ്. ആ പദ്ധതി വേണ്ടവിധത്തിൽ പരിഷ്കരിച്ചു വികസിപ്പിച്ച് അനവദ്യവും സർവ്വാംഗരമണീയവുമാക്കിത്തീർത്തത് കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാനാണെന്നും പറയേണ്ടതുണ്ട്.

ജനനം

ജോർജ്ജ് മാത്തന്റെ കുടുംബം കൊച്ചിയിൽ കുന്നംകുളത്തിനു സമീപമുള്ള ആർത്താറ്റുനിന്നു മധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ ചെങ്ങന്നൂർതാലൂക്കിൽപെട്ട പുത്തൻകാവിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്ത ഒന്നാണ്. പുത്തൻകാവിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവായ മാത്തൻ തരകൻ ആറന്മുളക്കു സമീപമുള്ള കിടങ്ങന്നൂർ എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ താമസമുറപ്പിച്ചു. അതു ഒരു യാക്കോബായ കുടുംബമായിരുന്നു. ആ തരകന്റേയും പുത്തൻ കാവിൽ പുത്തൻവീട്ടിൽ അന്നാമ്മയുടേയും പുത്രനായി ജോർജ്ജ് മാത്തൻ 1819 സെപ്റ്റംബർ 25-ാംനു ജനിച്ചു. റവറന്റ് ജോർജ്ജ് മാത്തൻ എന്നും ഗീവറുഗീസ് പാ(ദ്രി)തിരി എന്നും മല്ലപ്പള്ളിലച്ചൻ (മല്ലപ്പള്ളച്ചൻ) എന്നുമുള്ള പേരുകളിൽ അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടുന്നു. മല്ലപ്പള്ളിയിൽ മറിയാമ്മയെ പരിഗ്രഹിക്കുകയും വളരെക്കാലം അവിടെ മിഷൻസേവനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു താമസിക്കുകയും ചെയ്യുകയാലാണ് ഒടുവിലത്തെ നാമാന്തരം അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധിച്ചത്.

ചരിത്രം

ഗീവറുഗീസിന്റെ പിതാവ് നമ്മുടെ കഥാപുരുഷൻ ഗർഭസ്ഥനായിരുന്നപ്പോൾത്തന്നെ മരിച്ചുപോകയാൽ പിതൃസഹോദരനായ കുര്യൻകത്തനാരുടെ സംരക്ഷണത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ബാല്യകാലത്തിൽ വളർന്നത്. കത്തനാർ ഗീവറുഗീസിനെ വൈദികവിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ച് ഒരു പട്ടക്കാരനാക്കണമെന്നാഗ്രഹിച്ചു. ഒൻപതുവയസ്സു പ്രായമായപ്പോൾ മെത്രപ്പോലിത്താ “കാറോയാ” എന്ന ഒന്നാമത്തെ പട്ടം നല്കി. പിന്നീടു കോട്ടയത്തു പഴയ സെമിനേരിയിൽ പഠിത്തം ആരംഭിച്ചു. അവിടെ ഇംഗ്ലീഷ്, ഗ്രീക്ക് എന്നീ ഭാഷകൾ അഭ്യസിക്കുന്നതിനു വേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രജ്ഞാശാലിയായ നമ്മുടെ ബാലൻ ആ സൗകര്യങ്ങളെല്ലാം വഴിപോലെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. 1837-ൽ ആ സെമിനേരി പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്ന വൈയാകരണൻ പീറ്റ സായിപ്പ് അദ്ദേഹത്തെ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി മദിരാശിയിലേക്കയച്ചു. അവിടെ ബിഷോപ്പ് കോറിസ് ഗ്രാമർ സ്കൂളിൽ പഠിച്ച് അക്കാലത്തെ കേൾവികേട്ട ഒരു പണ്ഡിതനായി ഉയർന്നു. മദിരാശിയിൽവെച്ച് ആംഗ്ലിക്കൻസഭയിൽ ചേർന്നു തമിഴും തെലുങ്കും ഹിന്ദുസ്ഥാനിയുംകൂടി അവിടെ താമസിച്ചപ്പോൾ പഠിച്ചു. 1844-ൽ ശെമ്മാശനും 1847-ൽ പ്രെസ്ബിറ്ററുമായി. ഉടൻതന്നെ മല്ലപ്പള്ളിയിൽ മിഷൻസേവനത്തിനു നിയുക്തനാവുകയും അവിടെ പതിനാറുകൊല്ലം പണി നോക്കുകയും ചെയ്തു. അതിൽപ്പിന്നീടുള്ള പ്രവർത്തനം തിരുവല്ലാ തുകലശ്ശേരി ഇടവകയിലായി. 1869-ൽ മദിരാശിയിലെ ബിഷപ്പ് അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ ഡൊമസ്റ്റിക് ചാപ്ലെയ്നായ് നിയമിച്ചു തലവടി ഇടവകയിലേയ്ക്കു സ്ഥലം മാറ്റി. 1870-ാമാണ്ടു മാർച്ച്മാസം 4-ാംനു പ്രമേഹരോഗം മൂർച്ഛിച്ചു ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. നാട്ടുകാരിൽ അതുവരെ ആർക്കും ലഭിക്കാത്ത സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭ അദ്ദേഹത്തിന് സംഭാവനചെയ്തു. 1858-ൽ തിരുവിതാംകൂർദിവാൻജിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ട മാധവരായർക്കു (പിന്നീടു രാജാ സർ.ടി. മാധവരായർ) ഒരു ഭാഷാപണ്ഡിതനെന്നും സമുദായനേതാവെന്നും വിദ്യാഭ്യാസതൽപരനെന്നും മറ്റും പല നിലകളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിലുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾ അളവറ്റതായിരുന്നു. പല ഉദ്യോഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് ആ മഹാത്മാവു കഥാപുരുഷനോട് അനേകംപ്രാവശ്യം ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി എങ്കിലും ഒരു മിഷണറിയായിത്തന്നെയാണ് അദ്ദേഹം യാവജ്ജീവം കാലയാപനം ചെയ്തത്. ദേശാഭിമാനം ഭാഷാഭിമാനം ദീനാനുകമ്പ മുതലായ പല വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രകാശിച്ചിരുന്നു.

ജോർജ്ജ് മാത്തനും മലയാളഭാഷയും

മലയാളഭാഷയുടെ കഴിവുകളെപ്പറ്റി ഗീവറുഗീസ് കത്തനാർക്കു വലിയ ശുഭപ്രതീക്ഷയാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഒരവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു: “മലയാണ്മയുടെ ജാത്യം വിചാരിക്കുമ്പോൾ അതു ഭംഗിക്കും ശക്തിക്കും ഏതു ഭാഷയോടും നേരിടത്തക്കതായിരിക്കുന്നു. അതിൽ വാക്കുകൾക്കുള്ള മാറ്റങ്ങൾ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതും വാചകങ്ങളെ കുഴച്ചിൽ വരാതെ കൂട്ടിക്കെട്ടാവുന്നതും കൂടാതെ സ്വരഭേദങ്ങൾകൊണ്ട് ഓരോ മനോവികാരങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്താൻ നല്ല പാങ്ങുള്ളതുമാകുന്നു. വന്നു, വന്നേ എന്നുള്ള ഭാവഭേദങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ വരുത്താൻ ശ്രമിച്ചാൽ സാധിക്കുകയില്ല. എഴുതിയേച്ച്, എഴുതിപ്പോയി എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഭാവനകളെ ആ ഭാഷയിൽ എഴുതണമെങ്കിൽ ബഹു ചുറ്റിക്കെട്ടു വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു ഫലിതവാചകത്തിനു മടുക്കുന്നില്ല എന്നു “ആൾമാറാട്ടം” എന്ന ഭാഷാന്തരംകൊണ്ടും അനുകാരവാക്കിനു മുഞ്ഞു എന്നു “ജ്ഞാനനിക്ഷേപ”ത്തിലെ സംഭാഷണങ്ങൾകൊണ്ടും വർണനാശക്തിക്കു യോഗ്യം എന്നു “ഫുൽമോറി” എന്ന കഥ കൊണ്ടും തെളിവായിരിക്കുന്നു. അഗാധജ്ഞാനത്തേയും സൂക്ഷ്മവ്യവഹാരങ്ങളേയും വിവരിക്കുന്നതിന് ഇംഗ്ലീഷിനെക്കാൾ ഇതു പുറകെയല്ലെന്നു “സംയുക്തി” എന്നപരിഭാഷ മൂലത്തോട് ഒത്തുനോക്കി വായിക്കുന്നവർക്ക് ഒക്കെയും ബോധ്യമാകും.”

ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിനു ഭാഷാഗദ്യത്തിന്റെ അഭ്യുന്നമനത്തിലുള്ള ഔത്സുക്യം അത്യന്തം ഗാഢമായിരുന്നു. ഗദ്യശാഖ പുഷ്ടിപ്പെടാതെ യാതൊരു ഭാഷയിലെ സാഹിത്യവും യഥാർത്ഥമായി വികസിക്കുകയില്ലെന്ന് അവിടത്തേയ്ക്കും മാധവരായർക്കും ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. മാധവരായരെ ആ വിഷയത്തിൽ അവസരോചിതമായ ഉപദേശംകൊണ്ടു മല്ലപ്പള്ളിലച്ചനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

കൃതികൾ

കത്തനാർ 1861-ൽ സത്യവാദഖേടം എന്നൊരു ഗദ്യപ്രബന്ധം എഴുതിയയച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമ്മെന്റിൽനിന്ന് അതിലേയ്ക്കു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന പ്രഥമ സമ്മാനത്തിന് അർഹനായിത്തീർന്നു. 1863-ൽ ആ കൃതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അക്കൊല്ലത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ “മലയാണ്മയുടെ വ്യാകരണം” എന്ന ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥവും അച്ചടിപ്പിച്ചു. 1851-ൽ ഗുണ്ടർട്ടു സായിപ്പിന്റെ വ്യാകരണത്തിലെ ആദ്യഭാഗം പ്രസിദ്ധീകൃതമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും “മലയാണ്മയുടെ വ്യാകരണം” രചിക്കുന്ന കാലത്ത് ഗ്രന്ഥകാരന് അതു വായിക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ലെന്നാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്. ആ വ്യാകരണത്തിന്റെ നൂറു പ്രതികൾ മാധവരായർ സർക്കാരിലേക്കു വിലയ്ക്കു വാങ്ങി അദ്ദേഹത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഏകദേശം പ്രസ്തുത വ്യാകരണത്തോളംതന്നെ പ്രശംസാവഹമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് ജോർജ്ജ് മാത്തന്റെ “വേദസംയുക്തി”. അതു ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രസിദ്ധമായ ജോസഫ് ബട്ളരുടെ “അനോളോജി ഓഫ് റിലിജൺ” എന്ന മതഗ്രന്ഥം ഒന്നാം ഭാഗത്തിന്റെ വിവർത്തനമാണ്. രണ്ടാം ഭാഗം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ അനുവാദകനു സാധിച്ചില്ല. ഈ മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും പുറമെ, (4) കാശിയിൽ ഉരുദാസപണ്ഡിതരും ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്ജഡ്ജിയുമായുണ്ടായ സംവാദം, (5) ബാലാഭ്യസനം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതു ഡോക്ടർ മുള്ളസ്സിന്റെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകത്തിന്റെ തർജ്ജമയാണ്. ഇവകൂടാതെ (1) ഭൂമി ഉരുണ്ടതാകുന്നു, (2) മരുമക്കത്തായത്താലുള്ള ദോഷങ്ങൾ, (3) അദ്വൈതം, (4) ആകാശത്തുള്ള ഗോളങ്ങൾ, (5) അന്തരീക്ഷം, (6) മറുജന്മം, (7) സ്ത്രീകളുടെ യോഗ്യമായ സാമൂഹ്യസ്ഥിതി, (8) സാധാരണ ചികിത്സാശാല, (9) കൊഴു മുതലാണ്മ മുതലായ പ്രമേയങ്ങളെപ്പറ്റി ഉപന്യാസങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. 1860 മുതൽ 1870 വരെയുള്ള പത്തുവർഷങ്ങളിലാണ് ഈ സാഹിത്യസമ്പത്തിൽ ഒട്ടുമുക്കാൽ ഭാഗവും അദ്ദേഹം കൈരളിക്കു പ്രദാനം ചെയ്തത് എന്നോർമ്മിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീവ്രമായ ഭാഷാപോഷണതൽപരതയെപ്പറ്റി ആർക്കാണ് ആശ്ചര്യം തോന്നാത്തത്.

11 മലയാണ്മയുടെ വ്യാകരണം

ഈ ഗ്രന്ഥംതന്നെയാണ് ജോർജ്ജ് മാത്തന്റെ കൃതികളിൽ പ്രഥമഗണനീയമായിട്ടുള്ളത്. അ, എ, ഇ, ഒ, ഉ എന്ന അഞ്ചു ഹ്രസ്വാക്ഷരങ്ങളും ആ, ഏ, ഈ, ഓ, ഊ എന്ന അഞ്ചു ദീർഘാക്ഷരങ്ങളും ചേർന്നു ഭാഷയിൽ പത്തു സ്വരാക്ഷരങ്ങളേ ഉള്ളുവെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഐ, ഔ എന്നിവ ദ്വിത്വാക്ഷരങ്ങളെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം. ഋ, ൠ, ഌ, ൡ,ഇവ ഭാഷാസ്വരങ്ങളല്ലാത്തതിനാൽ അവയെ അദ്ദേഹം പരിത്യജിച്ചതിൽ അനൗചിത്യമില്ല. 214 വശമുള്ള ആ പുസ്തകം കഥാപുരുഷന്റെ ഭാഷാ ഗവേഷണകുശലതയ്ക്കു പര്യാപ്തമായ നിദർശനമാണെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം.

ഇതരകൃതികളിൽ പ്രാധാന്യേന സ്മരിക്കേണ്ടതു വേദ സംയുക്തിയാകുന്നു. മൂലഗ്രന്ഥം അത്യന്തം കഠിനമാ കയാൽ സാമാന്യന്മാരായ വിവർത്തകന്മാരെ അതു പരാജയപ്പെടുത്തും. എന്നാൽ കത്തനാർക്ക് ആ പരി ശ്രമത്തിലും വിജയംതന്നെയാണ് സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രസിദ്ധീകൃതമായ പ്രഥമകാണ്ഡത്തിൽ എട്ട് അദ്ധ്യായ ങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. തർജ്ജമയുടെ മാതൃക കാണി ക്കാൻ ചില പങ്ക്തികൾ ഉദ്ധരിക്കാം. "മനുഷ്യർക്കു പരലോകത്തിൽ ഒരു ജീവിതമുണ്ട്. എല്ലാവർക്കും ശി ക്ഷാരക്ഷകളുണ്ടാകും. ആ ശിക്ഷാരക്ഷകൾ മനുഷ്യരു ടെ സുകൃതദുഷ്കൃതങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. പരലോക ത്തിലേയ്ക്കു നമ്മെ പ്രാപ്തന്മാരാക്കുന്നതിനുള്ള അഭ്യസന വും പരിശോധനയുമാണ് ഈ ലോകത്തിലെ ജീവിത ത്തിനിടയിൽ നടക്കുന്നത്. അവനവന്റെ ആവശ്യത്തി നുവേണ്ടിയുള്ള വാദം ദൈവത്തിന്റെ ധർമ്മാധിപത്യ ത്തിനു വിരോധമായി ഭവിക്കുന്ന ഒരാക്ഷേപമാകയില്ല. ഈ ലോകം വീഴ്ചയിലും ദുഷ്ടതയിലും നാശത്തിലും സ്ഥി തിചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ അജ്ഞാനം ദൈവത്തി ന്റെ ജ്ഞാനത്തിനും നന്മയ്ക്കും പ്രതിബന്ധമായിരിക്കാം. മനുഷ്യർക്കു തങ്ങളേക്കുറിച്ചും തങ്ങളുടെ ധർമ്മത്തെ ക്കുറിച്ചുമുള്ള അജ്ഞത വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ ഇടയിൽ ഒരു പ്രത്യേക വേദമാർഗ്ഗമുണ്ടാകയെന്നുള്ളത് ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു കാര്യമാണ്. പ്രസ്തുത വേദ മാർഗ്ഗത്തിൽ അദൃഷ്ടപൂർവ്വമായും വിചാരാതീതമായുമുള്ള പല കാര്യങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു."

1041-ലാണ് സംയുക്തി മുദ്രിതമായത്. ജോർജ്ജ് മാ ത്തന്റെ വിദഗ്ദ്ധവും വാത്സല്യപൂർണ്ണവുമായ പരിലാള നത്തിൽ ഭാഷാഗദ്യം എത്രമാത്രം വളർന്നു എന്നു കാ ണിക്കുവാൻ 1031-ാമാണ്ടു മീനമാസം 14-ാംനു പാത്രി യാർക്കീസ്ബാവാ മലങ്കരയിലെ പള്ളികൾക്കയച്ച ഒരു സുറിയാനിക്കല്പനയുടെ തർജ്ജമ അതുമായി തട്ടിച്ചുനോ ക്കിയാൽ മതി.

"ഇന്തുക്കെട്ടിലെ മലങ്കരെയുള്ളവരും ജ്ഞാനത്തിൽ നമ്മു ടെ പ്രിയപ്പെട്ടവരും ബഹുമാനമുള്ളവരും ആയ മേൽപ ട്ടക്കാരർക്കും നമ്മുടെ മക്കളായ അഴകുതായ പട്ടകാരർ ക്കും കൈക്കാരന്മാർക്കും മൂപ്പന്മാർക്കും ശേഷംപേർക്കും ബാവാതമ്പുരാങ്കൽനിന്നും തന്റെ പുത്രനും നമ്മുടെ കർ ത്താവും ആകുന്ന ഈശോമിശിഹായിൽ നിന്നും വാഴ്വും സ്വതത്വവും ഉണ്ടാകുമാറാക. ആയതു തമ്പുരാനെപ്പെറ്റ മാർത്തമറിയത്തുമ്മായുടേയും സകലമായ പുണ്യവാള ന്മാരുടേയും പ്രാർത്ഥനകളാൽതന്നെ."

"നിങ്ങളുടെ ഉപവിയോടു നാം അറിയിക്കുന്നതെന്തെ ന്നാൽ നാം അന്ത്യോക്യായിലെ പത്രോസിനടുത്ത ശു ദ്ധമായ സിംഹാസനത്തിന്മേൽ കരയേറിയതുമുതൽ നിങ്ങളുടെ കരയ്ക്കു വന്നു നിങ്ങളെ കാണണമെന്ന് ഉള്ള ത്താലേ കൊതിച്ചിരുന്നു. കർത്താവു നമുക്കു തുണനിന്നു നാം ഇങ്ങ് എത്തുകയും നമ്മുടെ ആശ നിറവേറപ്പെടുക യും ചെയ്കയാലെ തനിക്കു സ്തുതി."

13 സത്യവാദഖേടം

സത്യവാദഖേടത്തിൽ 93 വശങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. വളരെ രസകരമായ ഒരു പ്രബന്ധമാണ് ഇത്. ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രബന്ധങ്ങൾ എങ്ങനെ രചിക്കണമെന്നുള്ളതിനു മാർഗ്ഗദർശകമായും ഇതു നിലകൊള്ളുന്നു. താഴേ ചേർക്കുന്ന പംക്തികൾ നോക്കുക.

"ഒരു കള്ളസാക്ഷ്യം നേരെന്നു ബോധിപ്പാൻതക്കവണ്ണം ചേർച്ച ഒപ്പിച്ചു പറയുന്നതു മഹാസമർത്ഥന്മാരാൽ തന്നെയും പ്രയാസമാകുന്നു. കാരണകാര്യങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും, സാഹചര്യങ്ങളിൽ എങ്കിലും, വ്യാജത്തിനു ചില അസംബന്ധങ്ങൾ വന്നു പോകും. ആകയാൽ കോർട്ടുവ്യവഹാരങ്ങളിലുംമറ്റും ചിലർ കള്ളസാക്ഷ്യം ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി വിസ്താരക്കാർ മുറയ്ക്കു ചോദ്യംചെയ്താൽ നേരും കളവും തെളിച്ചെടുക്കുന്നതിന് എളുപ്പമാകുന്നു. പിന്നെയും ഒരുത്തനു താൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന പരമാർത്ഥം മറയ്ക്കണം എന്ന് എത്രമേൽ താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നാലും സാഹസം, ആശ്ചര്യം, ഭയം, കോപം, ദുഃഖം എന്നിങ്ങനെയുള്ള മനോവികാരാവസ്ഥയിൽ അവൻ ഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ സത്യം ഓർമ്മകൂടാതെ സ്വയമായി വെളിയിൽ പുറപ്പെട്ടുപോകുന്നു. ഒരു കൊല്ലൻ തന്റെ പണിക്കത്തിയെ അപായപ്പെടുത്തുകമൂലം വിസ്താരത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടാറേ കൊലപാതകം ഏല്ക്കാതിരിയ്ക്കുന്നമുറയ്ക്ക് അവൻ അനേകം പാറാപ്പുള്ളികളോടുകൂടെക്കിടക്കുന്ന വിലങ്ങിടത്തിൽ ജഡ്ജി ഒരു ദിവസം പെട്ടെന്നു ചെന്നു കൊല്ലത്തിയെ കൊന്ന കൊല്ലൻ എവിടെയെന്നു ദ്രുതിയോടെ ചോദിച്ചതിന് "തമ്പുരാനേ അടിയൻ ഇവിടുണ്ടേ" എന്നു വിചാരംകൂടാതെ ഉത്തരം പറഞ്ഞുപോയ പ്രകാരം ഒരു കേൾവിയുണ്ടല്ലോ. ആകയാൽ വ്യാജവാദം സ്വഭാവവിരോധമാകകൊണ്ട് ആയതു ദൈവവിരോധവുമാകുന്നു."

14 മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

“പണ്ഡിതരും ജഡ്ജിയുമായുള്ള സംവാദം” കോട്ടയത്തു ചർച്ച്മിഷൻവകയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്ന വിദ്യാസംഗ്രഹം എന്ന ത്രൈമാസികപത്രികയിലാണ് പ്രകാശിതമായത്. അതിൽ കഥാപുരുഷന്റെ ഷഡ്ദർശനവിജ്ഞാനം പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നു. “ബാലാഭ്യസന”ത്തിൽ മുപ്പത്തിമൂന്നു വശങ്ങളേയുള്ളു. അതു ഗവർമ്മെന്റിലെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ 1867-ൽ കൊല്ലം ഡിവിഷൻ കച്ചേരിയിൽ അന്നു ദിവാൻപേഷ്കാരായിരുന്ന ടി. രാമരായരുടെ (പിന്നീടു ദിവാൻ) അധ്യക്ഷതയിൽ ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗമാണ്. പ്രസംഗത്തിനു പാഠകമെന്നായിരുന്നു അക്കാലത്തെ പേർ. ആ പ്രസംഗത്തിൽനിന്നാണ് “മലയാണ്മയുടെ ജാത്യം” എന്ന ഖണ്ഡിക ഞാൻ മുൻപു പ്രദർശിപ്പിച്ചതു്. ബാക്കിയുള്ളവ ചെറിയ ഉപന്യാസങ്ങളും ജ്ഞാനനിക്ഷേപം, വിദ്യാസംഗ്രഹം എന്നീ പത്രികകളിൽ അദ്ദേഹം ഓരോ അവസരത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചവയുമാണ്. ആകെക്കൂടി ആധുനികഭാഷാഗദ്യത്തിനു ജോർജ്ജ് മാത്തൻ സുസ്ഥിരമായ ഒരിസ്ഥവാരം പണിതു സകല കേരളീയരേയും തനിക്കു അധമർണ്ണരാക്കിത്തീർത്തു എന്നുള്ള വിഷയത്തിൽ പക്ഷാന്തരത്തിന് അവകാശലേശമേ ഇല്ല.

15 ആയ്മനം പി. ജോൺ

പതിനൊന്നാം ശതകം പൂർവ്വാർദ്ധത്തിലെ ഗദ്യകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ അയ്മനം പി. ജോണിനും ഒരു സ്ഥാനത്തിന് അവകാശമുണ്ട്. അദ്ദേഹം 1000-ാമാണ്ട് (1825 ആഗസ്റ്റ് 7-ാംനു) കോട്ടയംതാലൂക്കിൽ ചേർന്ന അയ്മനം എന്ന സ്ഥലത്തു ജനിച്ചു. അയ്മനത്തുനിന്ന് ആംഗ്ലിക്കൻ മിഷണറിമാർ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു തിരഞ്ഞെടുത്ത നാലുപേരിൽ ഒരാൾ അദ്ദേഹമായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം ആദ്യം കൊച്ചിയിൽ ഒരു ജോലിയിലിരുന്നു. പിന്നീടു കോഴിക്കോട്ടു ഗവർമ്മെന്റ് പാഠശാലയിൽ ഒന്നാം മുൻഷിയായും പിന്നീടു തലശ്ശേരി സബ്കോടതിയിൽ ശിരസ്തദാരായും പണി നോക്കി. 1055-ാമാണ്ടു പണിയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു. പിന്നെയും പതിന്നാലുകൊല്ലംകൂടി ജീവിച്ചിരുന്നു 1069-ൽ (1893 ഡിസമ്പർ 8-ാംനു) മരിച്ചു. നിയമ സംബന്ധമായുംമറ്റും ഒന്നുരണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ അദ്ദേഹം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയെപ്പറ്റി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ല.

എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇൻഡ്യാചരിത്രം ഭാഷാഭിമാനികളുടെ സ്മരണയെ പ്രത്യേകം അർഹിക്കുന്നു. ഭാഷയിലെ ഒന്നാമത്തെ ഇൻഡ്യാചരിത്രം എന്ന നിലയിൽ മാത്രമല്ല അതിനു പ്രശസ്തിയുള്ളതു്. ജോണിന്റെ ഗദ്യശൈലിക്ക് അനപലപനീയമായ ആസ്വാദ്യതയുണ്ടു്. ആ പുസ്തകം "എല്ലാവക പള്ളിക്കൂടങ്ങളുടേയും" ഉപകാരത്തിനായിട്ടു് അദ്ദേഹം എഴുതി 1035-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു (1860-ൽ) കോട്ടയം സി.എം.എസ്. അച്ചുകൂടത്തിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. മോറിസ്സായിപ്പിന്റെ ഇൻഡ്യാചരിത്രമാണു് ജോൺ തർജ്ജമയ്ക്കു തെരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നതെങ്കിലും അദ്ദേഹം വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്ന അനേകം പ്രധാനസംഗതികളെ മി. വിൽസൺ, ഗാററ്റ് എന്നിവരുടെ പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നും കൂടെ എടുത്തുചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. "മലയാളഭാഷ പഠിക്കുന്നതിന് ആഗ്രഹമുള്ള ബിലാത്തിക്കാർക്കും ഈ പുസ്തകം ഉപയോഗമായി വരുന്നതിനുവേണ്ടി വാചകമൊക്കെയും കഴിയുന്നേടത്തോളം സ്പഷ്ടമായും മലയാളഭാഷയുടെ രീതിപ്രകാരവും ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു" എന്നു വിവർത്തകൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു പരമാർത്ഥമാണ്. ഒരു ഭാഗം പകർത്തിക്കാണിക്കാം: "1789-ാം കൊല്ലത്തിന്റെ ഒടുക്കം ഡിപ്പു തിരുവിതാംകൂറുരാജ്യം വളഞ്ഞു. അവൻ അതിനെ ആക്രമത്താൽ പിടിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. എങ്കിലും അതു സാധ്യമാകായ്കകൊണ്ടു് അവൻ പാളയമടിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തിന് അല്പം ദൂരെ കണ്ട ഒരു ഗൂഢവഴിയുടെ കോട്ടയ്ക്കകത്തു കടക്കേണ്ടതിനു ശ്രമിച്ചു. കോട്ടയെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതിന് ആദ്യംചെയ്ത തടസ്സങ്ങൾ ഒക്കെയും ജയിച്ച് അവന്റെ സൈന്യങ്ങൾ എളുപ്പത്തിൽ അകത്തു പ്രവേശിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കോട്ടയുടെ ഒരു ഭാഗം ഇടിച്ചുകളയുന്നതിനു പടയാളികൾക്കു കല്പന കൊടുത്തുവച്ചു തന്റെ സൈന്യങ്ങളിൽ വലിയ ഭാഗം കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കു കോട്ടയുടെ മുന്നിൽ കൂടെ അവൻ ചെന്നു. അപ്പോൾ ഹിന്തുക്കളിൽ ഏതാനുംപേർ വെച്ച വെടികൊണ്ടു മുസല്മാന്മാർ ഭയപ്പെട്ടു സുൽത്താനേയും കൊണ്ടു് പിന്നോക്കം ഓടി. പിന്നാലേ ഓടിയവർ കോട്ടയുടെ ഒരു ഭാഗം പൊളിച്ച വിവരം ഓർക്കാതെ മുൻപോട്ടു തള്ളുകയാൽ മുന്നണിയിൽനിന്നവരിൽ വളരെപ്പേർ കോട്ടയുടെ വിള്ളലിൽക്കൂടെ ഉരുണ്ടുവീണ് അവരിൽ ഏറിയപേർക്ക് അപജയം വന്നുപോയി. സുൽത്താൻതന്നെയും വളരെ പ്രയാസത്തോടെ രക്ഷപ്പെട്ടു. ഇതിനാൽ അവന്റെ കോപം ജ്വലിച്ചു. ശ്രീരംഗപട്ടണത്തിൽനിന്ന് ഏതാനും വലിയ തോക്കുകൾ വരുത്തി കോട്ടയെ നശിപ്പിച്ചു. രാജാവിന്റെ രാജ്യത്തുകടന്നു വളരെ ക്രൂരതകളും അഴിമതികളും ചെയ്തു."

1035 വരെയുള്ള ഭാഷാഗദ്യത്തിന്റെ വളർച്ചയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ജോണിന്റെ ശൈലി ഏതു സഹൃദയനും ആദരത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

17 ഉമ്മൻ പിലിപ്പോസ് (1013–1055)

ഉമ്മൻ പിലിപ്പോസ് ആശാൻ 1013-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു തിരുവല്ലാത്താലൂക്കിൽ കലയൂപ്പാറപ്പകുതിയിൽ കലയൂർ എന്ന കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു. ഉമ്മൻ എന്നതു പിതാവിന്റെ പേരാണ്. മാതാപിതാക്കന്മാർ ബാല്യത്തിൽ മരിച്ചുപോകനിമിത്തം മാതൃസഹോദരനായ ജോർജ്ജ് കുരിയൻ പാതിരിയുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ വളർന്നു. കുരിയൻ കേരളത്തിലെ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പൂർവ്വചരിത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കി ഒരു പ്രബന്ധം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിൽ ഡി.എം.എസ്. പട്ടക്കാരനായി പണിനോക്കിയിരുന്ന കാലത്ത് അവിടെയും കോട്ടയത്തുമായി പിലിപ്പോസ് പഠിച്ചു കൊച്ചിയിൽ ഒരു ഗ്രാന്റു പള്ളിക്കൂടത്തിൽ അധ്യാപകനായി. 1042-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനഗ്രന്ഥമായ "ആൾമാറാട്ടം" പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോഴും ആ ജോലിയിൽത്തന്നെയാണ് ഏർപ്പെട്ടിരുന്നത്. കൊച്ചിയിൽ അക്കാലത്തു വെസ്റ്റേൺസ്റ്റാർ എന്ന പേരിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പത്രം വാക്കർ (Walker) എന്നൊരു സായിപ്പു നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിനോടനുബന്ധിച്ചു പശ്ചിമതാരക എന്നൊരു മലയാളപത്രം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ ആധിപത്യം പിലിപ്പോസ് ആശാനു കിട്ടി. 1880 ജൂലായ് 20-ാംനു കോട്ടയത്ത് ഒളശ്ശയിൽ ഭാര്യാഗൃഹമായ ഏനാതിക്കൽ വച്ചു മരിച്ചു. മരിക്കുന്നതുവരെയും പശ്ചിമതാരക നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നത് അദ്ദേഹംതന്നെയാണ്. ആശാൻ നല്ല ഒരു പത്രാധിപരായിരുന്നു എന്നും അക്കാലത്തു പല അഴിമതികളെയും നിശിതമായി വിമർശിച്ചിരുന്നു എന്നും കേൾവിയുണ്ട്.

കൃതികൾ

മലയാളത്തിലെ ഒരു പഴയ പത്രാധിപർ എന്ന നിലയിൽ മാത്രമല്ല നാം ആശാനെ അറിയുന്നത്. അദ്ദേഹം (1) ആൾമാറാട്ടമെന്നും (2) അമരകോശപ്രദീപികയെന്നും രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ രണ്ടാമത്തേത് ഇപ്പോൾ കിട്ടുന്നില്ല. "ആൾമാറാട്ടം, അഥവാ ഒരു നല്ല കേളീസല്ലാപം" എന്ന പുസ്തകം 1866 നവംബർ മാസത്തിൽ (1042-ാമാണ്ടു) വെസ്റ്റേൺസ്റ്റാർ ആഫീസിൽ നിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതു ഷേക്സ്പീയരുടെ കോമെഡി ഓഫി എറൊർസ് (Comedy of Errors) എന്ന നാടകത്തിലേ ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ ഒരു സ്വതന്ത്രവിവർത്തനമാണ്. "ഇംഗ്ലീഷ് കവിശ്രേഷ്ഠൻ വില്യം ഷെയ്ക്സ്പീയർ എന്ന ജഗൽപ്രസിദ്ധൻ വകഞ്ഞുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്ന നാടകങ്ങളിൽനിന്ന്" എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻതന്നെ ആ വസ്തുത നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ നോവൽ അതാണെന്നു പറയണം. ആൾമാറാട്ടത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ "ഈ പുതുമ പരസമ്മതമാണെന്നും ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രബന്ധങ്ങളിൽ വായനക്കാർക്ക് ഇമ്പവും താല്പര്യവും ഉണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ ഇതിനെക്കാൾ വലിപ്പവും വിശേഷവും കൂടിയ കൃതികൾ പലതും കുറ്റംതീർത്തുവെച്ചിട്ടുള്ളതും താമസിയാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതുമാകുന്നു" എന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

18 ആർച്ച് ഡീക്കൻ കോശി (1001–1075)

ആർച്ച് ഡീക്കൻ കോശി 1075-ാമാണ്ടുവരെ ജീവിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും ഈ ഘട്ടത്തിൽ സ്മരിക്കുന്നതു സമീചീനമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

ജീവിതചരിത്രം

കോശി മധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ തിരുവല്ലാ താലൂക്കിൽ തോട്ടപ്പുഴശ്ശേരി എന്ന പ്രദേശത്തിൽ മുല്ല മങ്ങ്ഗലത്തു വീട്ടിൽ 1825-ാമാണ്ടു കുംഭമാസത്തിൽ ജനിച്ചു. പിതാവിന്റെ പേരും കോശി എന്നുതന്നെയായിരുന്നു. കാണ്ടമ്മയാണ് മാതാവ്. അന്നത്തെ നാട്ടുനടപ്പനുസരിച്ചുള്ള ബാലപഠനം കഴിഞ്ഞതിനുമേൽ 1835-ാമാണ്ടു കോട്ടയത്തെ പഴയ സെമിനേരിയിൽ അനന്തരവിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചു. അവിടെയും പുത്തൻസെമിനേരിയിലുമായി (സി.എൻ.ഐ) 1844-ാമാണ്ട് അവസാനംവരെ പഠിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞു മാവേലിക്കര മിഷണറിയായിരുന്ന പീറ്റസായിപ്പിന്റെ റൈറ്ററായി. ബാല്യംമുതല്ക്കുതന്നെ മലയാളഭാഷയിൽ വായിക്കുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അഭിനന്ദനീയമായ വാസന പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന് പീറ്റുമായുള്ള സമ്പർക്കം എല്ലാവിധത്തിലും ശുഭാവഹമായി പരിണമിച്ചു. സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്, ലത്തീൻ തുടങ്ങി വിവിധ ഭാഷകളിൽ കഥാപുരുഷൻ ആർജ്ജിച്ചിരുന്ന ജ്ഞാനം സാഹിതീവ്യവസായത്തിനു സഹായകവുമായി. ഏകദേശം ആയിടയ്ക്കുതന്നെ പരദേശിമോക്ഷയാത്ര (ബണിയന്റെ Pilgrims Progress) എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ ഇംഗ്ലീഷുപുസ്തകത്തിന്റെ പ്രഥമഭാഗം ഭാഷയിലേയ്ക്കു വിവർത്തനംചെയ്തു. അതിനെയാണ് പീറ്റിന്റെ വിവർത്തനമായി ചിലർ ഗണിക്കുന്നത്. 1845-ൽ പീറ്റ് ശീമയ്ക്കു പോയപ്പോൾ ഹോക്സുവർത്ത് മാവേലിക്കരെ മിഷണറിയായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം “ആയയും മകനും” “പത്തു വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺപൈതൽ” എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു ചെറിയ കൃതികൾ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു തർജ്ജമചെയ്തു. 1848 വരെ തിരുവല്ലാ തുകലശ്ശേരിയിലും സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. 1856 മാർച്ചുമാസത്തിൽ ഡീക്കണായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നീടു കുറെക്കാലം തലവടിയിൽ ജോലി നോക്കിയതിന്റെ ശേഷം 1859 മുതൽ 1867 വരെ ഒളശ്ശയിലും അതിനുമേൽ സ്വല്പകാലം ഇലന്തൂരും കഴിച്ചുകൂടി. 1870-ൽ ജോർജ്ജ് മാത്തൻ മരിച്ചപ്പോൾ തലവടിയിലേയ്ക്കു വീണ്ടും നിയമിതനായി. 1873-ൽ പള്ളത്തേയ്ക്കും 1881-ൽ അവിടെനിന്നു കോട്ടയത്തേയ്ക്കും സ്ഥലമാറ്റം കിട്ടി. 1885-ൽ കാന്റർബെറിയിലെ ആർച്ചുബിഷപ്പ് ആർച്ച്ഡീക്കൻസ്ഥാനം നല്കി അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിച്ചു. നാട്ടുകാരിൽ ഒന്നാമത്തെ ആർച്ചുഡീക്കൻ അദ്ദേഹമായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. 1872-ൽ ഏർപ്പെടുത്തിയ വേദപുസ്തകപരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റിയിൽ അദ്ദേഹവും ഒരംഗമായിരുന്നു. തദ്വിഷയകമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹനീയസേവനത്തെക്കൂടി അഭിനന്ദിച്ചാണ് അദ്ദേഹത്തിനു ആർച്ചുബിഷപ്പ് ആ ബഹുമതി സംഭാവനചെയ്തത്. കാന്റർബറി ആർച്ചു ബിഷപ്പിൽനിന്ന് ഡോക്ടർ ഓഫ് ഡിവിനിറ്റി എന്ന ബിരുദവും അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധിച്ചു. 1075-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ മരിച്ചു. അതിസാരമായിരുന്നു രോഗം.

കൃതികൾ

മുൻപു നിർദ്ദേശിച്ച (1) പരദേശിയുടെ മോക്ഷയാത്ര ഒന്നാംഭാഗം, (2) ആയയും മകനും, (3) പത്തു വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺപൈതൽ എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾക്കുപുറമേ, ആർച്ചുഡീക്കൻകോശി, (4) പുല്ലേലിക്കുഞ്ചു, (5) കന്നീറ്റുപദേശം, (6) തിരുപ്പോരാട്ടം, (7) ഭസ്മക്കുറി, (8) തിരുവവതാരമാഹാത്മ്യം, (9) സത്യം, (10) വസ്ത്രധാരണം, (11) മലയാളഭാഷാവിഷയത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ അനേകം കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജ്ഞാനനിക്ഷേപം എന്ന പേരിൽ ഒരു പത്രം ചർച്ചുമിഷൻസഭ 1015-ൽ കോട്ടയത്തു നിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങി. അതാണ് കേരളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ വർത്തമാനപ്പത്രം. അതിൽ അന്നന്നുള്ള ലോകവർത്തമാനങ്ങളുടെ സംക്ഷേപം, മതപരവും സാമൂഹികവുമായ കാര്യങ്ങൾ, സുറിയാനിസഭയിലെ അനാചാരങ്ങൾ, റോമൻ കത്തോലിക്കാ മതോപദേശങ്ങളുടെ ഖണ്ഡനങ്ങൾ ഇങ്ങനെയുള്ള വിഷയങ്ങളെയാണ് പ്രായേണ പ്രതിപാദിച്ചുവന്നത്. അതിൽ കഥാപുരുഷൻ ഹിന്ദുമതത്തേയും അവസരംപോലെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാണ് പുല്ലേലിക്കുഞ്ചു. 1042 വരെ ജ്ഞാനനിക്ഷേപം പ്രചരിച്ചു. വളരെക്കാലം അതിന്റെ പ്രസാധകനായിരുന്നത് ഡോക്ടർ കോശിതന്നെയാണ്. വിദ്വാൻകുട്ടി എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ 1861-ൽ ജസ്റ്റസ് ജോസഫ് എന്ന പേർ സ്വീകരിച്ച് ആംഗ്ലിക്കൻസഭയിൽ ചേരുകയും 1875-ൽ ആ മതത്തിൽത്തന്നെ ഒരു നവീനസഭ സംവിധാനംചെയ്തു അതിന്റെ അധ്യക്ഷനാകയും ചെയ്തു. ആ സഭയുടെ പേർ യുയോമതം എന്നാണ്. കരുനാഗപ്പള്ളിയിൽ കന്നീറ്റ് (കന്നേറ്റി) എന്ന സ്ഥലമായിരുന്നു ആ സഭയുടെ കേന്ദ്രം. കന്നീറ്റുപദേശം രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലായി കോശി എഴുതിയതു സഭയുടെ തത്വങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനാണ്. തിരുപ്പോരാട്ടം, പരദേശിയുടെ മോക്ഷയാത്രയെഴുതിയ ബണിയന്റെ ഹോളീ വാർ (Holy War) എന്ന മറ്റൊരു പ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജ്ജമയാണ്. ഭൂലോകത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ നരാത്മപുരി എന്ന പട്ടണം ആകേൽകറുതാ പിടിച്ചെടുത്തതിനെ തിരിച്ചെടുക്കാനായിട്ട് എമ്മാനുവൽ മഹാരാജാവു ചെയ്ത യുദ്ധമാണ് അതിൽ വർണ്ണിക്കുന്നത്. ഭസ്മക്കുറി ഹിന്ദുക്കളുടെ ഭസ്മധാരണാചാരത്തെ അവഹേളിക്കുന്നു. തിരുവവതാരമാഹാത്മ്യം ക്രിസ്തുവിന്റെ അവതാരത്തെ വിഷയീകരിച്ചുള്ള ഒരു ചെറിയ കൃതിയാണ്. 1872 മുതൽ 1898 വരെ ബൈബിൾ പരിഷ്കരണക്കമ്മിറ്റിയിൽ ഒരംഗമായിരുന്ന് ആ വിഷയത്തിലും തന്റെ ഭാഷാപാണ്ഡിത്യം അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു സൂചിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞുവല്ലോ. പുല്ലേലിക്കുഞ്ചു, പ്രസംഗങ്ങൾ ഇവയിൽനിന്നുമാത്രം ഉദാഹരണങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

19 പുല്ലേലിക്കുഞ്ചു

ഹിന്ദുമതത്തിലെ അനാചാരങ്ങൾ, ജാതിവ്യത്യാസം പുലർത്തുന്നതുകൊണ്ട് അതിൽ വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള വൈകല്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയ സമുദായ പരിഷ്കരണപ്രയോജനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ പ്രസന്നവും സരസവും ഫലിതനിർഭരവുമായ ഭാഷയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണ് പുല്ലേലിക്കുഞ്ചു. അതു പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത് 1057-ലായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനിയായ ഒരു മുതൽപിടിക്കാരൻ, കൈതപ്പള്ളി രാമപ്പണിക്കർ, പുല്ലേലിക്കുഞ്ചുപിള്ള, നെടുങ്ങാട്ടു മഠത്തിൽ ശാമു അണ്ണാവി, നെടുവേലിമനയ്ക്കൽ മൂത്ത നമ്പൂതിരിപ്പാട്, കൈതപ്പള്ളി മാധവൻകുട്ടി എന്നിവരാണ് പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങൾ. രാമപ്പണിക്കരെ ഒരു കടുത്ത യാഥാസ്ഥിതികനായും കുഞ്ചുപിള്ളയെ ഒരു ഒന്നാംതരം ഉൽപതിഷ്ണുവായും ചിത്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അജ്ഞാനകഠാരത്തിൽനിന്നു "കൊത്തിപ്പണി ചെയ്തുതീർത്ത ബിംബങ്ങളും" തുടങ്ങിയ ചില വരികൾ ഇതിൽ പകർത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആകെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഗ്രന്ഥം അത്ര വലുതല്ല. ചില പാഠപംക്തികൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

വെള്ളക്കാരെപ്പറ്റി രാമപ്പണിക്കർ കുഞ്ചുപിള്ളയോട്:- "നീ എന്തറിഞ്ഞു പറയുന്നു കുട്ടീ? ഈ വെള്ളക്കാരുടെ ഉത്ഭവം തന്നെ നിനക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടോ? പണ്ടു ശ്രീരാമൻ തന്റെ വാനരപ്പടയുമായി രാവണനോട് യുദ്ധത്തിനു പോയിരുന്നപ്പോൾ വാനരന്മാരോടുള്ള കൂടിപ്പുണർച്ചയാൽ അവിടെ അനേകം സ്ത്രീകൾക്കു ഗർഭമുണ്ടായി. ശ്രീരാമൻ അതറിഞ്ഞാറേ സ്ത്രീവധം ചെയ്വാൻ മനസ്സിലായ്കകൊണ്ട് അവരെ ഒക്കപ്പാടെ ഒരു ഉരുവിൽ കയറ്റി കടലിലേയ്ക്കു ഒരു തള്ളുകൊടുത്തു. ആ തള്ളലിന്റെ ബലത്താൽ ഉരു ഓടിയോടി ഒരു ദ്വീപിൽ ചെന്നടുത്തു. അതുകൊണ്ടു "ബലാലെത്തി" എന്ന് ആ ദ്വീപിനുപേരുണ്ടായി. ബലാലെത്തി എന്നുവെച്ചാൽ ശ്രീരാമന്റെ തള്ളിന്റെ ബലത്താൽ എത്തിയ ഇടം എന്നർത്ഥം. ഇപ്പോൾ നാം പദം ചുരുക്കി ബിലാത്തി എന്നു പറയുന്നു. വെള്ളക്കാരുടെ കൂട്ടം അശേഷവും ഈ സ്ത്രീകളുടെ സന്തതികളത്രേ. നീ ചിരിക്കേണ്ട കുഞ്ചു. ഇതു സത്യമാണ്. വേണ്ടാ, നല്ല വെള്ളക്കാർക്കു വാലില്ലയോ എന്ന് അടുത്തു നില്ക്കുന്നവരോട് അന്വേഷിച്ചോ."

കുഞ്ചുപിള്ള രാമപ്പണിക്കരോട്:-"ഈ ചട്ടം (ജാതി നിയമം) നിമിത്തം സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള വേറൊരു മഹാദോഷം വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഇതുവരെ പറഞ്ഞതൊക്കെയും ഏതുമില്ലാത്തപ്രകാരം ഇരിക്കുന്നു. സകല മനുഷ്യർക്കും അന്യോന്യം വേണ്ടുന്ന സ്നേഹം എന്ന മഹാസുകൃതം എവിടെ എന്റെ പണിക്കരേ. അമ്പോ! സ്നേഹം! ഭഗവാന്റെ കണ്ണിന്ന് അത്യന്തം ഓമനയായുള്ള സ്നേഹം, ഉത്തമസൃഷ്ടികളെ പരമാനന്ദപ്പെടുത്തുന്ന സ്നേഹം, ഈ ദുഷ്ടഭൂമിയെ സ്വർഗ്ഗത്തിനു തുല്യമാക്കുന്ന സ്നേഹം! ഇതു എവിടെ പോയി മറഞ്ഞു? നാടെല്ലാം തണുക്കുമാറും നാനാഗുണങ്ങൾ തഴയ്ക്കുമാറും, നാലു ദിക്കിലും നിന്നൊഴുകേണ്ട ഈ ആകാശഗംഗയെ ജാതിഭേദം എന്ന നരകാസുരൻ വന്നു ചിറയിട്ടു തടുത്തുകളഞ്ഞില്ലയോ? അതിനാൽ സ്നേഹം എന്ന കനകജലം അവിടവിടെ കെട്ടിനിന്നിട്ടു കൊഴുത്തു കുറുകി വറ്റിവറ്റിപ്പോകുന്നുവല്ലോ. മനുഷ്യകുലം എന്ന ഏകശരീരത്തെ ഈ പാതാളക്കോടാലി വന്നു തുണ്ടംതുണ്ടമായി വെട്ടിമുറിച്ച് അതാ തല വേറെ ഉടൽ വേറെ കൈ വേറെ കാൽ വേറെ ആക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ഛിന്നഭിന്നമായിപ്പോയ ശരീരം ഇനി ഏതൊരു കാലത്ത് ഒരുമെപ്പെട്ടുകാണ്മാൻ സംഗതിവരുമെന്റീശ്വരാ."

ഉത്തമഗദ്യത്തിന്റെ മാതൃകകൾതന്നെയാണ്, ഉദ്ധൃതങ്ങളായ ഈ ഭാഗങ്ങൾ.

സത്യത്തെപ്പറ്റി 1881-ലാണ്, ഡോക്ടർ കോശി പ്രസംഗിച്ചത്. അതിൽ കാണുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളെല്ലാം ഹൈന്ദവസാഹിത്യത്തിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തവയാണ്. തിരുവനന്തപുരം ഗവൺമെന്റ് കോളേജിൽ അദ്ദേഹം മലയാളഭാഷയെപ്പറ്റി ചെയ്ത നിഷ്കൃഷ്ടമായ പ്രഭാഷണം ഇന്നും അധ്യാപകന്മാരുടേയും അധ്യേതാക്കളുടേയും ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കേണ്ടതാണ്. ആ പ്രഭാഷണത്തിൽ നളോപാഖ്യാനം മലയാളത്തിൽ കഥാസംഗ്രഹരൂപത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യേണ്ടതു് എങ്ങനെയാണെന്നും അദ്ദേഹം കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്യഭാഷകളിൽനിന്നു പദങ്ങൾ കടംവാങ്ങുമ്പോഴും ഭാഷാവിഭക്തി പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തുവേണം അവയെ പ്രയോഗാർഹങ്ങളാക്കുവാൻ എന്ന് ആ പണ്ഡിതൻ സമഞ്ജസമായി സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുണ്ട്. ആ ഘട്ടത്തിലുള്ളതാണ് അധോലിഖിതമായ ഭാഗം.

ഭാഷയിലേയ്ക്കു കടം വാങ്ങുന്ന പദങ്ങൾ

“എന്നാൽ വാക്കുകൾ എടുക്കേയാവൂ. വിഭക്തികൾ മലയാണ്മയ്ക്കു സ്വന്തമുള്ളതുതന്നെയായിരിക്കണം. ‘ചേതസ്സു കൊണ്ടു വരിച്ച്’ എന്നല്ലാതെ ‘ചേതസാ വരിച്ച്’ എന്നു പറയരുത്. എഴുത്തച്ഛൻ മുതലായ മഹാന്മാരുടെ കൃതികളിൽ സംസ്കൃതത്തിലെ വിഭക്തിരൂപങ്ങൾ പലതും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശരിതന്നെ. പദ്യ ബന്ധങ്ങളുടെ ആവശ്യംനിമിത്തം അവർ അങ്ങിനെ ചെയ്തതായിരിക്കും. എങ്കിലും അതു ന്യായരഹിതമാകുന്നു. എത്ര വലിയവനും അന്യന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നാൽ ആ വീട്ടിലെ ദിനചര്യാക്രമങ്ങൾ താനും അനുസരിച്ചു പാർക്കുന്നതല്ലാതെ അതു സ്വന്ത ഭവനം എന്നപോലെ വിചാരിക്കുകയോ തന്റെ ഗൃഹത്തിലെ ചട്ടങ്ങൾ അവിടെ നടത്തുവാൻ ഭാവിയ്ക്കുകയോചെയ്തു് അങ്ങനെ ആ വീട്ടുകാർക്കു ശമ്മലയുണ്ടാക്കരുത്. സംസ്കൃതത്തിലെ വിഭക്തിരൂപങ്ങൾ മലയാഴ്മയിൽ നടപ്പാക്കുവാൻ വിചാരിച്ചാൽ അത് ഒരുത്തൻ അന്യന്റെ ഭവനത്തിൽ അധികാരം ചെലുത്തുന്നതുപോലെയായിരിക്കും.”

ഗീവറുഗീസുകത്തനാരും ആർച്ചുഡീക്കൻകോശിയും

സംസ്കൃതത്തിൽ കത്തനാരോളം പരിജ്ഞാനം ആർച്ചുഡീക്കനുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുതന്നെയായിരുന്നു അധികമായ അവഗാഹം. ഗഹനങ്ങളായ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി കത്തനാരും സാധാരണങ്ങളായ ലൗകികവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ആർച്ചുഡീക്കനും ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ചെയ്യുന്നതിനു സമർത്ഥന്മാരായിരുന്നു എന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. ഗീവറുഗീസിനെ കോശിയുടെ സാഹിത്യദേശികനായി പരിഗണിക്കുന്നതിൽ വിരോധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാലക്രമത്തിൽ കേരളവർമ്മദേവന്റേയും മറ്റും ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പാരായണവും അദ്ദേഹത്തിനു പ്രയോജകീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സ്വകൃതികളിലെല്ലാം സ്വന്തം വ്യക്തിമുദ്രതന്നെ സ്പഷ്ടമായി പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

21 ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ട് (989–1068)

പല വിദേശീയ വിദ്വാന്മാരും ഭാഷയ്ക്കു പല പ്രകാരത്തിൽ കൈങ്കര്യം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരിൽ പ്രഥമപദത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നതു ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ട് എന്ന ജർമ്മൻ പണ്ഡിതനാകുന്നു. അദ്ദേഹം പാലാഴിയിൽനിന്നു ദേവാമൃതമെന്നപോലെ കടഞ്ഞെടുത്തു കൈരളിക്കു കാഴ്ചവച്ച മലയാളം-ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു പോലെ ഒരു മഹാഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിൽ വേറെയില്ല. തങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കുന്ന ഏതൊരു കാര്യവും സമർത്ഥമായി, സർവ്വങ്കഷമായി, സാങ്ഗോപാങ്ഗസുഭഗമായി, ചെയ്തുതീർക്കുന്നതിനു ജർമ്മൻദേശക്കാരായ മനീഷികൾക്കുള്ള അഭൗമമായ ധിഷണാശക്തിയും ക്ലേശസഹിഷ്ണുതയും വിശ്വവിദിതമാണ്. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അപശ്ചിമമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിന് ഏതു നിലയ്ക്കു നോക്കിയാലും ഗുണ്ടർട്ട് സായിപ്പിനും അവകാശമുണ്ടു്.

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ട് 1814-ാമാണ്ടു ഫെബ്രുവരിമാസം 14-ാംനു ലൂദ്വീഗ് ഗുണ്ടർട്ടിന്റേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി ക്രിസ്ത്യാനേ ഏൻഡിലിന്റേയും തൃതീയപുത്രനായി ജർമ്മനിയിൽ സ്റ്റട്ട്ഗാർട്ട് എന്ന നഗരത്തിൽ ജനിച്ചു. 1816-17 ഈ വർഷങ്ങളിൽ ജർമ്മനി ആകമാനം യുദ്ധാനന്തരമുള്ള ഭയങ്കരമായ ക്ഷാമത്തിൽ വലയുകയാൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ മക്കളെ വളരെ അരിഷ്ടിച്ചാണ് വളർത്തിയതു്. അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ യറമിയാപ്ലാത്ത് എന്ന ഒരു ഉപാധ്യായനോടു ഗുണ്ടർട്ട് സ്വഭാഷയ്ക്കുപുറമേ ലത്തീനും പഠിച്ചുതുടങ്ങി. ബാല്യകാലത്ത് ഒരു യോദ്ധാവാകണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. തന്നിമിത്തം ഈശ്വരവിശ്വാസം അദ്ദേഹത്തിൽ അന്നു വേരൂന്നിയില്ല. പിന്നീടു ഡോക്ടർ ഡേവിഡ് സ്ട്രൌസ് (Dr. David Strauss) എന്ന പണ്ഡിതന്റെ ശിഷ്യനായി 1831-ൽ ട്യൂബിൻ ജൻസർവകലാശാലയിൽ ചേർന്നു തത്വശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ചു. അതിനുമേൽ 1833-ൽ സ്വിറ്റ്സർലാൻഡിൽ ചെന്ന് അവിടത്തെ വിശ്വവിദ്യാലയത്തിൽനിന്ന് ഡോക്ടർ ഓഫ് ഫിലോസഫി എന്ന ബിരുദം നേടി.

ആദ്യകാലത്തെ മിഷ്യൻപ്രവർത്തനം

ആ ഇടയ്ക്ക് ആദ്യം ബാഗ്ദാദിലും പിന്നീട് ഇൻഡ്യയിലും ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നോറിസ് ഗ്രോവ്സ് (Norris Groves) എന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പാതിരി, ജോർജ്ജ് മില്ലർ എന്ന തന്റെ ബന്ധുവായ മറ്റൊരു പാതിരിയോട് ഇൻഡ്യയിൽ മിഷൻപ്രവർത്തനത്തിനു ജർമ്മനിക്കാരനായി ആരെയെങ്കിലും കിട്ടുമോ എന്നു ചോദിക്കുകയും മില്ലർ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ പേർ അതിലേക്കു നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. 1834 ജൂൺ 27-ാംനു മുതൽ ഒരു നല്ല ക്രിസ്ത്യാനിയായി ജീവിതം നയിച്ചുവന്നിരുന്ന കഥാപുരുഷൻ ആ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിച്ച് ആറുമാസം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ താമസിച്ച് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ കുറേക്കൂടി വശമാക്കി 1836-ൽ ഇൻഡ്യയിലേക്കു ഗ്രോവ്സുമായി പുറപ്പെട്ടു. കപ്പലിൽവച്ചു ബംഗാളി, തെലുങ്ക്, ഹിന്ദുസ്ഥാനി എന്നീ ഭാഷകൾ പഠിച്ചു. ജൂലൈമാസം 8-ാംനു ആ കപ്പൽ മദിരാശിയിൽ ഇറങ്ങി. അവിടെവച്ചു തെലുങ്കിനു പുറമേ തമിഴും അഭ്യസിച്ചു. 1837 വരെ മദിരാശിയിൽത്തന്നെ താമസിച്ചു മതപ്രചരണം ചെയ്തു. 1838-ൽ തിരുനെൽവേലിയിൽ ലണ്ഡൻമിഷൻസഭയിൽ ജോലി തുടരുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ആ വർഷം ജൂലൈ 23-ാംനു യൂലിയാ ഡിബോവാ എന്ന ഫ്രഞ്ചു യുവതിയെ വിവാഹംചെയ്തു. ആഗസ്റ്റ് 20-ാംനു തിരുനെൽവേലിയിലെത്തി ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനംവരെയുള്ള കഥകൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ച് ഒരു പുസ്തകം എഴുതി.

ബാസൽമിഷൻ

എന്നാൽ മലയാളഭാഷയുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു ഗുണ്ടർട്ടിനു തമിഴ്നാടു വിട്ടു കേരളത്തിൽ തന്റെ ഔദ്യോഗികമായ പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കുവാൻ ഉടൻതന്നെ ഇടവന്നു. അക്കാലത്തു സ്വിറ്റ്സർലൻഡിലെ ഒരു മിഷൻ സംഘം “ബാസൽമിഷൻ” എന്ന പേരിൽ തെക്കൻകർണ്ണാടകത്തിൽ മതപ്രചരണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിന് അതിലെ ഒരംഗമായി തന്റെ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹം തോന്നി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷയ്ക്കു മിഷനിൽനിന്ന് അനുകൂലമായ മറുപടി കിട്ടുകയാൽ 1838 ഒക്ടോബർ 1-ാംനു മംഗലാപുരത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. മാർഗ്ഗമധ്യേ തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു മലയാളഭാഷയെപ്പറ്റി ആദ്യമായി കേൾക്കുകയും ആ ഭാഷ അദ്ദേഹത്തെ ആശ്ചര്യകരമാംവണ്ണം ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്തു. നവംബർ 1-ാംനു സപത്നീകനായി സായിപ്പു മങ്ഗലാപുരത്തെത്തി. എങ്കിലും അവിടെ അദ്ദേഹത്തിന് അധികകാലം താമസിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. 1839 ജനുവരിയിൽ മലബാറിൽ ആ മിഷന്റെ ഒരു ശാഖ ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നന്വേഷിക്കുന്നതിന് അധികാരികൾ അദ്ദേഹത്തെ നിയോഗിച്ചു. ആ അന്വേഷണം ഫലവത്തായി. ബാസൽമിഷന്റെ ആദ്യത്തെ മലബാർശാഖ തലശ്ശേരിയിൽ 1839-ൽത്തന്നെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. തലശ്ശേരിയിൽനിന്ന് അഞ്ചരക്കണ്ടിയിലേയ്ക്കുള്ള പാതയിൽ നിട്ടൂരിൽ ഇല്ലിക്കുന്ന് എന്ന സ്ഥലത്തു ബാസൽമിഷന് ഒരു ബങ്കളാവുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ താമസിച്ചുകൊണ്ടു ഗുണ്ടർട്ട് ക്രൈസ്തവസേവനവും കൈരളീസേവനവും ഒന്നിച്ചുനടത്തി. 1846-ൽ സ്വദേശത്തേയ്ക്കു പോയെങ്കിലും 1847 ജനുവരിയിൽ വീണ്ടും തലശ്ശേരിയിൽ വന്നുചേർന്നു. ഇല്ലിക്കുന്നിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കല്ലച്ചിൽ ആ വർഷം നവംബർമാസം 1-ാംനു മലയാളത്തിൽ ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1849 മേമാസത്തിൽ ഗുണ്ടർട്ടിനെ തലശ്ശേരിയിലേയ്ക്കു മാറ്റി. അവിടെ ഗ്രന്ഥ നിർമ്മാണത്തിനു യോജിച്ച പരിതഃസ്ഥിതി ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം ഓരോ പുസ്തകമായി എഴുതുകയും അതോടുകൂടി താൻ ചിരകാലമായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന നിഘണ്ടുവിന്റെ രചനയ്ക്കു വേണ്ട സാമഗ്രികൾ സങ്ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. 1853-ൽ പടിഞ്ഞാറേക്കരയിലെ ബാസൽമിഷൻസംഘത്തിന്റെ അധ്യക്ഷനായി. 1856 ഫെബ്രുവരിയിൽ മങ്ഗലാപുരത്തേയ്ക്കു പോയി. 1852-ൽ മദിരാശി ഗവർമ്മെന്റ് അദ്ദേഹത്തെ മലയാളം, കർണ്ണാടകം എന്നീ ജില്ലകളിലെ ഒന്നാം സ്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടരായി നിയമിക്കുകയും മിഷൻ ജോലിക്കു വിഘ്നം കൂടാതെ ആ പണികൂടി അദ്ദേഹം രണ്ടു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു നിപുണമായി നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. 1859 ഏപ്രിൽ 11-ാംനു രക്താതിസാരത്തിന്റെ ഉപദ്രവംനിമിത്തം ശീമയ്ക്കുപോയി. പിന്നെ തിരിയെ വന്നില്ല. അങ്ങനെ 21 കൊല്ലക്കാലം അദ്ദേഹം മലബാറിൽ അത്യന്തം ജനോപകാരപ്രദങ്ങളായ പലകാര്യപരിപാടികളിലും ഏർപ്പെട്ട് അവയിലെല്ലാം ഒരുപോലെ വിജയം നേടി.

വീണ്ടും ശീമയിൽ

1859 മേ 24-ാംനു വീണ്ടും ബാസൽ നഗരത്തിലെത്തി. ജർമ്മനിയിൽ മതപരങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു വലിയ പണ്ഡിതസംഘം അക്കാലത്തു സജീവമായി പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഗുണ്ടർട്ട് ആ സമിതിയുടെ അധ്യക്ഷനായ ബാർത്തിനെ (Barth) ആദ്യം സഹായിക്കുകയും പിന്നീട് അതിന്റെ അധ്യക്ഷപീഠം അലങ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെ ആദ്യത്തെ പത്തുകൊല്ലങ്ങൾ യാതൊരു തരത്തിലുള്ള പരസഹായവുംകൂടാതെ തന്റെ നിഘണ്ടു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു തക്കവണ്ണം സജ്ജീകരിച്ചു. കൽവ് എന്ന ഗ്രാമത്തിലായിരുന്നു മരണംവരെ താമസം. മലബാറിലും ശീമയിലും യഥാർത്ഥമായ സഹകരണംകൊണ്ടു തന്നെ ചരിതാർത്ഥനാക്കിയ പ്രേയസി 1885-ൽ അന്തരിച്ചു. 1890-ൽ മഹോദരവ്യാധി പിടിപെടുകയും അതിൽനിന്നു ശമനം ലഭിക്കാതെ 1893 ഏപ്രിൽ 25-ാംനു 80-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ആ മഹാൻ അന്ത്യവിശ്രമം നേടുകയും ചെയ്തു.

കൃതികൾ

ഗുണ്ടർട്ട് ഓരോ കാലത്തായി പല പുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ (1) പഴയ നിയമം, (2) പുതിയ നിയമം, (3) സ്ഥിരീകരണത്തിനുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ, (4) മനുഷ്യചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ദൈവം കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഉത്തരം, (5) വേദചരിത്രസാരം, (6) സത്യവേദ ഇതിഹാസം, (7) ക്രിസ്തുസഭാചരിത്രം, (8) ശർമ്മാന, (9) സന്മരണവിദ്യ, (10) മനുഷ്യഹൃദയം (11) മതവിചാരണ, (12) ദേവവിചാരണ, എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ ക്രിസ്തുമതപരങ്ങളാണ്. (13) വജ്രസൂചി, എന്തെന്നറിയുന്നില്ല, (14) മഹമ്മദുചരിത്രം എന്നൊരു ഗദ്യ കൃതിയും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. (15) നളചരിതസാരശോധന, തത്സംബന്ധമായ ഹൈന്ദവകഥയെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതീട്ടുള്ളതാണ്. (16) പാഠമാല, (17) മലയാളം-ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു, (18) മലയാളഭാഷാവ്യാകരണം, (19) മലയാള വ്യാകരണം ചോദ്യോത്തരം, (20) കേരളപ്പഴമ, (21) പഴഞ്ചൊൽമാല ഇവയാണ് പൊതുജനങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റു പ്രധാനകൃതികൾ. അക്കൂട്ടത്തിൽ നിഘണ്ടുവും അതു കഴിഞ്ഞാൽ വ്യാകരണവും പ്രമുഖസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നു. അവയിൽ ചിലതിനെപ്പറ്റി അല്പം ഉപന്യസിക്കാം. ഇവ കൂടാതെ “Madras Journal of Literature and Science” “Indian Antiquity” എന്നീ പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മലയാളഭാഷയെപ്പറ്റിയും മറ്റും അനേകം വിശിഷ്ടങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

22 പാഠമാല (Malayalam Anthology)

പാഠമാല പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത് 1860-ലാണ്. വിവിധകൃതികളിൽനിന്നു രസകരങ്ങളായ വാങ്മയസുമങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പ്രയോജകീഭവിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഇദംപ്രഥമമായി ശേഖരിച്ചു ഗ്രഥിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് പ്രസ്തുതമാല. അതിൽ ഗദ്യപാഠങ്ങളും പദ്യപാഠങ്ങളും അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ഗദ്യപാഠങ്ങൾ പ്രായേണ ഗുണ്ഡർട്ടുതന്നെയാണ് എഴുതിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. പദ്യപാഠങ്ങൾക്ക് (1) ഇട്ടിക്കൊമ്പിമന്നവന്റെ എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്ന കല്ലേക്കുളങ്ങര രാഘവപ്പിഷാരടിയുടെ പഞ്ചതന്ത്രം. (2) അതേ കവിയുടെ വേതാളചരിതം; (3) നളചരിതം കിളിപ്പാട്ട്, (4) ഭാരതം കിളിപ്പാട്ട്. (5) മുദ്രാരാക്ഷസം, (6) ചാണാക്യസൂത്രം കിളിപ്പാട്ട, (7) ജ്ഞാനപ്പാന, (8) കേരളവർമ്മരാമായണം, (9) ഉത്തരരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്, (10) ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം കിളിപ്പാട്ട്, (11) ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ട്, (12) ശീലാവതി, (13) മോക്ഷദായകം, (14) വൈരാഗ്യചന്ദ്രോദയം, (15) ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മണിപ്രവാളം എന്നീ പ്രസിദ്ധകൃതികളിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, (16) നിദാനം, (17) അഞ്ചടി, (18) ഏകാദശീമാഹാത്മ്യം ഗാഥ, (19) ചന്ദ്രസങ്ഗമം, (20) സഹദേവവാക്യം എന്നീ അപ്രസിദ്ധകൃതികളിൽനിന്നുംകൂടി ഉദാഹരണങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നു. രാമചരിതത്തിൽനിന്ന് ആറുപാട്ടുകളും എടുത്തുചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ആകെക്കൂടി ഭാഷയ്ക്ക് ഏറ്റവും ഉപയോഗമുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണ് പാഠമാല. ഇൻസ്പെക്ടരായിരുന്ന കാലത്തു പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് അതിലെ പാഠങ്ങൾ ഗുണ്ഡർട്ട് സംവിധാനം ചെയ്തത്.

23 പഴഞ്ചൊൽമാല

പഴഞ്ചൊൽമാല 1845-ൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടു. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ആദ്യകാലത്തെ കൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അതിനെ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. “പഴഞ്ചൊല്ലിൽ പതിര് ഉണ്ടെങ്കിൽ പശുവിൻപാലും കൈയ്ക്കും” എന്നിങ്ങനെയാണ് അത് ആരംഭിക്കുന്നത്. ആയിരം പഴഞ്ചൊൽ എന്നും അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചതായി ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ പേർ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അവ രണ്ടും ഭിന്നങ്ങളാണോ എന്നറിവില്ല.

കേരളപ്പഴമ

ഇതു ഗുണ്ടർട്ട് രചിച്ച ഒരു പ്രസിദ്ധമായ കേരളചരിത്രഗ്രന്ഥമാണ്. പതിനാറാം ശതകത്തിൽ പോർത്തുഗലിനും കേരളത്തിനും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധത്തെ ഗ്രന്ഥകാരൻ “ബറോസ മുതലായ പറങ്കിപ്പുസ്തകങ്ങൾ” പരിശോധിച്ച് സവിസ്തരമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഗവേഷണനൈപുണ്യത്തോടൊപ്പം ഗദ്യശൈലിയുടെ സ്വരൂപവും മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രസ്തുതകൃതി പ്രയോജനപ്പെടുന്നു.

മലയാളഭാഷാവ്യാകരണം

1851-ൽ ഗുണ്ടർട്ട് ഈ വ്യാകരണത്തിൽ ആദ്യത്തെ 552 വകുപ്പുകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. 1860-ൽ പള്ളിക്കൂടങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തെ പുരസ്കരിച്ച് മലയാളവ്യാകരണം ചോദ്യോത്തരം അച്ചടിപ്പിച്ചു. അതു തിരുത്തി ഒരു പതിപ്പ്, താൻ ശീമയ്ക്കു പോയതിനുമേൽ തന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു താൻ കേരളത്തിൽ അധികാരപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ഈ. ഡീയസ് (E. Diez) ആദ്യം മദിരാശിഗവർമ്മെന്റിന്റെ മലയാളം ട്രാൻസിലേറ്ററും പിന്നീടു മലബാർ സ്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടരുമായ എൽ. ഗാർത്തുവേയിറ്റ് എന്നിവരെക്കൊണ്ടു പ്രകാശിപ്പിച്ചു. ഗാർത്തുവേയിറ്റ് ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഒരു വിനീതശിഷ്യനും ദൂരാനുയായിയുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പഞ്ചതന്ത്രം, ചാണക്യസൂത്രം, നളചരിതം, വേതാള ചരിത്രം, ഭാരതം സംഭവപർവ്വം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വരികൾ തിരിച്ചും ചിഹ്നങ്ങൾ കാണിച്ചും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. വലിയ വ്യാകരണം 569-ാം വകുപ്പു വരെയേ ഗുണ്ടർട്ട് രചിച്ചിട്ടുള്ളു. ബാക്കി ഡീയസ് ഗാർത്തുവേയിറ്റിന്റെ സഹായം അവലംബിച്ചു കൂട്ടിച്ചേർത്തതാണ്. ആകെ 878 വകുപ്പുകൾ (നിധാനങ്ങൾ എന്നാണ് ഗുണ്ടർട്ട് കൊടുത്തിട്ടുള്ള പേർ) അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അക്ഷരകാണ്ഡം, പദകാണ്ഡം, വാചകകാണ്ഡം എന്നു മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായിട്ടാണ് ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്. 857-ാംവകുപ്പുമുതൽ അലങ്കാരമാണ് പ്രതിപാദ്യം. അവതാരികയിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു: “മലയാളഭാഷ ദ്രമിളം എന്നുള്ള തമിഴിന്റെ ഒരു ശാഖയാകുന്നു. അതു തെലുങ്ക്, കർണ്ണാടകം, തുളു, കുടക് മുതലായ ശാഖകളെക്കാൾ അധികം തമിഴരുടെ സൂത്രങ്ങളോട് ഒത്തുവരികയാൽ ഉപഭാഷയത്രെ. എങ്കിലും ബ്രാഹ്മണർ ഈ കേരളത്തെ അടക്കിവാണ്, അനാചാരങ്ങൾ നടപ്പാക്കി, നാട്ടിലെ ശൂദ്രരുമായി ചേർന്നുപോയതിനാൽ, സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളും വാചകങ്ങളും വളരെ നുഴഞ്ഞുവന്നു ഭാഷയുടെ മൂലരൂപത്തെ പലവിധത്തിലും മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ കാലക്രമത്തിലുണ്ടായ കേരളഭാഷയുടെ വ്യാകരണം ചമപ്പാൻ സംസ്കൃതവ്യാകരണവും തമിഴ് നന്നൂലും നോക്കിയിട്ടു വേണം. എങ്കിലും ഭാഷയിൽ ആക്കിയ മഹാഭാരതം, രാമായണം, പഞ്ചതന്ത്രം, വേതാളചരിത്രം, ചാണക്യസൂത്രം മുതലായതിന്റെ പദ്യവും, കേരളോല്പത്തി, കണക്കുസാരം, വൈദ്യശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയുള്ളതിന്റെ ഗദ്യവും അനുഭവത്തിനും ഉദാഹരണത്തിനും പ്രമാണം എന്നു തോന്നിയിരിക്കുന്നു.”

ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഗ്രന്ഥംതന്നെയാണ് മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യത്തെ പ്രമാണഭൂതമായ വ്യാകരണം. 1053-ൽ കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ കേരളകൗമുദിയിൽ

> “ഗുണ്ഡർട്ടെന്ന പ്രബലമതിമാനിട്ട നൂലൊട്ടു കൊള്ളാം;
> ഗീവർഗ്ഗീസും പുനരൊരുതരം ചേർത്തു നന്നു പാർത്താൽ;
> ഗുണ്ഡർട്ടിൻനൂലുപരി കലനം ചെയ്തിതഗ്ഗാർത്തുവെയ്റ്റും,
> പൂർവ്വന്മാരാമവരെയനുകൂലിപ്പനാവോളമെല്ലാം.”

എന്ന് ആ പണ്ഡിതൻ അതിന്റെ അവതാരികാപഞ്ചകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനുപുറമെ ഗുണ്ഡർട്ടുസായിപ്പിന്റെ പുസ്തകം എനിക്ക് ഇതിലേയ്ക്കു വളരെ ഉപകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും തന്റെ കൃതജ്ഞതയെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഗുണ്ടർട്ടിനു പതിനെട്ടു ഭാഷകൾ അറിയാമായിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നു. ഒട്ടുവളരെ ഭാഷകളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വിസ്മയാവഹമായ വിജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഭാഷാവിഷയകമായുള്ള ഏതു കാര്യത്തെസ്സംബന്ധിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുതന്നെയായിരുന്നു പ്രാമാണികത. ഭാഷാ ശബ്ദങ്ങളുടെ ധാത്വർത്ഥനിർണ്ണയം, പഴയ ചെപ്പേട്ടുകളുടെ താൽപര്യവിവേചനം മുതലായി നിരവധി പ്രമേയങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവേഷണംനിമിത്തം പ്രശംസനീയമായ പ്രകാശം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്നുവരെ യാതൊരു കേരളീയനും പേർ പോലും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത അനേകം താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം സംഭരിക്കുകയും ഓരോന്നും നിഷ്കൃഷ്ടമായി വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കി തന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ നിരവധി ശബ്ദങ്ങൾ ഉദാഹരിക്കുന്നതിനു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. തലശ്ശേരി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെ പഴയ സർക്കാർറിക്കാർഡുകൾ പരിശോധിച്ച് അവയിലെ ശബ്ദങ്ങളും തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുണ്ട്. പല തരത്തിലും തൊഴിലിലും സ്ഥാനങ്ങളിലുമുള്ള നാനാജാതി മതസ്ഥന്മാരായ ജനങ്ങളുമായി സംഭാഷണത്തിലേർപ്പെട്ട് അവരവരുടെ ഇടയിൽമാത്രം പ്രചാരമുള്ള ശബ്ദങ്ങളും സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. രാമചരിതവും പയ്യന്നൂർപ്പാട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥസമുച്ചയത്തിൽ അവയുടെ പ്രാചീനതനിമിത്തം അത്യന്തം മഹനീയമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നു. രാമചരിതം നമുക്കു പിന്നീടു കിട്ടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പയ്യന്നൂർപ്പാട്ട് അദ്ദേഹത്തോടൊന്നിച്ച് അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തതായി കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. “സ്വർഗ്ഗത്തിൽവെച്ചും ഓരോ പുതിയ ഭാഷ പഠിക്കുവാൻ എനിക്ക് അവസരം കിട്ടിയാൽ എന്തൊരു സന്തോഷമായിരിക്കും” എന്ന് ഒരവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഗതിയുടെ അതിശയോക്തി സ്പർശമില്ലാത്ത പ്രതിഫലനം മാത്രമാണ്. 25 കൊല്ലത്തെ നിരന്തരമായ ഭാഷാപഠനത്തിന്റെയും നിഷ്കൃഷ്ടമായ ശബ്ദാഗമ ഗവേഷണത്തിന്റെയും ഫലമായി അദ്ദേഹം എഴുതി 1872-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മലയാളം-ഇംഗ്ലീഷ്നിഘണ്ടു ഭാഷയ്ക്കു് ഒരനർഘനിധിയാകുന്നു. ഭാഷാശബ്ദങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെക്കാൾ പ്രാധാന്യം നല്കി, ഭാഷയിൽ പ്രചുരപ്രചാരങ്ങളായ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെമാത്രം ഉൾപ്പെടുത്തി, പ്രാചീനകാലത്തേയും മധ്യകാലത്തേയും ഭാഷാകൃതികളിൽ നിന്ന് അന്നു നടപ്പിലിരുന്നവയും ഇന്നു പ്രചാരലുപ്തങ്ങളുമായ ശബ്ദങ്ങൾ കഴിയുന്നിടത്തോളം തിരഞ്ഞെടുത്തു, നാടോടി ശബ്ദങ്ങൾക്കും വിദേശീയഭാഷകളിൽനിന്ന് കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള ശബ്ദങ്ങൾക്കും പ്രവേശനം അനുവദിച്ച്, ഓരോ ശബ്ദത്തിന്റെയും ആഗമം നിർദ്ദേശിച്ചു. വിവിധഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റും അവയുടെ അർത്ഥാവബോധത്തിനുതകുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളുദ്ധരിച്ചു, പഴഞ്ചൊല്ലുകളും ശൈലികളും അവസരോചിതമായി എടുത്തുകാണിച്ച് അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്തുതനിഘണ്ടുവിന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ വാചാമഗോചരങ്ങളെന്നേ ചുരുക്കത്തിൽ പറയുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു.

ഗണ്ടർട്ടിന്റെ ഗദ്യശൈലി

ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഗദ്യം ഏതു തരത്തിലുള്ളതാണെന്നുകൂടി അനുവാചകന്മാരെ അറിയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിലേയ്ക്കു് ഒന്നുരണ്ട് ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

അൾബുക്കെർക്ക് കൊച്ചിയിൽ കോട്ട കെട്ടിച്ചത്

“അനന്തരം പെരിമ്പടപ്പു ‘നിങ്ങൾ എന്നെ രക്ഷിച്ചു പ്രതിക്രിയ ചെയ്തും ഇരിക്കുന്നു. ഞാൻ പ്രത്യുപകാരം എന്തു ചെയ്യേണ്ടു?’ എന്നു ചോദിച്ചാറെ ‘പാണ്ടിശാലയുടെ രക്ഷയ്ക്കായി ഒരു കോട്ട എടുപ്പിപ്പാൻ സ്ഥലം തരണം’ എന്നുണർത്തിച്ചാറെ, രാജാവു പുഴവായിൽതന്നെ ഒരു കുന്നും പണിക്കുവേണ്ടുന്ന മരങ്ങളും കൊടുത്തു. അൾബുക്കെർക്ക് ഉടനെ സകല പോർത്തുഗീസരെക്കൊണ്ടും പണി എടുപ്പിച്ചു. തെങ്ങു മുതലായ മരങ്ങളെ ഇരുമ്പുപട്ടകളെ ചേർത്തു ചുവരാക്കി നടുവിൽ കല്ലും ഇട്ടുനികത്തി കോട്ടയാക്കി ക്ഷണത്തിൽ തീർക്കുകയും ചെയ്തു. (കന്നി 1503-ൽ) ആ വേല കാണ്മാൻ രാജാവു താൻ ചിലപ്പോൾ വന്ന് ‘ഇവർ അന്യന്മാർ എങ്കിലും മഴയും വെയിലും സഹിച്ച് അധ്വാനിക്കുന്നു. കഷ്ടം. എന്തു് കൂലിക്കാരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കാത്തതു്’ എന്നു ചൊല്ലി അതിശയിച്ചു നോക്കിനിന്നു. പറങ്കികൾ കോട്ടയെ തീർത്തപ്പോൾ മാനുവൽകോട്ട എന്നു പേരുമിട്ടു. വലിയ ക്രൂശെ പെരിക്കുടക്കീഴിൽ എഴുന്നള്ളിച്ചു പ്രദക്ഷിണം കഴിച്ചും.” (കേരളപ്പഴമ)

ഒരു കഥ

“വെന്നഗരമെന്നു പേരായ ഒരു ഊരിൽ ഒരു കിഴവി ഉണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ വീട്ടിൽ ഒരു തീകായുന്ന ചട്ടിയും ഒരു കോഴിയുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു ദിവസവും വെളുക്കും കാലത്തു് ആ കോഴി കൂവുമ്പോൾ ആ ഊരിൽ ഉള്ളവർ ഒക്കെയും എഴുന്നീറ്റ് ഈ കിഴവിയുടെ വീട്ടിൽ വന്നു തീ മേടിച്ചുകൊണ്ടു പോകും. ഇങ്ങനെ ഏറെക്കാലം കഴിഞ്ഞു പിന്നെ ഒരുദിവസം ആ കിഴവി ‘എന്റെ കോഴി കൂവുന്നതുകൊണ്ട് നേരംവെളുക്കുന്നു. എന്റെ വീട്ടിൽ തീ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഈ ഊരിൽ ഒക്കെയും തീ മേടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി വെയ്പു കഴിച്ചു ഭോജനം ചെയ്യുന്നു. ഞാൻ ഈ ഊർ വിട്ടുപോയാൽ ഇവിടെ എങ്ങനെ നേരം വെളുക്കും? ഈ ഊരിൽ ഉള്ളവർ എങ്ങനെ ഭോജനം കഴിക്കും? ഇതറിയണം’ എന്നു വിചാരിച്ച് ആരോടും പറയാതെ കോഴിയേയും തീകായുന്ന ചട്ടിയേയും എടുത്തുകൊണ്ട് ആ ഊരിൽനിന്നു വളരെ ദൂരത്തിലുള്ള കാട്ടിലേയ്ക്കു് ചെന്ന് അവിടെ ഇരുന്നു.” (പാഠമാല)

25 വൈക്കത്തു പാച്ചുമൂത്തത് (989–1058)

പതിനൊന്നാം ശതകം പൂർവ്വാർദ്ധത്തിലെ കവികളുടേയും പണ്ഡിതന്മാരുടേയും മധ്യത്തിൽ പാച്ചുമൂത്തതിനുള്ള സ്ഥാനം അദ്വിതീയമാണ്. ആധുനിക ഭാഷാഗദ്യത്തിന്റെ ആദ്യകാലപരിഷ്കർത്താക്കന്മാരിൽ അന്യതമൻ എന്ന നിലയിലും അദ്ദേഹം നമ്മുടെ കൃതജ്ഞതയെ സവിശേഷമായി അർഹിക്കുന്നു. പദ്യകാരനെന്നും ഗദ്യകാരനെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സകല സാഹിത്യവ്യാപാരങ്ങളേയും ഈ അധ്യായത്തിൽത്തന്നെ സംഗ്രഹിക്കാമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നു.

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

പാച്ചുമൂത്തതു വൈക്കത്തു പടിഞ്ഞാറേടത്തില്ലത്തിൽ നീലകണ്ഠൻമൂത്തതിന്റെപുത്രനായി 989-ാമാണ്ട് ഇടവമാസം 25-ാംനു ജനിച്ചു. പാച്ചു പരമേശ്വരൻ എന്ന സംജ്ഞയുടെ തത്ഭവമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. 1000-ാമാണ്ടു സമാവർത്തനം കഴിയുന്നതുവരെ അക്ഷരജ്ഞാനംകൊണ്ട് മാത്രം തൃപ്തനായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. 1001 വൃശ്ചികത്തിൽ മഹാവിദ്വാനായ തൃപ്രങ്ങോട്ടു കുഞ്ഞുണ്ണിമൂസ്സതിനോടൊന്നിച്ച് ആ സ്ഥലത്തു പോയി താമസിച്ചിട്ടും അഞ്ചിൽച്ചില്വാനം കൊല്ലംകൊണ്ടു ശ്രീരാമോദന്തത്തിൽ 40 ശ്ലോകങ്ങളോളം പഠിക്കുന്നതിനേ സാധിച്ചുള്ളു. കാലക്ഷേപത്തിനു കുലവൃത്തിയല്ലാതെ മാർഗ്ഗമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ആദ്യമായി നല്ലൂർ നമ്പൂതിരിയോടു ചിത്രമെഴുത്തും 1009-ാമാണ്ടു വെച്ചൂർ മൂത്തതിനോടു പാഠകവും പഠിച്ചു. 1012-ാമാണ്ട്, അതായതു ഇരുപത്തി മൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽമാത്രമേ ശരിയായ അധ്യയനം ആരംഭിച്ചുള്ളു. പടിഞ്ഞാറേടത്തില്ലത്തേയ്ക്കു പെരുവനത്തും തൃപ്പറയാറ്റും അടുത്ത ചാർച്ചക്കാരുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പെരുവനത്തു താമസിച്ചു താഴയ്ക്കാട്ടു കണ്ണൻപുതുവാളോടു കുവലയാനന്ദവും തർക്ക സംഗ്രഹവും അഷ്ടാധ്യായിയിൽ ആദ്യത്തെ നാലധ്യായവും പഠിച്ചു. ഉത്തരാർദ്ധം പഠിക്കുവാൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വിദ്വാൻ ഇളയതമ്പുരാന്റെ അന്തേവാസിയായി 1013 കർക്കടകത്തിൽ കൂടി 1015 തുലാം വരെ അവിടെ താമസിച്ചു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ത്വഗ്രോഗം ബാധിക്കുകകൊണ്ടു വൈക്കത്തേയ്ക്കു പോന്നു. 1016 മേടം മുതൽ 1017 തുലാം വരെ വീണ്ടും കൊടുങ്ങല്ലൂരേയ്ക്കു പോയി കൗമുദി മുഴുവൻ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി. 1018-ൽ കോട്ടയത്തു തിരുനക്കര ചോഴിയത്തു നമ്പൂരിയിൽ നിന്ന് അഷ്ടാംഗഹൃദയം അഭ്യസിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കു ത്വഗ്രോഗം ഒന്നിനൊന്നു മൂർച്ഛിച്ചുവരികയാൽ പെരുംതൃക്കോവിൽക്ഷേത്രത്തിൽ അത്യന്തം കൃച്ഛ്റസാധ്യവും അതിനുമുൻപ് അപൂർവ്വം ചില സിദ്ധന്മാരാൽമാത്രം അനുഷ്ഠിതവുമായ സംവത്സരഭജനം നടത്തുന്നതിനു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. 1019 മകരം 1-ാംനു തുടങ്ങി ആ അസിധാരാവ്രതം 1020 മകരം 1-ാംനു-യോടുകൂടി അവസാനിപ്പിച്ചു. ആ കൊല്ലം മേടമാസത്തിൽ മസൂരിബാധിച്ചു കുളിച്ചപ്പോൾ പഴയ രോഗം നിശ്ശേഷം മാറി. വൈക്കത്തപ്പൻ പരിപൂർണ്ണമായി പ്രസാദിച്ച ആ യുവാവു വേഗത്തിൽ ഒരു സർവ്വ തന്ത്രസ്വതന്ത്രനായ മഹാപുരുഷനായി പരിലസിച്ചു. ഭജന കാലത്തു ചോളദേശത്തുനിന്നു രംഗശാസ്ത്രി എന്നൊരു മഹാപണ്ഡിതൻ പെരുംതൃക്കോവിലപ്പന്റെ ആരാധകനായി അവിടെ കുറേക്കാലം താമസിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു വ്യാകരണത്തിൽ ശബ്ദകൗസ്തുഭവും പൂർവ്വമീമാംസയിൽ ഭാട്ടദീപികയും പഠിച്ചു. അതുകൂടാതെ ചിദംബരം പിച്ചുശാസ്ത്രികളിൽനിന്നു ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിൽ വേറെയും ചില ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങളും വേദാന്തവും കൂടി പഠിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം പുറമെ 1021-ൽ കുമാരനല്ലൂർ വട്ടപ്പള്ളിമൂത്തതിൽ നിന്നു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവും സാംഗോപാംഗമായി ഗ്രഹിച്ചു. തദനന്തരം ഛാത്രന്മാരെ വിവിധശാസ്ത്രങ്ങൾ അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും ആയുർവ്വേദചികിത്സ വൃത്തിമാർഗമായി സ്വീകരിച്ച് അതിൽ നിപുണമായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു.

പാച്ചുമൂത്തതു കൊച്ചിയിൽ

1023-ാമാണ്ടു കൊച്ചിയിൽ ദിവാനായിരുന്ന ശങ്കരവാരിയർക്കു പിടിപെട്ട ഒരു രോഗം ചികിത്സിച്ചു ഭേദമാക്കുകയാൽ കതാപുരുഷന്ന് ആ സർക്കാരിൽ നിന്നു നാമമാത്രമായ ഒരു മാസികവേതനം ലഭിച്ചു. 1027-ാമാണ്ടു കുംഭമാസത്തിൽ അന്നത്തെ കൊച്ചിമഹാരാജാവായ വീര കേരളവർമ്മത്തമ്പുരാൻ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നു വീഴുകയും തന്നിമിത്തമുണ്ടായ ശീലായ്മ, മൂത്തതു ശമിപ്പിക്കുകയാൽ അവിടത്തെ വാത്സല്യത്തിനു പ്രത്യേകഭാജനമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ആ തമ്പുരാൻ 1027 കർക്കടകത്തിൽ കാശിക്ക് എഴുന്നള്ളിയപ്പോൾ മൂത്തതിനെക്കൂടി കൊണ്ടുപോയി. ആ വഴിക്കു പല പുണ്യസ്ഥലങ്ങളും സന്ദർശിക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. 1028 കുംഭത്തിൽ കാശിയിൽവെച്ച് അവിടുന്നു തീപ്പെടുകയാൽ വിഷണ്ണനായി തിരിയെപ്പോന്നു. 1029 ചിങ്ങം 5-ാംനു വൈക്കത്തു തിരിച്ചെത്തി. പിന്നീടു കൊച്ചിയിലേയ്ക്കു പോയില്ല. ആ സഞ്ചാരത്തെപ്പറ്റി കാശിയാത്രാപ്രബന്ധം എന്ന പേരിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രൗഢമായ ഒരു ചമ്പുവും കാശിയാത്രാ വിവരണം എന്ന പേരിൽ ഭാഷയിൽ ഒരു ഓട്ടൻതുള്ളലും രചിച്ചു. അതിനുമുൻപു സംസ്കൃതത്തിൽ സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസംമാത്രം ലഭിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലത്തു നിർമ്മിച്ചതാണ് മുചുകന്ദമോക്ഷം ആട്ടക്കഥ. ആ ആട്ടക്കഥയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമകൃതിയായി കരുതാം. 1015-ാമാണ്ടിടയ്ക്കാണ് അതിന്റെ നിർമ്മിതി എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

പാച്ചുമൂത്തതു തിരുവനന്തപുരത്ത്

അങ്ങനെയിരിക്കെ 1029 മിഥുനമാസത്തിൽ അന്നു തിരുവനന്തപുരത്തു സദർകോട്ടിൽ ഒന്നാം ജഡ്ജിയായിരുന്ന ചൊവ്വൂർ പരമേശ്വരൻനമ്പൂരിയുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു തിരുവനന്തപുരത്ത് ഒരു ചികിത്സയ്ക്കായി മൂത്തതിനു പോകേണ്ടിവന്നു. ആയില്യംതിരുനാൾ ഇളയതമ്പുരാനേയും പൂരാടംതിരുനാൾ ആറ്റിങ്ങൽ മൂത്തതമ്പുരാനേയുംകൂടി തദനന്തരം ചികിത്സിച്ചു ശിലായ്മ ഭേദമാക്കുവാൻ ഇടവന്നതിനാൽ അവരുടെ പ്രീതിക്കും അദ്ദേഹം പാത്രീഭവിച്ചു. അന്നു നാടു വാണിരുന്ന ഉത്രംതിരുനാൾ മഹാരാജാവ് ആദ്യം ചില സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചികിത്സകൊണ്ടു തനിക്കു ഫലം സിദ്ധിച്ചപ്പോൾ കൊട്ടാരംവൈദ്യനായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. മഹാപണ്ഡിതനായ ആയില്യംതിരുമേനിയുടെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു മേല്പുത്തൂർ ഭട്ടതിരിയുടെ രാജസൂയപ്രബന്ധത്തിന് അർത്ഥവിമർശിനി എന്ന പേരിൽ സർവ്വങ്കഷമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം രചിച്ചു. അതിന്റെ സമാപ്തി 1033 ഇടവം 21-ാംനുയായിരുന്നു.

പാച്ചുമൂത്തതും ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവും

1036-ാമാണ്ട് ആയില്യംതിരുനാൾ സിംഹാസനാരൂഢനായ ദിവസം മുതൽ വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ വാഴ്ചക്കാലത്ത് 1058 ചിങ്ങം 4-ാംനു ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നതുവരെ പാച്ചുമൂത്തതിന് തുടരെത്തുടരെ സിദ്ധിച്ചുവന്ന രാജപ്രസാദം അപരിമേയമായിരുന്നു. അതെല്ലാം ആ മഹാത്മാവു പരിപൂർണ്ണമായി അർഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ആയില്യംതിരുമേനിക്കു ഭാഷാഗദ്യത്തിന്റെ അഭ്യുന്നതിയിൽ അത്യധികമായ ഔത്സുക്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. 1042-ൽ “ബാലഭൂഷണം” എന്ന പേരിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഉപയുക്തമായ ഒരു പുസ്തകം രചിച്ചു. 1043- ൽ തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം ഉണ്ടാക്കി. 1051-ൽ കേരളഭാഷാവ്യാകരണം എന്ന പുസ്തകം അച്ചടിപ്പിച്ചു. 1053-ൽ കേരള വിശേഷനിയമവിവരം എന്നൊരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ആ പുസ്തകം താനും തന്റെ ശിഷ്യകോടിയിൽപ്പെട്ട കൃഷ്ണപുരത്തു കേരളവർമ്മൻതിരുമുല്പാടും തമ്മിൽ വലിയ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കു കരണമായിത്തീർന്നു. ആയില്യംതിരുമനസ്സിലെ രാജ്യഭാരാരംഭത്തെ വർണ്ണിച്ചു ശ്രീരാമവർമ്മചരിതം എന്നൊരു സംസ്കൃതകാവ്യം അദ്ദേഹം ആദ്യംതന്നെ രചിക്കുകയുണ്ടായി. അതിനു പുറമേ വൈക്കത്തുവച്ചു പെരും തൃക്കോവിലപ്പനെപ്പറ്റി നക്ഷത്രമാലാ എന്നൊരു ലഘുകാവ്യവും സുഖബോധകം എന്നൊരു ആശൌചനിർണ്ണയകമായ കൃതിയും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുഖസാധകം എവുതി സമാപ്തമായതു 1057 ചിങ്ങം 23-ാംനുയാണ്. പാച്ചുമൂത്തതിന്റെ പ്രഥമഗണനീയമായ കൃതി ഹൃദയപ്രിയം എന്ന വൈദ്യഗ്രന്ഥമാണ്. അത് 1040 ധനു 29-ാംനുയാണ് എഴുതിത്തീർത്തതു്. “ഗ്രന്ഥോസൗ ലോകഹൃദ്യഃ” എന്ന കലിസംഖ്യകൊണ്ട് ആചാര്യൻതന്നെ ആ വസ്തുത സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 1057-ൽ വൈക്കത്തുവച്ച് ഒരു പണ്ഡിതസദസ്സു നടത്തി. 1043-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യോതിഷജ്ഞാനത്തിന്റെ നിദർശനമായി ഭൂഗോളം കെട്ടിയുണ്ടാക്കി പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

വട്ടപ്പള്ളിസ്ഥാനികർ

സുപ്രസിദ്ധമായ ശുചീന്ദ്രത്തു ശിവക്ഷേത്രത്തിൽ വട്ടപ്പള്ളി എന്ന കുടുംബത്തിലെ ശിവദ്വിജന്മാർക്കു പ്രത്യേകമായി ചില അവകാശങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളുമുണ്ട്. പുരാതനകാലത്തു സകല ശിവക്ഷേത്രങ്ങളിലും മൂത്തതന്മാർക്കായിരുന്നു പൂജാധികാരം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അവർക്കു ശിവദ്വിജന്മാർ എന്നു പേർ സിദ്ധിച്ചതും. 1045-ൽ ചാർച്ചക്കാരനായ നാരായണൻമൂത്തതു മരിച്ചു. പ്രസ്തുത കുടുംബത്തിൽ അവകാശികളില്ലാതെ തീർന്നപ്പോൾ പാച്ചുമൂത്തതിനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജൻ നീലകണ്ഠൻമൂത്തതിനേയും ആ ഇല്ലത്തേയ്ക്ക് ആയില്യം മഹാരാജാവ് അവിടത്തെ മനയമ്മമാരുടെ അനുമതിയോടുകൂടി ദത്തുപൂകിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് പാച്ചുമൂത്തതിനു വട്ടപ്പള്ളിസ്ഥാനികർ എന്ന പദവി സിദ്ധിച്ചത്. ആയില്യംതിരുമേനി അദ്ദേഹത്തിനു വ്യാകരണത്തിലും ജ്യോതിഷത്തിലുമുള്ള പാണ്ഡിത്യത്തേയും കവനപാടവത്തേയും അഭിനന്ദിച്ച് ഒരു പ്രശംസാപത്രവും നല്കുകയുണ്ടായി.

ശിഷ്യന്മാർ

പാച്ചുമൂത്തതിനു വ്യാകരണത്തിലും വൈദ്യത്തിലും അനേകം ശിഷ്യന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. വ്യാകരണത്തിൽ (1) കിടങ്ങൂർ രാഘവപ്പിഷാരോടി, (2) കൃഷ്ണപുരത്തു കേരളവർമ്മൻതിരുമുല്പാട്, (3) പിണക്കാമിറ്റത്തു നമ്പൂരി, (4) ഋഷിനമ്പൂരി, (5) താമരക്കാട്ടു നമ്പൂരി, (6) അനുജൻ നീലകണ്ഠൻമൂത്തത് എന്നിവരും, വൈദ്യത്തിൽ (7) അനന്തപുരത്തു രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ, (8) കവിയൂർ പരമേശ്വരൻ മൂത്തത്, (9) ഏവൂർ കുട്ടനുണ്ണി എന്നിവരും മുഖ്യശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു. കേരളവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനും അദ്ദേഹത്തോട് അഷാംഗഹൃദയം അഭ്യസിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

കൃതികൾ

പാച്ചുമൂത്തതിനു വ്യാകരണം, തർക്കം, മീമാംസ, വേദാന്തം, വൈദ്യം. ജ്യോതിഷം എന്നീ ആറു ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുത ആരേയും ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരാക്കുന്നതാണ്. അവയിൽ വ്യാകരണത്തിലും വൈദ്യത്തിലുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു കുലംകഷമായജ്ഞാനം. സംസ്കൃതത്തിലും ഭാഷയിലും സരസമായി ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിനും ആ പരിണതപ്രജ്ഞനു കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ അദ്ദേഹം (1) ശ്രീരാമവർമ്മചരിതം കാവ്യം, (2) കാശിയാത്രാപ്രബന്ധം, (3) നക്ഷത്രമാലാ, (4) അർത്ഥവിമർശിനി എന്ന രാജസൂയവ്യാഖ്യാ, (5) ഹൃദയപ്രിയം, (6) സുഖസാധകം, (7) സുഖബോധകം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും, ഭാഷയിൽ (8) മുചുകുന്ദമോക്ഷം ആട്ടക്കഥ, (9) കാശിയാത്രാവർണ്ണന തുള്ളൽ, (10) ബാലഭൂഷണം, (11) തിരുവിതാംകൂർചരിത്രം, (12) കേരള ഭാഷാവ്യാകരണം, (13) ആത്മകഥാ സംക്ഷേപം എന്നിവയും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ കാശിയാത്രാവർണ്ണനംമാത്രം ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. 1029 മുതൽ 1058 വരെ 27 കൊല്ലംകൊണ്ടാണ് ഇവയിൽ മുചുകുന്ദമോക്ഷമൊഴികെ ബാക്കിയെല്ലാം എഴുതിത്തീർത്തതെന്ന് ഓർമ്മിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആദരാതിശയം ദ്വിഗുണീഭവിക്കുന്നു. സമീപകാലത്തിൽ സംസ്കൃതത്തേയും ഭാഷയേയും സമരീതിയിൽ പോഷിപ്പിച്ച ഒന്നാമത്തെ കേരളീയൻ അദ്ദേഹമാണെന്നു പറയാം. സന്ദർഭവശാൽ അനേകം മുക്തകങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗൃഹീതമായ തൂലികയിൽനിന്ന് ആവിർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെപ്പറ്റി അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം.

26 സംസ്കൃതകൃതികൾ- ശ്രീരാമവർമ്മചരിതം

ഇതു കവി എട്ടു സർഗ്ഗത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രൌഢമായ കാവ്യമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്യാദൃശമായ വ്യാകരണ പാണ്ഡിത്യത്തിന് ഇതിലെവിടെയും, പ്രത്യേകിച്ച പ്രഥമസർഗ്ഗത്തിലും ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാം. “സർഗ്ഗോത്ര സൂത്രമിളിതഃ പ്രഥമോ ഗതോഭൂൽ” എന്നാണ് അദ്ദേഹം അതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ആ സർഗ്ഗത്തിലെ പ്രഥമശ്ലോകത്തിൽനിന്നു തന്നെ തദ്വിഷയകമായ കവിവിവക്ഷ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ആ ശ്ലോകം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

> “ശ്രിയഃ പദം സന്ദധദാത്മനാ വിഭും
> യമക്ഷരാമ്നായമയം ഫണീശ്വരഃ
> സമാതനോദ്ദ്യാകൃതിഭാഷ്യമദ്ഭുതം
> പദം തദീയം ശുഭദം വഹാമ്യഹം.”

കഥാനായകൻ ആയില്യംതിരുനാൾ രാമവർമ്മമഹാരാജാവാണ്. വിശാഖംതിരുനാൾ ഇളയതമ്പുരാന്റെ അപദാനങ്ങളേയും സന്ദർഭാനുരോധേന ധാരാളമായി വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. ഇടയ്ക്കു പ്രകൃതമുണ്ടാക്കി വീരമാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാ തുടങ്ങിയുള്ള അവിടത്തെ പൂർവ്വന്മാരുടെ ചരിത്രവും സംക്ഷിപ്തമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. തൃതീയസർഗ്ഗത്തിലെ രാജനീതിവിവരണം ഏറ്റവും ഹൃദയഹാരിയാണ്.

> “വിജിഗീഷുരപി ദ്വിഷന്തപഃ
> പ്രബലം നാഭിഭവേദ്ദ്വിഷം രുഷാ
> ഭുജഗാഃ പവനാൻ പ്രഭുഞ്ജതേ
> ന ഗരുത്മന്മുഖമാർഗ്ഗനിർഗ്ഗതാൻ”

എന്ന ശ്ലോകവും ആ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടതാകുന്നു. സപ്തമസർഗ്ഗത്തിൽ ശ്രീപത്മനാഭക്ഷേത്രത്തിന്റെയും ആറാട്ടിനുള്ള എഴുന്നള്ളിപ്പിന്റെയും സമുജ്ജ്വലമായ ഒരു വർണ്ണനയുണ്ട്. ആ പ്രകരണത്തിലുള്ളതാണ് അധോലിഖിതമായ ശ്ലോകം.

> “ഹരിധൃതനവമാലികാപരാഗൈഃ
> പവനഹൃതൈരരുണഭിസ്സുരേന്ദ്രരാമാഃ
> നിബിഡതരപരിഷ്കൃതാളകാന്താ
> വിയതി വിരേജുരയത്നഹൃഷ്ടകാന്താഃ.”

ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിൽ

> “ഇത്ഥം ശ്രീവഞ്ചിപൃഥ്വീശ്വരചരിതമിദം
> കിഞ്ചിദുക്തം പ്രസിദ്ധം
> ശ്രീമദ്ദ്യാഘ്ലാലയാധീശ്വരചരണജുഷാ
> കേനചിൽ പദ്യരൂപം
> പ്രോദ്യച്ഛ്രീപദ്മനാഭപ്രഥിതഗുണഗണ-
> ശ്ലോകന വാ കീർത്തിലഘ്ല്യാ-
> ദ്വഞ്ചിക്ഷ്മാപാലകാനാം സുവിമലയശസാം
> സൽകവീനാം മുദേ ∫സ്തു.”

എന്നൊരു ശ്ലോകം ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. 5-ാം സർഗ്ഗത്തിന്റെ ഒടുവിൽ ഉത്രംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ ദേഹവിയോഗവും 6-ാം സർഗ്ഗത്തിൽ ആയില്യംതിരുനാളുടെ സിംഹാസനാരോഹണവും അരിയിട്ടുവാഴ്ചയും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് 1037-ാമാണ്ടിടയ്ക്കാണ് പ്രസ്തുതകൃതിയുടെ നിർമ്മിതി എന്നനുമാനിക്കാം.

27 കാശിയാത്രാപ്രബന്ധം

ഇതിന്റെ രചനയ്ക്കുള്ള കാരണത്തെപ്പറ്റി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

“കൈലാസേ വാ കാളിയാഹീന്ദ്രഭോഗേ
നൃത്താഭ്യാസീ മാമകേ ചിത്തരങ്ഗേ
നൃത്തം കുർവ്വൻ സർവ്വദാ രാഗപൂർവ്വം
ദുർഹൃൽഷട്കം നിർദ്ദയം മർദ്ദയേന്നഃ”

എന്ന ശ്ലോകംമാത്രം ഇതിൽനിന്നു പകർത്തുന്നു.

28 നക്ഷത്രമാലാ

“വ്യാഘ്രാലയേശ നക്ഷത്രമാലാ” എന്നാണ് ഇതിന്റെ പൂർണ്ണമായ സംജ്ഞ. ശിഖരിണീവൃത്തത്തിലാണ് പ്രസ്തുത കാവ്യം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്.

> “ഹരിബ്രഹ്മാദ്യാനാം ഹരിദധിപതീനാം സുരമുനി-
> പ്രകീർണ്ണാനാം നിത്യം പ്രണമനപദം താവകപദം
> സ്മരത്താപവ്രാതപ്രശമനവിധിപ്രാംശുനഖരം
> സ്മരാമഃ ശ്രീവ്യാഘ്രാലയവിലസിതാത്മൻ പശുപതേ!”

എന്ന ശ്ലോകം അതിലുള്ളതാണ്.

29 അർത്ഥവിമർശിനി

മേല്പുത്തൂർ ഭട്ടതിരിയുടെ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ രാജസൂയം പോലെ കഠിനമായി മറ്റൊന്നില്ല. മഹാകവി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യാകരണത്തിലും മീമാംസയിലുമുള്ള അന്യാദൃശമായ പാണ്ഡിത്യം മുഴുവൻ അതിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് ആയില്യംതിരുനാൾ ഇളയതമ്പുരാനായിരുന്നപ്പോൾ പാച്ചുമൂത്തതിനോടു വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചത്. അതുമൊരു നിദേശമെന്നപോലെ പരീക്ഷണവുമായിരുന്നു. ആ പരീക്ഷണത്തിൽ മൂത്തത് അനായാസേന വിജയിച്ചു. വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ താഴെ ചേർക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ കാണുന്നു.

“മാർത്താണ്ഡവഞ്ചീശ്വരഭാഗിനേയഃ
സർവ്വപ്രജാനാമപി ഭാഗധേയം
സദ്ധർമ്മവർമ്മപ്രതിഗുപ്തദേഹഃ
ശ്രീരാമവർമ്മാ നൃപതിർവിഭാതി.

സുധർമ്മായാമിന്ദ്രസ്സദസി വിദുഷാം ഭോജനൃപതിഃ
ദ്വിജശ്രേണീമധ്യേ പുനരമൃതഗുഃ കല്പകതരുഃ
സുരോദ്യാനേ ലോകൈരിഹ യദവലോകേ സതി സമം
പ്രദർശ്യന്തേ സോയം ജഗതി സുഗുണാശ്ലേഷനൃപതിഃ.

ആജ്ഞാപിതസ്തൽപദാഭ്യാമജ്ഞോ ∫പി ഗ്രന്ഥകർമ്മണി
യത്നേ സതി മഹാലംബേ കേന കിം കിം ന സാധ്യതേ.
വ്യാഘ്രാലയേശദാസോ ∫ഹം ശിവദ്വിജകുലോദ്ഭവഃ
പ്രബന്ധം രാജസൂയാഖ്യം വ്യാചിഖ്യാസേ യഥാമതി.
ആലോച്യാക്ഷിപദാം വാണീ മമ മൂർദ്ധ്നി സുമായതാം
അന്യപ്രമാണോ യസ്ത്വന്യഃ കേന മാന്യേന മാന്യതേ?

വൃത്തൌ നാനാപ്രമാദാ വിവൃതിഷു കഥിതാ
    മാധവാദ്യൈശ്ച സർവ്വ-
വ്യാഖ്യാസ്വാഖ്യായി ദോഷാ ബഹുലമഘടിതം
    പ്രക്രിയാ കാവ്യപങ്ക്തൌ

നാമവ്യാഖ്യാസ്വനന്തം കില തദിഹ മഹാ-
    കോവിദൈരപ്യവാര്യാ
വിഭ്രാന്തിശ്ചേൽ കൃശാഭ്യാസിനി കൃശധിഷണേ
    മാദൃശേ കിന്നു വാച്യം?

അന്വയക്രമതോ വ്യാഖ്യാ തന്യതേ ∫ർത്ഥവിമർശിനീ
അഭിധാനപ്രക്രിയയോരഭിധാനൈര്യഥോചിതം.”

30 ഹൃദയപ്രിയം

വൈദ്യകമാണ് ഈ മഹാഗ്രന്ഥത്തിലെ വിഷയം. ആകെ നാലു ഖണ്ഡങ്ങളെക്കൊണ്ടു സംപുടിതമായ പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ നാല്പത്തെട്ട് അധ്യായങ്ങളടങ്ങിയ ആദ്യത്തെ മൂന്നു ഖണ്ഡങ്ങളിൽ അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിലെ 120 അധ്യായങ്ങളിൽ അന്തർഭവിക്കുന്ന സകല വിഷയങ്ങളും സമഞ്ജസമായി സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനുമേൽ യോഗഖണ്ഡം എന്ന നാലാമതായി ഒരു ഖണ്ഡംകൂടി 12 അധ്യായങ്ങളിൽ.

> “അഥ തത്തച്ചികിത്സോക്താൻ
> യോഗാനാചാര്യസമ്മതാൻ
> യഥാക്രമം ലിഖാമ്യത്ര യോഗഖണ്ഡോയമുച്യതേ”

എന്ന പ്രതിജ്ഞയോടുകൂടി എഴുതിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം ഹൃദയപ്രിയത്തിന്റെ കാര്യകാരിത വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്റെ കൃതിയുടെ സ്വരൂപത്തെപ്പറ്റി ആചാര്യൻ

> “പ്രായേണാഷ്ടാംഗഹൃദയപ്രോക്തൈഃ
> പദ്യൈർന്നവൈരപി
> തദർത്ഥാന്തസ്ഥൈഃ കുർവ്വേ ബാലാനാം ഹൃദയപ്രിയം”

എന്നു പറയുന്നു. അനുഷ്ടുപ്പ്വൃത്തത്തിൽത്തന്നെയാണ് ഗ്രന്ഥം പ്രായേണ ആദ്യന്തം നിബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. നാലു ഖണ്ഡങ്ങളുടെയും അവസാനത്തിൽ യഥാക്രമം ചുവടേ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

> “നിത്യം ശ്രീപരമേശ്വരസ്യ ഭജതാ വ്യാഘ്രാലയാധീശിതുഃ
> പാദാബ്ജം പരമേശ്വരേണ ശിവദ്ഭുദേവാമ്പയോർദ്ഭുതിനാ
> സംക്ഷിപ്തേ ഹൃദയപ്രിയേ പ്രകലിതഃ ഖണ്ഡോത്ര
> കല്പാഭിധോ
> മോദായാസ്തു ഗുണോത്തരോ വിമൃശതാം മാത്സര്യവർജ്ജം
> സതാം.”

> “വ്യാഘ്രാലയേശചരണം ശരണം ഗുരുഞ്ച
> യാതേന ശുദ്ധഹൃദയം ഹൃദയപ്രിയേസ്മിൻ
> സ്പഷ്ടാർത്ഥപദ്യപരമേ പരമേശ്വരേണ
> ഭൂയാദിയം ഭുവി ഹിതാ വിഹിതാ ചികിത്സാ.”

> “വ്യാഘ്രാലയേശപദകല്പകപുഷ്പകാന്തി-
> ജ്യോത്സ്നാവികാസിതമനോമയകൈരവേണ
> ശൈവദ്വിജേന രചിതേ ഹൃദയപ്രിയേസ്മിൻ
> വൃത്തം ചികിത്സിതമിദം പരമേശ്വരേണ.”

> “കൃച്ഛ്റാനുഷ്ഠാനഭാരൈരഗദസമുദയൈർ-
> ദ്ദുർല്ലഭൈർമ്മിശ്രചിഹ്നൈ-
> വിസ്തീർണ്ണാൽ പുസ്തകൗഘാൽ പ്രചകിതമനസാം
> പ്രാർത്ഥനാൽ സംപ്രണീതഃ
> ഗ്രന്ഥോസൗ ലോകഹൃദ്യഃ കലിതബഹുരുജാ-
> ലക്ഷണസ്സിദ്ധയോഗോ
> ഭൂയാദായുസ്സുഖാനാമയസുചരിതദഃ
> ശംഭവൽ സ്വാശ്രിതാനാം.”

ഹൃദയപ്രിയവും സുഖസാധകവും ഗ്രന്ഥകാരന്റെ കാലത്തുതന്നെ പ്രചുരപ്രചാരങ്ങളായിത്തീർന്നു. ഇന്നും അവയുടെ യശസ്സ് അഭംഗുരമായി പരിലസിക്കുന്നു.

31 സുഖസാധകം

സുഖസാധകത്തിൽ ആകെ 12 ഖണ്ഡങ്ങളുണ്ട്. ആദ്യത്തേതു സാമാന്യാധികാരവും ഒടുവിലത്തേത് അവശിഷ്ടവുമാണ്. താഴെ കാണുന്ന ഉപക്രമശ്ലോകങ്ങൾ അതിലുൾപ്പെടുന്നു.

> "ബ്രഹ്മദക്ഷാശ്വിമഘവദാത്രേയാദീൻ നതോസ്മ്യഹം
> ആയുർവേദവിദോ വൈദ്യാൻ ലോകത്രയഹിതൈഷിണഃ
>
> ആയുശ്ശാസ്ത്രാൽ തൽപ്രണീതാൽ സംഗൃഹ്യ
> വ്യാധിലക്ഷണം
> സിദ്ധൌഷധഗുണോപേതം ലിഖ്യതേ സുഖസാധകം."
>
> അവസാനത്തിൽ ആചാര്യൻ ഇങ്ങനെയും
> പ്രസ്താവിക്കുന്നു.
>
> "വ്യാഘ്രാലയേ ശുചീന്ദ്രാഖ്യേ സ്ഥിതോപി പരമേശ്വരഃ
> വസ്തുദ്വൈഷ്യേകയേവാസൌ ദീനാനാം കുരുതേ സുഖം.
>
> തൽപ്രസാദാന്നിർമ്മിതോയം ഗ്രന്ഥസ്സാധൂപകാരകഃ
> സമാസമനയദ്യത്ര സർവായുർന്നിഗമാമൃതം.
>
> ശിവദ്വിജേന ഭിഷജാ ധിയാദായ കലീദൃശഃ
> ഗ്രന്ഥഃ കേനാപ്യന്യതന്ത്രാദ്യോഗിണാം സുഖസാധകഃ."

ഒടുവിലത്തെ ശ്ലോകത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ കലിസംഖ്യ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹൃദയപ്രിയത്തിന്റെ സംക്ഷേപംതന്നെയാണ് സുഖസാധകം. ആയുർവ്വേദാമൃതമെന്ന് അതിനെ ഗ്രന്ഥകാരൻ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത് അസ്ഥാനത്തിലല്ല.

സുഖബോധകം

സുഖബോധകം ആശൌചം സംബന്ധിച്ച ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്. പല പൂർവ്വസൂരികളുടേയും മതങ്ങൾ നിപുണമായി വിവേചനംചെയ്തു് അവയിൽ അംഗീകാര്യമായ അംശം സംഗ്രഹിച്ചാണ് ആചാര്യൻ ഇതു രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആകെ അൻപത്തിമൂന്ന് അനുഷ്ടുപ്പശ്ലോകങ്ങളും അവയുടെ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനവും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ആരംഭത്തിലും അവസാനത്തിലുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങളാണ് ചുവടെ ചേർന്നതു്.

> "യസ്യ ജ്ഞാനേന വിധിവന്നിർവികല്പസുഖാത്മനഃ
> ജന്മേതരനിദാനാഘം ത്യക്ത്വാ ശുദ്ധ്യതിതദ്ഭജേ"

ഈ സ്തുതി പരബ്രഹ്മപരമാണ്. ഇതിന് ആശൌചപരമായും അർത്ഥമുണ്ട്.

> "ഏവമാശൌചശാസ്ത്രസ്യ സങ്ഗ്രഹസ്സുഖബോധകഃ
> അനഘായാനുമോദായ ഭവേന്മതിമതാം സതാം."

ഭാഷാകൃതികൾ - മുചുകുന്ദമോക്ഷം

ഏഴു സംസ്കൃതകൃതികളെന്നപോലെ ഏഴു ഭാഷാകൃതികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി ഉണ്ടെന്നു നാം കണ്ടുവല്ലോ. അവയിൽ കാലംകൊണ്ട് ഒന്നാമത്തേതാണ്, മുചുകുന്ദമോക്ഷം ആട്ടക്കഥ. ആ കൃതിക്കു വലിയ ഗുണമില്ല. എങ്കിലും അതുംകൂടി 54 ദിവസത്തെ ആട്ടക്കഥയിൽ ചേർത്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു് 1033-ാമാണ്ടു കവിക്കു തിരുവനന്തപുരത്തുണ്ടായിരുന്ന പ്രശസ്തിയെ പരിഗണിച്ചായിരിക്കുമെന്ന് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

> "ലലനാലലാമമേ ജലജനയനേ! ജായേ!
> മലർബാണകേളിസൌധമേ!
> തരവേണമെൻസുകൃതപരിപാകമാമമൃത-
> പരിപൂർണ്ണമായ കുചഭരഹേമകലശമിപ്പോൾ"

മുതലായി ഒന്നുരണ്ടു പദങ്ങൾ സാമാന്യം നന്നായിട്ടുണ്ട്.

ബാലഭൂഷണം

ഇതു വളരെ വിശിഷ്ടമായ ഒരു കൃതിയാണ്. സംസ്കൃതത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ വിശ്വഗുണാദർശചമ്പുവിനെ അനുകരിച്ചു സുമതിയെന്നും കുമതിയെന്നും രണ്ടു സ്ത്രീകളെ കഥാപാത്രങ്ങളാക്കി കുമതിയെക്കൊണ്ടു ഓരോ വിഷയത്തിന്റേയും പൂർവ്വപക്ഷവും സുമതിയെക്കൊണ്ടു സിദ്ധാന്തപക്ഷവും വിവരിപ്പിച്ചു ബാലന്മാർക്കു സാന്മാർഗ്ഗികാഭിരുചി വളർത്തുകയാണ് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥംകൊണ്ടു കവി സാധിക്കുന്നതു്. ആകെ ഇരുപത്തൊന്നദ്ധ്യായങ്ങൾ പുഷ്പങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം ഇതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗുരുജനഗൗരവം, ഈശ്വരവിചാരം, സത്യം, ദയ, തപസ്സ് എന്നിവ തുടങ്ങി പുനർവിവാഹശങ്കാപരിഹാരം, രാജധർമ്മം, ശീലഗുണം എന്നിവയിൽ ഗ്രന്ഥം അവസാനിക്കുന്നു. ഗ്രഹചാരാദിഫലം ഭൂഗോള സിദ്ധാന്തം തുടങ്ങിയ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപ്രമേയങ്ങളേയും സമീചീനമായി ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗദ്യത്തിലാണ് വാദപ്രതിവാദസരണി തുടരുന്നതെങ്കിലും ധാരാളം ഭാഷാപദ്യങ്ങളും സംങ് ക്രമിപ്പിച്ചുകാണുന്നു. മൂത്തതിന്റെ വിവക്ഷയെന്തെന്നു താഴെചേർക്കുന്ന പ്രഥമപുഷ്പത്തിലെ പദ്യങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

> "വിചാരമല്ലോ തെളിവിന്നു കാരണം
> പക്ഷദ്വയജ്ഞാനമതിന്നു ഹേതുവാം
> വിശുദ്ധമാർഗ്ഗങ്ങൾ തെളിച്ചുകാട്ടുവാൻ
> വിരോധിവാക്കൊട്ടു കലർന്നുചൊല്ലുവൻ.
>
> വാക്കിന്നനുപ്രാസഗുണങ്ങൾ കൂട്ടിയാൽ
> നോക്കുന്ന ബാലർക്കറിവാൻ പ്രയാസമാം
> ഓർക്കാനെളുപ്പത്തൊടു വാക്കു മാലയായ്-
> ക്കോർക്കുന്നു ഞാനിന്നൊരു ബാലഭൂഷണം.
>
> സുമതിയെന്നൊരു മാനിനിതനുടേ
> തനയനോടു ഗുണം പറയുന്ന നാൾ
> കുമതിയെന്നൊരു പെണ്ണു യദൃച്ഛയാ
> വ്യവഹരിച്ചതു കേൾക്കുക ബാലരേ."

മൂത്തതിന്റെ സമുജ്ജ്വലവും ധാരാവാഹിയുമായ ഗദ്യരീതിക്ക് ഒരു ഉദാഹരണം രണ്ടാം പുഷ്പത്തിൽനിന്നു പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

"ഭൂമി, ജലം, അഗ്നി, ആദിത്യൻ, ഗ്രഹങ്ങൾ, നക്ഷത്രങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ചിലതു ധാരണശക്തികൊണ്ടും ഉഷ്ണം മുതലായ സ്വഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടും ആകൃതികൊണ്ടും തേജസ്സുകൊണ്ടും നമ്മളെക്കാൾ വളരെ അധികങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു. വായ്വാകാശങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷങ്ങളായിട്ടു കാണുന്നതിനൊക്കെയും വ്യാപാരത്തിങ്കൽ സഹായം ചെയ്യുന്നു എന്നും അറിയപ്പെടുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു് ഇനിയും ഇതിന്മണ്ണം നമ്മുടെ കാഴ്ചക്ക് കിട്ടാതെ ചില വിശേഷ ശക്തിമാന്മാരുണ്ടെന്നും അവർക്ക് ഭൂമിയല്ലാതെ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കാമായിരിക്കുമെന്നും വിചാരിക്കണം. എന്നാൽ വൃക്ഷങ്ങൾ മൃഗപക്ഷികളേയും അതുകൾ മനുഷ്യരേയും അവരുടെ ശക്തിയേയും എങ്ങനെ മുഴുവൻ അറിയാതെ ഇരിക്കുന്നു, അതിന്മണ്ണം മനുഷ്യരും തങ്ങൾക്കു സുഖ ദുഃഖങ്ങളെ ചെയ്‌വാൻ ശക്തന്മാരായിട്ടു കാണുന്നതല്ലാതേയും ചിലർ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നും അവരുടെ ശക്തിയെ നമുക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ എന്നും ഉള്ള അറിവുണ്ടാകും. പിന്നെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ കണ്ടറിവാൻ വഹിയാത്തതിനെ കേട്ടറിയണമെന്നും വരും; അപ്പോൾ സത്യവചനം ഉപയോഗിക്കുന്നതായാൽ ദേവന്മാരുണ്ടെന്നുള്ള സജ്ജനവാക്കു ബോധപ്പെടും."

1042-ാമാണ്ടു രചിച്ച ഈ കൃതിയിലെ ഗദ്യം ഒട്ടു മിക്കവാറും ഇന്നത്തെ പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള ഗദ്യംപോലെതന്നെ ശുദ്ധമായിരിക്കുന്നു. ബാലഭൂഷണത്തിനു മുൻപാണ് താൻ അർത്ഥവിമർശിനിയും ശ്രീരാമവർമ്മചരിതവും ഹൃദയപ്രിയവും നിർമ്മിച്ചതെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒടുവിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പ്രഥമമായി ഒരു പുസ്തകം എഴുതിയതു പാച്ചുമൂത്തതാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ക്ലേശസഹിഷ്ണുവും കുശാഗ്രബുദ്ധിയുമായ ഒരു ചരിത്രഗവേഷകന്റെ നിലയിലാണ് അദ്ദേഹം ഇതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. മരക്കലംപാട്ടു്, കൊച്ചുകണ്ടപ്പിള്ളയുടെ കുറിപ്പുകൾ, ഇടശ്ശേരി ഉണ്ണിത്താന്മാരുടെ നീട്ടു്, കേശവപിള്ളപേഷ്ക്കാർ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന റിക്കാർട്ടുകൾ മുതലായവയാണ് കൊല്ലം 898-ാമാണ്ടുവരെയുള്ള ചരിത്രനിർമ്മിതിക്കുള്ള രേഖകൾ; 899 മുതൽ 1002 വരെയുള്ളതിനു നിത്യച്ചെലവിൽ കാര്യക്കാരായിരുന്ന അപ്പിഅണ്ണാവിയുടെ റിക്കാർട്ടുകളും കായകുളം യുദ്ധത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു തലവടി കുഞ്ഞുണ്ണിമൂത്തതിന്റെ രേഖകളും പ്രയോജനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. 1036-ാമാണ്ടു് ആയില്യംതിരുനാൾ സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്ത കാലംവരെയുള്ള ചരിത്രം സംക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. അന്നത്തെ സ്ഥിതിക്കു് മൂത്തതു് അത്രമാത്രം യാതൊരു എത്തും പിടിയുമില്ലാത്ത ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥരചനയിൽ വിജയീഭവിച്ചതു് ഒരു അതിമാനുഷകർമ്മമായി പരിഗണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻപേഷ്ക്കാർ താൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ രചിച്ച തിരുവിതാംകൂർചരിത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ പല ഘട്ടങ്ങളിലും ഉപജീവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

33 കേരളഭാഷാവ്യാകരണം

1050-ൽ കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടി കേരളകൗമുദി രചിച്ച എങ്കിലും 1053-ൽ മാത്രമേ അതു മുദ്രണംചെയ്യുള്ളു. 1051-ലാണ് പാച്ചുമൂത്തതിന്റെ വ്യാകരം പ്രകാശിതമായതു്. നെടുങ്ങാടിക്കു തമിഴിൽ സാമാന്യമായ ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു; മൂത്തതിന് അതില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു തന്റെ വ്യാകരണം അത്ര പ്രശസ്യമായ രീതിയിൽ നിർമ്മിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ചോദ്യോത്തരരൂപത്തിൽ രചിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിൽ "മലയാളഭാഷയ്ക്കു സംസ്കൃതരീതിയെ മുഖ്യമായി അനുസരിച്ച വ്യാകരണം എഴുതുന്നു" എന്നാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അക്ഷരകാണ്ഡം സന്ധികാണ്ഡം, പദകാണ്ഡം, സമാസകാണ്ഡം എന്നിങ്ങനെ പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ നാലും, ധാതുകാണ്ഡം, ക്രിയാകാണ്ഡം, പ്രയോഗകാണ്ഡം, അലങ്കാരകാണ്ഡം എന്നിങ്ങനെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ നാലുമായി ആകെ എട്ടു കാണ്ഡങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുണ്ടു്. അലങ്കാര കാണ്ഡത്തിൽ വൃത്തത്തെപ്പറ്റിയും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. വിജ്ഞേയങ്ങളായ അംശങ്ങൾ പലതും ഈ വ്യാകരണത്തിലുമുണ്ടു്.

കേരളത്തിലെ വിവിധ ജാതികളുടെ ഉത്ഭവത്തേയും പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചയേയും മറ്റു പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു പുതിയ കേരളോൽപത്തിയാണെന്നു പറയാം. കേരളമാഹാത്മ്യം തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവിശ്വസനീയങ്ങളാണെന്നു മൂത്തതു കാരണസഹിതം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. “കേരളമാഹാത്മ്യത്തിൽ അർത്ഥവാദങ്ങൾ അധികമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ ചിലതിനെ സ്തുതിപ്പാനായിട്ടും ചിലതിനെ നിന്ദിപ്പാനായിട്ടും ഭോഷ്ക്കുകൂടി പറയുകയാകുന്നു. ‘സ്തുതിനിന്ദാഫലകമധികാർകത്ഥവചനമർത്ഥവാദഃ’ എന്നു പ്രമാണം. വർണ്ണനകവനങ്ങൾക്കു ശുദ്ധകൃതിമമായും സമ്മിശ്രകൃതിമമായും അർത്ഥവാദമാവാം എന്ന് കാവ്യലക്ഷണത്തിൽ പ്രമാണമുള്ളതിനാൽ അതിനെ അനുസരിച്ച് കേരളോല്പത്തിയിലെ സത്യമായ ക്ഷേത്രനാമത്തേയും ചില വൃത്താന്തങ്ങളേയും ചേർത്തു വളരെ അർത്ഥവാദങ്ങളുള്ള കേരളമാഹാത്മ്യത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളെ പ്രമാണമാക്കി എഴുതുകയോ പറയുകയോ ചെയ്താൽ പഠിത്വംകൊണ്ടു ബുദ്ധിവർദ്ധനയും നല്ല യുക്തികളുമുള്ള ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ശ്രോത്രമാത്രത്തിങ്കൽനിന്നു ദൂരെ വർജ്ജ്യമാകുമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതാകുന്നു” എന്നാണ് പറയുന്നത്.

ആത്മകഥാസംക്ഷേപം

ഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ ആത്മകഥ പാച്ചുമൂത്തതിന്റേതാണെന്ന് ഒരു മെച്ചം പ്രസ്തുത കൃതിക്കു നിസ്സംശയമായുണ്ട്. ജനനം മുതൽ 1047-ാമാണ്ടുവരെയുള്ള സംഭവങ്ങളാണ് അതിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

ചില മുക്തകങ്ങൾ

മൂത്തതിന്റെ ചില മുക്തകങ്ങൾ കൂടി ഉദ്ധരിക്കാതെ മുന്നോട്ടു പോകുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ല.

1. “ഉത്രംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിനെപ്പറ്റി;

    മാർത്താണ്ഡോയം മദീയാം ഭുവമതിവിപുലാം
        ദ്യോതയത്യംബരസ്ഥോ
    നിർവിഘ്നം വസ്തു ദേയം കിമപി ഖലു മയാ
        തോഷചിഹ്നം തദസ്മൈ
    ഇത്യാലോച്യാസ്യ ദൂരസ്ഥിതദൃഢധിഗമ-
        ത്വേന നൂനം വിഷണ്ണാ
    തന്നാമ്നേ തുല്യധാമ്നേ മണിമനഘമദാ-
        ദ്ഭൂണരാജ്ഞീ നൃപായ.”

2. “പകർച്ച തരുവിക്കണേ” എന്ന് ഉത്രംതിരുനാളോടപേക്ഷിക്കുന്ന ഒരു രഥബന്ധശ്ലോകം:

    “പത്മനാഭം വീരമണേ! സ്വകരാക്ഷിപ്തദിക്കരിൻ!
    സമർച്ചയൻ ഭുവി ഭവാൻ ഭാതി ദൃതരുഭ്രരിദ!”

3. ഒരു സമസ്യാപൂരണം:

    “ക്രുദ്ധാമുവാച ഗിരിശോ ഗിരിരാജകന്യാം
    മഹ്യം പ്രസീദ ദയിതേ! ത്യജ വൈപരീത്യം;
    നോ ചേദ്ഭവിഷ്യതി ജഗത്യധുനൈവ വാർത്താ
    ഭസ്മീചകാര കിരിശം കില ചിത്തജന്മാ.”

35 വൈക്കത്തു നീലകണ്ഠൻമൂത്തതു് (994–1047)

വൈക്കത്തു പടിഞ്ഞാറേടത്തു നീലകണ്ഠൻമൂത്തതു പാച്ചു മൂത്തതിന്റെ അനുജനാണ്. ഒരു പദ്യകൃത്തായ അദ്ദേഹത്തെ സൗകര്യമുദ്ദേശിച്ച് ഈ അധ്യായത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നേയുള്ളു. 994-ാമാണ്ടു മീനമാസത്തിൽ ജനിച്ചു. വട്ടപ്പള്ളി സ്ഥാനികനായി ജ്യേഷ്ഠനോടുകൂടി അദ്ദേഹവും 1045-ൽ ശുചീന്ദ്രത്തു ദത്തുകേറി എന്നും വ്യാകരണത്തിൽ ഗുരുനാഥൻ ജ്യേഷ്ഠൻതന്നെ ആയിരുന്നുവെന്നും 1047-ൽ മരിച്ചു എന്നും മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. നല്ല ഒരു വൈയാകരണനും അക്കാലത്തെ പാഠകന്മാരിൽ അദ്വിതീയനുമായിരുന്നു. പാഠകത്തിന് ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു വീരശൃംഖല സമ്മാനിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. (1) പ്രഹ്ലാദചരിതം ആട്ടക്കഥയും (2) അഷ്ടമിപ്പാനയും വൈക്കത്തമ്പലത്തിൽ പാടിവരുന്ന ചില സ്തോത്രങ്ങളും ഏതാനും ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളായി നമുക്കു കിട്ടീട്ടുണ്ട്.

അഷ്ടമിപ്പാന

വൈക്കത്തു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ ആഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന അഷ്ടമീമഹോത്സവത്തെ അധികരിച്ചാണ് ഈ പാന കവി രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതിന്റെ ആമുഖരൂപത്തിൽ സ്തുതിപ്പാന എന്ന പേരിൽ പെരുംതൃക്കോവിലിലെ മാഹാത്മ്യത്തെ വിവരിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗവും ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അഷ്ടമീവർണ്ണനത്തിൽനിന്നു ചില ഈരടികൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

> "വൻപെഴും നല്ല പട്ടുക്കുടയതും
> പൊൻപിടിയുള്ള വെഞ്ചാമരങ്ങളും
> അമ്പിളിപോലെയാലവട്ടങ്ങളും
> പിൻപുറത്തു പിടിച്ചങ്ങുയർത്തുന്നു.
> അൻപിനോടേ കുട തഴയെന്നിവ
> മുമ്പിലൊക്കെ നിരത്തിപ്പിടിക്കുന്നു.
> ചട്ട തൊപ്പിയും തോക്കും ധരിച്ചുള്ള
> പട്ടാളത്തിൻ ശിപായിമാരെത്തുന്നു.
> ശിഷ്ടന്മാർ ചിലർ നാമം ജപിക്കുന്നു;
> തുഷ്ടിയോടെ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്നു.
> നാഗരാജനു തുല്യമതാകുന്ന
> നാഗരാവുണ്ടു കൊട്ടിത്തുടങ്ങുന്നു.
> അഖിലന്മാർക്കുമാനന്ദം നല്കുന്ന
> തകിലുമുണ്ടു തകർത്തുതുടങ്ങുന്നു.
> ചേരുമേറ്റം ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടതി-
> ചാരുനാഗസ്വരങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നു."

ചില മുക്തകങ്ങൾ

1. ഒരു പ്രാർത്ഥന:

> "ജാതസ്സർവോ മ്രിയേത ധ്രുവമിഹ ഭഗവം-
> സ്തേന നാഹം വിഷാദീ
> ത്വൽപാദാംഭോജസേവാവിധിപരതതാ
> നാസ്തി ചേൽ സൈവ ഖേദഃ
> യാവജ്ജീവന്തു തസ്മാത്തവ ഭജനവിധൗ
> സക്തയേ ശക്തയേ ച
> ശ്രീമദ്വ്യാഘ്രാലയാധീശ്വര പുരഹര ഹേ!
> ദേഹി മേ ദേഹസൗഖ്യം."

2. ശുചീന്ദ്രത്തു സ്ഥാണുമൂർത്തിയോട്, അനേകം മരണങ്ങൾ ഇല്ലത്തു സംഭവിച്ചപ്പോൾ:

> "സർവം മമേദമഹമേവ ഗൃഹേ പ്രധാന
> ഏവം ഗതാഃ കതി ജനാഃ കതി ഗാമിനശ്ച
> മധ്യേഗതോഹമിഹ താവകസേവകസ്സ്യാം
> നിത്യം ശുചീന്ദ്രപുരനാഥ! നമോസ്തു ശംഭോ!"

3. ഉദയനാപുരത്തപ്പനോട്:

> "ദഹനജനകോപി ത്വം ഭക്താൻ കരോഷി ഹി
> ശീതളാൻ
> ഭവസുഖകരോപി ത്വം തേഷാം ഭവസ്യ വിനാശനഃ
> ഉദയനപുരാധീശോപ്യസ്തം നയസ്യഖിലാശുഭാൻ
> നഹിനഹി മഹാൻ നിർണ്ണേതവ്യസ്ഥിതീവവിബോധയൻ."

36 കുഴിക്കാട്ടു മഹേശ്വരൻഭട്ടതിരി (970–1040)

ചരിത്രം

തിരുവല്ലാത്താലൂക്കിൽ കുഴിക്കാട്ട് എന്ന പേരിൽ സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു താന്ത്രികകുടുംബമുണ്ടെന്നും അതിലെ അങ്ഗമായി എട്ടാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ശങ്കരൻ ഭട്ടതിരി ക്രിയാസംഗ്രഹം, പരാസ്തുതി എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഇരുപത്തേഴാമധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞുവല്ലോ. തന്ത്രപദ്ധതിയുടെ മറുകര കണ്ടു രണ്ടു ഭട്ടതിരിമാർ കൊല്ലം പതിനൊന്നാംശതകത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ ആ കുടുംബത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. അവരിൽ അച്ഛൻ മഹേശ്വരൻ ഭട്ടതിരി 970 മുതൽ 1040 വരെയും, മകൻ അക്കീരമൻ (അഗ്നിശർമ്മൻ) ഭട്ടതിരി 994 മുതൽ 1068 വരെയും ജീവിച്ചിരുന്നു. മഹേശ്വരൻ അക്കാലത്തെ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രമുഖനും വ്യാകരണം, ജ്യോതിഷം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽക്കൂടി നിഷ്ണാതനുമായിരുന്നു. മകനും വൈദുഷ്യത്തിൽ ഒട്ടും കുറഞ്ഞ ആളായിരുന്നില്ല. മഹേശ്വരനുമായാണ് വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ വാദത്തിലേർപ്പെട്ടതു് എന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹവും സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ ആശ്രിതനായിരുന്നു. മഹേശ്വരൻ സ്വപുത്രന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി തന്ത്രസമുച്ചയത്തിനും ശേഷസമുച്ചയത്തിനും വിസ്തൃതവും മർമ്മസ്പർശിയും സർവ്വസംശയച്ഛേദിയുമായ ഓരോ വ്യാഖ്യാനം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു കേരളത്തിലെ ദേവപൂജകന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരുടെയിടയിൽ ഇക്കാലത്തുമുള്ള പ്രചാരവും പ്രാമാണികതയും അന്യാദൃശമാണ്. മഹേശ്വരൻ ഭട്ടതിരിയെ താന്ത്രികന്മാർ അവരുടെ ഒരു പരദൈവമായി പരിഗണിക്കുന്നതിൽ ആശ്ചര്യമില്ല. അദ്ദേഹം ഏതദ്വിഷയകമായ വ്യവസായംകൊണ്ട് അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇന്നു സംസ്കൃതഭാഷ ശരിക്കു പഠിക്കാത്ത പല തന്ത്രിമാർക്കും കുലവൃത്തി തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു.

തന്ത്രസമുച്ചയവ്യാഖ്യ

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ആചാര്യന്റെ അധോലിഖിതങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങൾ കാണുന്നു.

“വിഷ്ണ്വീശേശാച്യുതാംബാഗുഹഗണപതിശാ-
സ്താഖ്യയാ ഖ്യാതമൂർത്തിം
നത്വാത്മാനം പരം തം ശ്രുതിശിരസി ഗതം
സച്ചിദാനന്ദരൂപം
ശ്രീമന്നാരായണാഖ്യദ്വിജവരവിദുഷൈ-
കത്ര തന്ത്രം സമുച്ചി-
ത്യാബദ്ധം വ്യാകരിഷ്യാമ്യഹമിഹ വിദുഷാം
ഭാഷയാ തോഷണായ.

വന്ദിച്ചു വാരണമുഖം വിരവോടു വാണീം
കന്തപ്രഭാം ഭഗവതീം ഗുരുനാഥനേയും
ചെർമ്മേ സമുച്ചയമതിന്നിഹ ഭാഷയായി
നിർമ്മിപ്പതിന്നു വിവൃതിം തുനിയുന്നഹോ ഞാൻ,

ശ്രീചർമ്മശൈല [1] നിലയൻ ശിശിമൗലിതാനും
ശ്രീവല്ലഭേശ്വരനുമിങ്ങനുകമ്പയോടേ
ശ്രീഭദ്രകാളിപരദേവതയും നമുക്കു
ശ്രീഭദ്രസന്തതികൾ നല്കുക സർവകാലം.

ഇല്ലെങ്കിലും മതിബലം മമ തെല്ലുപോലു-
മുല്ലാസമാർന്നു ഗുരുനാഥകൃപാബലത്താൽ
മെല്ലെന്നുരപ്പതിനു പാരമൊരുമ്പെടുന്നേൻ
നല്ലോരു സത്തുകളനുഗ്രമേകിടേണം.”

ഒടുവിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

“അത്യുക്തിവക്തവ്യാനുക്തിസങ്കീർണ്ണോക്തിദുരുക്തയഃ
യേ ദോഷാ ഇഹ ജായേരന്നാർത്ഥികാശ്ശാബ്ദികാശ്ച വാ,
വിമൃശ്യാപാസ്യ സന്തസ്താനന്യാനാധായ തൽസ്ഥലേ
ഇമം സമഞ്ജസീകുര്യുഃ പ്രബന്ധം തന്ത്രപാരഗാഃ.”

“ഗർത്താരണ്യമഹേശ്വരക്ഷിതിസുരൻ
ബാലപ്രബോധാർത്ഥമായ്
വൃത്തിം തന്ത്രസമുച്ചയത്തിനു ചമ-
ച്ചൻപോടു ഭാഷാമയീം;
ഉൾത്തട്ടിൽക്കുതുകേന സജ്ജനമിദം
ശോധിച്ചു ചെമ്മേ കൃപാ-
ശക്ത്യാ ശാധു പരിഗ്രഹിച്ചു സതതം
നല്കീടണം മങ്ഗലം.

ഭക്തിശ്രദ്ധാതിമേധ്യോപഹരണവിഹിതാ
ശ്രേയസീ യത്സപര്യാ
പര്യാപ്നോത്യർച്ചകേഭ്യോ മഹിതതരചതു-
വർഗ്ഗവിശ്രാണനായ
ഹന്താപ്രാജ്ഞോപ്യകാർഷം ഖലു വിവൃതിമിമാം
യൽപ്രസാദാൽ ക്രിയാസു-
ർദ്ദേവാസ്തേ ജഹ്നുകന്യാകലിതപദപയോ-
ജാദിമാം മങ്ഗളം വഃ.”

‘ദേവാസ്തേ ജഹ്നുകന്യാ’ എന്ന കലിവാക്യത്തിൽനിന്നു പ്രസ്തുതകൃതി സമ്പൂർണ്ണമായതു് 1026 ധനുമാസം 9-ാംനുയാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ശേഷസമുച്ചയവ്യാഖ്യാ

പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം ഇങ്ങനെ ആരംഭിക്കുന്നു.

“ശ്രീമദ്ഗുരും ഗണേശം ബ്രഹ്മാദീർദ്ദേവതാശ്ച നത്വാഹം
ശേഷസമുച്ചയവിഷയാം വിമൃശാമി യഥാമതി വ്യാഖ്യാം.

കാരുണ്യാദ്ഗുരുനായകസ്യ ഗുരുണോ ഗുഹ്യസ്യ
ഭാഷാമയീം
കൃത്വാ തന്ത്രസമുച്ചയസ്യ വിവൃതിം ലഘ്വീമഥൈതാദൃശീം
കർത്തും ശേഷസമുച്ചയസ്യ വിവൃതിം സംബധ്നതാമുദ്യമം
കല്യാണം കലയന്തു നഃ കമലയോന്യർക്കാദികാ ദേവതാഃ.

അല്പജ്ഞനാകിലുമഹം കരുണാർദ്രമാകും
കല്പദ്രുമം തൊഴുതു മൽഗുരുസൽകടാക്ഷൽ
നല്പോടശേഷമപി ശേഷസമുച്ചയാർത്ഥം
താല്പര്യമോടെഴുതുവാൻ തുനിയുന്നിദാനീം.”

തന്ത്രസമുച്ചയത്തിലെ പ്രഥമശ്ലോകത്തിന്റെ വിവൃതി

ഭട്ടതിരിയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ രീതി കാണിക്കുവാൻ പ്രഥമശ്ലോകവ്യാഖ്യ മാത്രം പകർത്താം. “ശ്രീമദ്ഷഡ്ഗുണ-സംഭൃതം...ഇതി–അസ്യാർത്ഥഃ വേദശാസ്ത്രപുരാണാദികളിൽ അധിഗതനായി അപരിച്ഛേദ്യനായിരിക്കുന്ന ഈശ്വരനെ വിടാതെ സമീചീനമാംവണ്ണം ആരാധിക്കേണമേ. ശ്രദ്ധാ ഭക്തി എന്നിവയെക്കൊണ്ടു ശുദ്ധങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളുണ്ടല്ലോ, അപ്പ്, പൃഥ്വി, ആകാശം, വായു, തേജസ്സ് എന്നീ ഭൂതമയങ്ങളായിരിക്കുന്ന ജലഗന്ധപുഷ്പാദിനിവേദ്യങ്ങൾ, അവറ്റെക്കൊണ്ടു പൂർണ്ണമായിരിക്കുന്ന ആനന്ദാനുഭവത്തെ അനുഭവിക്കുന്നൊരുത്തനെങ്കിലും, സന്തുഷ്ടനായിട്ട് തേജോമയനായി ജ്ഞാനസന്തോഷനിത്യസ്വാതന്ത്ര്യാവിഘ്നങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ദേഹത്തെ ആശ്രയിച്ചിട്ടു വിധിക്കുതക്കവണ്ണം പൂജിക്കുന്നതു് ആ ഈശ്വരനെ എന്നു താല്പര്യം.”

കുഴിക്കാട്ടുപച്ച എന്ന പേരിൽ ഒരു തന്ത്രഗ്രന്ഥവും മഹേശ്വരൻ ഭട്ടതിരി ഭാഷയിൽ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു സമുച്ചയവ്യാഖ്യയിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യസ്തമല്ല. ഭദ്രകാളിയെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള ക്രിയാഭാഗവും മറ്റും കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട് എന്നേയുള്ളു ഭേദം.

---

1. ചർമ്മശൈലം=തുകലശ്ശേരി.

37 കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി (1006–1064)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

ബ്രിട്ടീഷ് മലബാർ വള്ളുവനാടുതാലൂക്കിൽ നടുവട്ടം അംശത്തിൽ തൊടുകാട്ട് എന്നൊരു ദേശമുണ്ട്. അവിടെയുള്ള മേലേതിൽ എന്ന ഭവനത്തിൽ മുള്ളത്ത് ഉണ്ണിരാരിച്ചൻ വെള്ളോടിയുടേയും കുഞ്ചിക്കോവിലമ്മയുടേയും പുത്രനായി കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി 1006-ാമാണ്ടു ചിങ്ങം 16-ാംനു ജനിച്ചു. 15 വയസ്സുവരെ കളിച്ചും അഹങ്കരിച്ചും നടന്നതല്ലാതെ യാതൊന്നും പഠിച്ചില്ല. 1021-ൽ വാഴയൂർ തച്ചയിൽ ഏറാടി എന്ന പണ്ഡിതന്റെ അന്തേവാസിത്വം സ്വീകരിച്ചു സംസ്കൃതം സിദ്ധരൂപംമുതൽ അഭ്യസിച്ചുതുടങ്ങി. രണ്ടു മൂന്നു കൊല്ലംകൊണ്ടു മാഘനൈഷധാദികാവ്യങ്ങളും സിദ്ധാന്തകൗമുദിയും തർക്കസംഗ്രഹവും വശമാക്കിയതിനു പുറമെ ജ്യോതിഷത്തിലും സാമാന്യമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു. കുടുംബത്തിന്റെ ധനസ്ഥിതി ശോചനീയമായിരുന്നതിനാൽ തദനന്തരം സ്വല്പവേതനത്തിൽ ചില കോവിലകങ്ങളിലും മറ്റും പറ്റിക്കൂടി അവിടങ്ങളിലെ ബാലന്മാരെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു. 1027-ൽ അമരമ്പലം കുപ്പുസ്വാമിശാസ്ത്രികളോട്ട് മുക്താവലി അഭ്യസിച്ചു. 1028 വൃശ്ചികം 20-ാംനു വരെ ആ അഭ്യസനം തുടർന്നു. അപ്പോഴേക്കും വ്യാകരണവും തർക്കവും ജ്യോതിഷവും ഒരുമാതിരി സ്വാധീനമാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഉദ്യോഗങ്ങൾ

1036-ൽ നെടുങ്ങാടി കോഴിക്കോട്ടു പ്രോവിൻഷ്യൽ സ്കൂളിൽ ഒരു മുൻഷിയായി. 1041 കുംഭത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു മദിരാശി പ്രസിഡൻസികോളേജിൽ മുൻഷിയായി കയറ്റംകിട്ടി. അവിടത്തെ ശീതോഷ്ണാവസ്ഥ യോജിക്കാത്തതുകൊണ്ട് ആ പണി 1044 ധനു 5-ാംനു രാജിവെച്ചു. 1047 മേടം 13-ാംനു തിരുവനന്തപുരത്തു രാജകീയ മഹാപാഠശാലയിൽ മലയാളം മുൻഷിയായി. അതിനുമുൻപു തന്നെ ടിപ്പുവിന്റെ കലാപകാലത്തു നെടുങ്ങാടിയുടെ കുടുംബം വഞ്ചിമഹാരാജാവിനെ അഭയംപ്രാപിച്ച ഒന്നായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന് ആ പുതിയ ജോലി ആനന്ദപ്രദമായിത്തോന്നി. അവിടെനിന്ന് 1050 മേടം 13-ാംനു ആലുവാ ജില്ലാക്കോടതിയിൽ സർക്കാർ വക്കീലായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ആ പണി പല കോടതികളിലുമായി 1055 വൃശ്ചികമാസംവരെ നോക്കി. മേൽക്കയറ്റത്തിനു വഴികാണായ്കയാൽ അതും രാജിവെച്ചു പിരിഞ്ഞു. പിന്നീടു കവളപ്പാറ മൈനറുടെ അധ്യാപകനായി കുറേക്കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. 1064 മകരം 15-ാംനു മരിച്ചു.

കൃതികൾ

കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടിയുടെ പ്രധാന കൃതി കേരളകൗമുദി എന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥമാണ്. പാച്ചുമൂത്തതിനെപ്പോലെ അദ്ദേഹം വ്യാകരണത്തിനുപുറമെ ഒരു ആത്മകഥാ സംക്ഷേപവും എഴുതീട്ടുണ്ട്. നെടുങ്ങാടിയുടെ ഭാഷാവിഷയകമായ ജ്ഞാനം സർവ്വതോമുഖമായിരുന്നു. 1047-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തു പണി ആരംഭിച്ചതോടുകൂടി തമിഴ്ഭാഷ പഠിച്ചു നന്നൂൽ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി. ആ ഭാഷയിൽ വേണ്ട പരിജ്ഞാനമില്ലാതെ മലയാളത്തിന് ഒരു വ്യാകരണം നിർമ്മിക്കുവാൻ ആർക്കും അധികാരിഭാവമില്ലെന്ന് ആ സമീക്ഷ്യകാരി മുൻപു തന്നെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. 1050-ാമാണ്ടു മീനമാസം കേരളകൗമുദിയുടെ രചന പൂർത്തിയായെന്നു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാനത്തിലുള്ള ‘കല്യാണസൗഖ്യോദയം’ എന്ന കലിവാചകത്തിൽ നിന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ആ കൊല്ലം മേടത്തിലാണല്ലോ അദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരം വിട്ടതു്. ആത്മകഥാസംക്ഷേപത്തിൽ 1057 മിഥുനം 15-ാംനു തന്റെ മാതാവു മരിക്കുന്നതു വരെയുള്ള ചരിത്രഭാഗമേ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളു.

38 കേരളകൗമുദി

ഭാഷയ്ക്ക് അമൂല്യമായ ഒരു നിധിയാണ് കേരളകൗമുദി. അതിനെക്കാൾ ഗുണപുഷ്കലമായ ഒരു വ്യാകരണം ഏ.ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കേരള പാണിനീയം മാത്രമേയുള്ളൂ.

> "കൊട്ടാരക്കര കോട്ടയത്തരചനും കോട്ടൂരുമുണ്ണായിയും
> കുട്ടക്കാരവരൊത്തു തൊട്ട തിലകപ്പൊട്ടാമെഴുത്തച്ഛനും
> വാട്ടംവിട്ടൊരു വഞ്ചിവീരധരണീപട്ടം ധരിച്ചോർകളും
> കോട്ടംവിട്ടൊരു കുഞ്ചനും കൃതികളിന്നേട്ടിൽ
> പ്രമാണങ്ങളാം.
>
> [2] കവികളിലവരാരും കണ്ട നൂലിട്ടു കാട്ടീ-
> ലവികലമതുകൊണ്ടിന്നേട്ടിലും കാട്ടുകെട്ടീ;
> കവിയുമഴിനിലയ്ക്കീ നൂലു മാലാനുരൂപം
> കവികളിലുരചെയ്യാം ബാലബോധാർത്ഥമേവം."

ഇവ കഴിഞ്ഞാണ് അന്യത്ര ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള "ഗുണ്ഡർട്ടെന്ന പ്രബലമതിമാൻ" ഇത്യാദി പദ്യം.

> "ഗാഢം പാണിനിസൂത്രവും തമിഴനന്നൂലും ഗ്രഹിച്ചഞ്ജസാ
> ഗൂഢം കേരള സമ്പ്രദായമഖിലഗ്രന്ഥപ്രയോഗങ്ങളും
> വ്യൂഢം ചേതസി യേന തേന ഗുരുണൈവാലോകനീയം
> ത്വിദം
> മൂഢന്മാരിതു കണ്ടുടൻ പരിഹസിച്ചാലും നമുക്കെന്തഹോ"

എന്ന ഉപോൽഘാതപദ്യങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ തനിക്കു പൂർവ്വ സൂരികളുടെ നേർക്കുള്ള ആധമർണ്ണ്യം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആ പഴയ വ്യാകരണങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രകൃതപദ്യങ്ങളുടെ വൃത്തിയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "അവ പല വിഷയങ്ങളിലും ശ്ലാഘിക്കത്തക്കതെങ്കിലും ചില ന്യൂനതകളാൽ ഈ മലയാളികൾക്കു ഉണ്ടാകേണ്ടുന്ന പ്രയോജനം മുഴുവനും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ചില അപകടങ്ങളും വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ എന്റെ ഈ ഉത്സാഹത്തിന്റെ നിമിത്തം മേല്പറഞ്ഞവരുടെ പ്രവൃത്തിയാകയാൽ ഞാൻ അവർക്കു വണക്കം പറയുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല ഗുണ്ഡർട്ടുസായിപ്പവർകളുടെ പുസ്തകം എനിക്ക് ഇതിലേയ്ക്കു വളരെ ഉപകരിച്ചിരിക്കുന്നു. കഴിയുന്നിടത്തോളം ഞാൻ ഇതിൽ അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെ പിൻതുടരുകയും ചെയ്യും."

ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സ്വരൂപം:

> "വർണ്ണം പേർ പൊരുൾ സന്ധി ശബ്ദപദവും
> നാമം ക്രിയാ ചാവ്യയം
> വർണ്ണം വാക്യസമാസവൃത്തവുമല-
> ങ്കാരം തഥാ ധാതുവും
> നിർണ്ണീതിശ്ച കലാക്രമാദുപചിതാ-
> ലോകൈരിയം ദൃഷ്ടഭിഃ
> പൂർണ്ണാ കേരളകൗമുദീഹ കുരുതാം
> കല്യാണസൗഖ്യോദയം"

എന്ന ഒടുവിലത്തെ പദ്യത്തിൽ പൂർണ്ണചന്ദ്രികപോലെയാണ് തന്റെ കൗമുദി എന്നും 16 കലകൾക്കുപകരം അതിൽ 16 ആലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നും ആചാര്യൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ വർണ്ണത്തിന് അക്ഷരമെന്നും രണ്ടാമത്തേതിനു വിശേഷമെന്നും പേരിനു സംജ്ഞയെന്നും പൊരുളിനു പരിഭാഷയെന്നും നിർണ്ണീതിക്ക് അഭ്യാസമെന്നുമാണ് അർത്ഥം കല്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. ഭാഷാകൃതികൾക്കു സാമാന്യമായി വേണ്ട പാണിനിസൂത്രങ്ങളും നന്നൂൽസൂത്രങ്ങളും ഓരോ പ്രകരണത്തിലും കൗമുദിയിൽ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആദ്യം സംസ്കൃതസൂത്രങ്ങളും പിന്നീടു ദ്രാവിഡസൂത്രങ്ങളും എടുത്തു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. "സംസ്കൃതഹിമഗിരിഗളിതാ ദ്രാവിഡവാണീകളിന്ദജാമിളിതാ" എന്ന അക്ഷരാലോകത്തിലെ മങ്ഗളശ്ലോകത്തിൽനിന്നു നെടുങ്ങാടി മലയാളത്തിന്റെ ഉത്ഭവം സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നാണ് എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതായി ചിലർ ശങ്കിക്കുന്നു. ആ ശങ്ക അസ്ഥാനത്തിലാണെന്ന്

> "സംസ്കൃതോച്ചാരണം പ്രായസ്സൽകൃതം കേരളോക്തിയിൽ;
> എങ്കിലും താവഴിക്കത്രേ തങ്കലേ രീതിയൊക്കയും"

എന്ന ആലോകത്തിലെ ചതുർത്ഥകാരിക വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അവതാരികയായി ചേർത്തിട്ടുള്ള അഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ ഒഴിച്ചാൽ 388 ശ്ലോകങ്ങൾ കാരികാരൂപത്തിലും മറ്റും കൗമുദിയിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാരികകൾ നിർമ്മിക്കാൻ നെടുങ്ങാടിക്ക് അസാധാരണമായ വൈഭവമുണ്ടായിരുന്നു. ധാതുക്കളെപ്പോലും അദ്ദേഹം

> "ആടു ഓടു കൂടു കോടു ചാടു ചൂടു ഞേടുവും
> തേടു നേടു പാടു പൂടു പോടു മാടു വാടുവും
> വീടു ഊരു കോരു ചാരു വാരു കാളു ചൂളുവും
> മൂളു മരുവു പൂചു തടവു ഓതുവേരിവ"

ഇത്യാദി പദ്യരൂപത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ഉദാഹരണങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ആചാര്യൻ ചില സ്വകീയപദ്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി അവയെ അവസരോചിതമായി ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. താഴെച്ചേർക്കുന്ന മൂന്നു പദ്യങ്ങൾ ആ കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നു.

> "കൊടുവെയിൽകൊണ്ടുടൽ മുടിയും ചുടുമണലടികൊണ്ടു
> ചുട്ടു തന്നടിയും
> നെടുവയൽ നടുവേ കഷ്ടം കിടുകിടയാരാണ്ടു മണ്ടുന്നു.
> കുറുമൊഴിനറുമലരാലും പുതുമടു മുതുമുത്ത
> വണ്ടിന്നുണ്ണരുതോ
> അറുകുല കരുതിത്താനേ തുറുമിഴിയോടും പറക്കുന്നു?
>
> നിലത്തുന്നിത്തന്നേ തളിരടി തുടുത്തായിതയി! തേ
> മുഖശ്രീ മോഹിച്ചംബുജമൊടു വെറുക്കുന്നു വിധുവും
> നിലയ്ക്കാനോ കൊങ്കത്തടമൊടിനടുക്കെട്ടു വലിയാൽ
> സുഖം കാലൈക്യത്തിന്നുദകതപമാണ്ടോ നളിനവും?"

ഏതു വ്യാകരണം ആരു പുത്തനായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചാലും ബാലന്മാർ ശരിയ്ക്കു മലയാളം അഭ്യസിക്കണമെങ്കിൽ കേരള കൗമുദി നിഷ്കർഷിച്ചു പഠിക്കുകതന്നെ വേണം.

> "ഭുവിൽക്കലർന്നൊരു സമന്തഭവ [3] പ്രണാളീ-
> കാവിൽക്കുലോർദ്ധ്വഭവനേ ജനുവാർന്നമേവും
>
> [4] കോവില്ക്കിടാവുകൃതിയാമിതു ബാലകാനാം
> നാവിൽക്കളിക്ക കടലിൽത്തിരമാലപോലെ"

എന്നു നെടുങ്ങാടി ഗ്രന്ഥാന്തത്തിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്ന ആശംസതികച്ചും സഫലമായിട്ടുണ്ട്.

ചില മുക്തകങ്ങൾ

1. ഒരു ശൃങ്ഗാരശ്ലോകം:
   "പണ്ടേ കണ്ടറിവില്ല കണ്ടതിലകത്തൻപോടു രണ്ടക്ഷരം
   മിണ്ടീട്ടില്ലതിനത്ര ബന്ധവുമെനിക്കുണ്ടായതില്ലെങ്കിലും
   വണ്ടാരപൂങ്കഴലാളതായ ഭവതിക്കെങ്കൽ പ്രിയംലേശമൊ-
   ന്നുണ്ടാമോ മധുവാണിമാർകുലമണിഞ്ഞീടുന്ന പൂമാലികേ?"
2. ഒരു സമസ്യാപൂരണം:
   "ദാമോദരകരാഘാതവിഹ്വലീകൃതചേതസാ
   ദൃഷ്ടം ചാണൂരമല്ലേന ശതചന്ദ്രം നഭസ്ഥലം."

---

2. കവികൾ=പദ്യങ്ങൾ
3. പ്രണാളീകാവിൽക്കുലോർദ്ധ്വഭവനം-തൊടുകാട്ടുവംശത്തിൽ മേലേതെന്ന ഭവനം.
4. കോവിൽക്കിടാവ്-കോവുണ്ണി.

39 പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള (1024–1072)

ജീവചരിത്രം

പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള തിരുവനന്തപുരം ശ്രീകണ്ഠേശ്വരത്തു കളവറവിളാകത്തുവീട്ടിൽ 1024-ാമാണ്ട് ഇടവമാസത്തിൽ ജനിച്ചു. അച്ഛൻ തിരുവനന്തപുരത്തു പുന്നപുരത്തു കവണശ്ശേരിവീട്ടിൽ പപ്പുപിള്ള മുൻസീഫായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ മണക്കാട്ടു പപ്പുപിള്ള എന്നും പറയും. 1048-ൽ ബി.എ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു; ചാലയിൽ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പ്രഥമാധ്യാപകനായി കുറേക്കാലം ജോലി നോക്കി. ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ കൃപകൊണ്ടു 1049-ൽ വലിയ കൊട്ടാരം സംപ്രതിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ആ പണിയിൽ നിന്നു സർവ്വാധികാര്യക്കാരായി ഉയർന്നു. അങ്ങിനെയാണ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ള സർവ്വാധികാര്യക്കാരെന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം വിശ്രുതനായതു്. ആ മഹാരാജാവിന്റെ ആനുകൂല്യംമൂലം 1054-ാമാണ്ടു കന്നി 8-ാംനു അഗസ്തീശ്വരം താലൂക്കിൽ വേമ്പനൂർദേശത്തു പുതുവീട്ടിലേയ്ക്കു ദത്തെടുക്കപ്പെട്ടു. വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു സിംഹാസനാരൂഢനായതോടുകൂടി സർവ്വാധിയുദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പിരിയേണ്ടിവന്നു. പിന്നീടു വക്കീലായി തിരുവനന്തപുരത്തുതന്നെ വ്യവഹരിച്ചു. നെയ്യാറ്റിൻകരത്താലൂക്കിൽ വിളപ്പിൽ മുല്ലൂർവീട്ടിൽ പാർവ്വതിയമ്മയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി. 1072-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം 23-ാംനു മരിച്ചു. ശബ്ദതാരാവലിയുടെ പ്രണേതാവായ ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം ജി. പത്മനാഭപിള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗിനേയനായിരുന്നു.

ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്കു മാതൃഭാഷാസേവനത്തിൽ അത്യധികമായ ആസക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. വലിയ കൊട്ടാരത്തിൽ ഉദ്യോഗം ലഭിച്ചതോടുകൂടി ബാല്യംമുതല്ക്കുതന്നെ തന്നിൽ അന്തർല്ലീനമായിരുന്ന ഒരാഗ്രഹം സഫലീഭവിപ്പിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം നിരന്തരമായി പ്രയത്നിച്ചു. അതു മലയാളഭാഷാചരിത്രത്തിന്റെ നിർമ്മാണമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതിനുവേണ്ടി വലിയ കൊട്ടാരം ഗ്രന്ഥപ്പുരയിലെ ഗ്രന്ഥസമുച്ചയം അദ്ദേഹം നിപുണമായി പരിശോധിച്ചു; വെളിയിൽ പല വിദ്വാന്മാർക്കും എഴുതിയയച്ചു വിവരങ്ങൾ വരുത്തി; അന്ന് അത്തരത്തിലുള്ള ഉദ്യമങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നതിനു വേണ്ട സന്മനസ്സും സാമർത്ഥ്യവും കേരളത്തിൽ വളരെപ്പേർക്കുണ്ടായിരുന്നു. 1056-ാമാണ്ടു മിഥുനമാസം 28-ാംനു-യാണ് ആ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒന്നാംപതിപ്പു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. മുഖവുരയിൽ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു: "ഇടയ്ക്കിടെ സംഭവിച്ച പ്രത്യൂഹവ്യൂഹങ്ങളെ എതിർത്തുനിന്ന് ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിന് അലങ്കാരമായി തീർന്നിരിക്കുന്ന കവിപുങ്ഗവന്മാരാരെല്ലാമായിരുന്നു എന്ന് അറിയുന്നതിനുള്ള ആവശ്യത്താലും, ഇനിയെങ്കിലും ഈ ഭാഷയുടെ ന്യൂനതകളെ അറിഞ്ഞ് അവയെ തീർക്കുന്നതിനും വിസ്മരണസാഗരത്തിൽ മഗ്നങ്ങളായിപ്പോയ കവിതകളെ ഉദ്ധാരണം ചെയ്യുന്നതിനും. ഇപ്പോഴുള്ളവതന്നെ മറവിയിൽ അകപ്പെട്ടുപോകാതിരിക്കുന്നതിനും, നവീനകവിതകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിന് അത്യുത്സാഹം ജനിപ്പിക്കുന്നതിനും ഏവമാദികളാൽ നമ്മുടെ ഭാഷയെ ഒന്നു നന്നാക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്താലുമാണ് ഞാൻ, വളരെ പഴമ പരിചയമുള്ള ആളുകളുടേയും അനേക വിദ്വാന്മാരുടേയും സഹായത്തോടുകൂടി, മലയാളഭാഷാ ചരിത്രമെന്ന ഈ പുസ്തകത്തെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്." ആ പുസ്തകം പരിഷ്കരിച്ചു വിസ്തൃതമാക്കി രണ്ടാം പതിപ്പ് 1064-ൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു. അത്തരത്തിൽ ഒരു പുസ്തകം അതിനു മുമ്പ് ആരും എഴുതിയിരുന്നില്ല. അത്രമാത്രം ക്ലേശസാധ്യമായ സദ്വ്യവസായംകൊണ്ടു മലയാളഭാഷയെ ധന്യമാക്കിയ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയെ ആർക്കും ഒരിക്കലും മറക്കാവുന്നതല്ല. അദ്ദേഹം പണിത അസ്ഥിവാരത്തിന്മേലാണ് അനന്തരകാലികന്മാർ അവരുടെ സാഹിത്യചരിത്രകുടീരങ്ങൾ പണിയിച്ചിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹം അക്കാലത്ത് അങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവരെല്ലാം പല ഘട്ടങ്ങളിലും യാതൊരെത്തുംപിടിയും കിട്ടാതെ നട്ടംതിരിയുമായിരുന്നു.

മറ്റു ഭാഷാപ്രവർത്തനങ്ങൾ

ഭാഷാചരിത്രം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ സർക്കാരുദ്യോഗത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കേണ്ടതായിവന്നു എങ്കിലും ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ സാഹിത്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ഹസ്താവലംബം നല്കുവാൻ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സദാ ജാഗരൂകനായിരുന്നതുകൊണ്ട് വിശാംഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ ആനുകൂല്യം ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്ക് ഏറെക്കുറെ സമ്പാദിക്കുവാൻ സൗകര്യം കിട്ടി. തിരുവനന്തപുരത്തു ഒന്നിലധികം മുദ്രാലയങ്ങളുടെ സ്ഥാപനത്തിലും പ്രവർത്തനത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനു പങ്കുണ്ടായിരുന്നു. മഴമങ്ഗലത്തിന്റെ ഭാഷാനൈഷധചമ്പു വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. 1060-ൽ അച്ചടിപ്പിച്ച റോമൻചരിത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനഗദ്യകൃതി. ഇംഗ്ലീഷിലും "A Handbook of Travancore" എന്നും മറ്റും ചില പുസ്തകങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കി അച്ചടിപ്പിച്ചു. വെബ്സ്റ്റർസായ്പിന്റെ ഇംഗ്ലീഷുനിഘണ്ടുവിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ള ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകൾക്ക് അത്രയും മലയാള അർത്ഥത്തോടുകൂടി ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് - മലയാളനിഘണ്ടു രചിക്കണമെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശ പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ എത്തിയില്ല.

41 ഫാദർ ജെറാർദ് - അലങ്കാരശാസ്ത്രം

ജെറാർദ് എന്നൊരു പാതിരി അലങ്കാരശാസ്ത്രം എന്ന പേരിൽ ദീർഘമായ ഒരു പുസ്തകം 1056-ാമാണ്ടു (ക്രി.പി. 1881) പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അദ്ദേഹം കമ്മലീത്താ ദേസ്കാൾസ് സഭയിലെ അംഗമായ ഒരു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനിയായിരുന്നു. പുസ്തകം വരാപ്പുഴെ മർച്ചലിനൂസാ ദെസാന്തത്രേസ്യാ എന്ന മതാദ്ധ്യക്ഷനു സമർപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുമതി വാങ്ങിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ജെറാർദിനെപ്പറ്റി മറ്റു യാതൊരു വിവരവും ലഭിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു ലത്തീൻ, ഗ്രീക്കു മുതലായ പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ പരിനിഷ്ഠിതവും, സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും സാമാന്യവുമായ ജ്ഞാനവും ഗദ്യരചനയിൽ നല്ല പരിചയവുമുണ്ടായിരുന്നതായി പ്രസ്തുത കൃതിയിൽനിന്നു വെളിപ്പെടുന്നു. പഞ്ചതന്ത്രം, ചാണക്യസൂത്രം, ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ട്, രാമായണം ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം, അജ്ഞാനകുഠാരം, മരണപർവം, നരകപർവം, ഉമ്മാപർവം മുതലായ ക്രിസ്തീയഗാനങ്ങൾ ഇവയിൽനിന്നാണ് പ്രായേണ പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒവീദ്യൻ (Ovid) വൃജീല്യൻ (Virgil) ഒരാസ്യൻ (Horace) തുടങ്ങിയ പാശ്ചാത്യകവികളുടെ ചില പദ്യാംശങ്ങൾ സ്വയമേവ വളരെ ക്ലേശിച്ചു തർജ്ജമചെയ്തും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഗദ്യത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കേണ്ട ഭാഗങ്ങൾ താൻ തന്നെ വിവർത്തനംചെയ്തിരിക്കുന്നു; മാത്തൻ ഗീവറുഗീസിന്റെ ഒന്നുരണ്ടു ഖണ്ഡികകളും പകർത്തീട്ടില്ലെന്നില്ല.

ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം

1056-ാമാണ്ടുവരെ പ്രഭാഷണകലയെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന യാതൊരു ഗ്രന്ഥവും ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അത്തരത്തിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആവശ്യകത മതപ്രസംഗം ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു പ്രത്യേകം അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. ആ ന്യൂനത പരിഹരിക്കുന്നതിനാണ് ജെറാർദ് ഈ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം രചിച്ചത്. അദ്ദേഹംതന്നെ മുഖവുരയിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: "കിരീടത്തിനു രത്ന മണിപോലെയും, ശരീരത്തിനു വസ്ത്രാഭരണങ്ങൾ പോലെയും, സ്വരൂപത്തിനു സുവർണ്ണങ്ങൾപോലെയും, അക്ഷരവിദ്യയ്ക്കു അലങ്കാരശാസ്ത്രം തേജസ്സും ശോഭയുമായിരിക്കുന്നുവെന്നതു സർവ്വസമ്മതമാകുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, ഈ ഉത്തമശാസ്ത്രം വ്യക്തമായും ഗൗരവമായും പ്രസംഗിക്കുന്നതിനും, കാന്തം ഇരുമ്പിനെ ആകർഷിക്കുന്നതുപോലെ കേഴ്വിക്കാരെ വചനമാധുര്യത്താൽ പറഞ്ഞിണക്കി വശീകരിക്കുന്നതിനും, പ്രതിവാദങ്ങളേയും ആക്ഷേപങ്ങളേയും വിരോധിച്ചു ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനും, തക്ക മുറയും ക്രമവും പഠിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ഇതിനെ അഭ്യസിക്കുന്നതു തങ്ങളുടെ ഉത്തമപ്രസംഗത്താൽ സുവിശേഷസത്യങ്ങളെ, അജ്ഞാനയിരുളീൽ സൂര്യോദയംപോലെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനും, സത്യവേദത്തിന്മേൽ വേദവിരോധികളാൽ ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന ദൂഷണങ്ങളെ ആക്ഷേപിച്ചു ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനും, പാപാന്ധകാരത്താൽ കുരുടരായവർക്കു ജ്ഞാനദീപമായി മോക്ഷമാർഗ്ഗത്തെ കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നതിനും ഉദ്യോഗപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വൈദികപ്രസംഗികൾക്കുമാത്രമല്ല, വക്കീലന്മാർ തുടങ്ങിയ ലൗകികപാഠകന്മാർക്കും അതിപ്രയോജനകരവും ആവശ്യവുമാണ്."

ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സ്വരൂപം

ഇംഗ്ലീഷിൽ റെറ്റൊറിക്ക് (Rhetoric) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽ അടങ്ങുന്ന വിഷയങ്ങളെല്ലാം അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിലും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. യൂറോപ്യൻഭാഷകളിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള മൂന്നു നാലു് അലങ്കാരഗ്രന്ഥങ്ങളെ സാമാന്യമായും, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, സീസർ, ക്വിന്റിലിയൻ മുതലായ പൂർവ്വസൂരികളുടെ പ്രമാണങ്ങൾ സമാഹരിച്ച ഡികോളോന്യദോമീനിക്കൻ (Dominico Decolomica) എന്ന പണ്ഡിതൻ ലത്തീൻഭാഷയിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള അലങ്കാര ഗ്രന്ഥത്തെ പ്രത്യേകമായും ഉപജീവിച്ചാണ് അച്ചൻ ഈ പുസ്തകം രചിച്ചതെന്നു പറയുന്നു. പ്രശ്നോത്തരരൂപത്തിലാണ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഗതി. (1) അലങ്കാരശാസ്ത്രം എന്തെന്നും അതു കൊണ്ടുള്ള സാധ്യം ഇന്നതെന്നും, (2) അലങ്കാരവിദ്യയുടെ വിഷയം, അഥവാ അതിൽ വിവരിക്കപ്പെടുന്ന സംഗതികൾ എന്തെല്ലാമെന്നും, (3) അതിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ എത്രയെന്നും ഏതെല്ലാമെന്നും, (4) അതിന്റെ വിശേഷതയും ഉപകാരങ്ങളും ഇന്നതെന്നും, (5) അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിന്റെ പൂർണ്ണ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണങ്ങളും പോംവഴികളും ഏതെല്ലാമെന്നും അദ്ദേഹം പ്രപഞ്ചനം ചെയ്യുന്നു. സങ്കല്പന, അനുക്രമണം, അലങ്കരണം, ഉച്ചാരണം എന്നിങ്ങനെ നാലു കാണ്ഡങ്ങൾ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ഓരോ കാണ്ഡത്തേയും ഭാഗങ്ങളായും, ഓരോ ഭാഗത്തേയും അധ്യായങ്ങളായും വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചതുർത്ഥകാണ്ഡത്തിൽ ഒരധ്യായമേയുള്ളു. ഈ പുസ്തകം ശരിക്ക് അഭ്യസിച്ചാൽ ഒരാൾക്ക് ഏതു സദസ്സിലും ഒരു പ്രവക്താവിന്റെ നിലയിൽ ഏറെക്കുറെ ശോഭിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഗ്രന്ഥകാരൻ അക്കാര്യത്തിൽ ദെമെസ്തനെയെ (ഡേമോസ്തിനീസിനെ)യാണ് ദൃഷ്ടാന്തമായി കാണിച്ചു തരുന്നത്. "ഈ വിദ്വാൻ ആദ്യത്തിൽ നാലു വാക്യങ്ങളെ കൂട്ടിപ്പറയുന്നതിനു വശഹീനനായിരുന്നു എങ്കിലും പിന്നീട് അഭ്യസനംകൊണ്ടും താൽപര്യംകൊണ്ടും അതിവാചാലതയോടെ പറവാൻ തക്ക ഉത്തമപ്രസങ്ഗിയായിച്ചമഞ്ഞു. അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്ന കൊഞ്ഞ മുഴുത്ത ചരൽ വായിലിട്ടുച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു തീർത്തു. കടലോരത്തു ചെന്നുനിന്നു കടലിന്റെ സ്വരത്തെക്കാൾ സ്വരമുയർത്തിപ്പറയുന്നതിനും നിലവിളിക്കുന്നതിനും അഭ്യസിച്ചുകൊണ്ട് അയാളുടെ പതിഞ്ഞ സ്വരം ഉച്ചസ്വരമാക്കി മഹാഗൗരവത്തോടെ പ്രസങ്ഗിക്കുന്നതിനു പ്രാപ്തനാകുകയും ചെയ്തു" എന്ന് അദ്ദേഹം ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു.

ഗദ്യശൈലി

സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങളുടെ വിവർത്തനത്തിലും മറ്റും അച്ചനു ചില പ്രമാദങ്ങൾ പറ്റീട്ടുണ്ട്. വിശേഷ്യങ്ങൾക്കു പകരം വിശേഷണങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്ന വിലക്ഷണതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്യങ്ങളിൽ അങ്ങിങ്ങുകാണാം. അപഹ്നുതി പഹ്നുതിയായി രൂപഭേദം കൈക്കൊള്ളുന്നു. ഇങ്ങനെ ചില ദോഷങ്ങൾ വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ലെങ്കിലും ഇത്തരത്തിൽ സർവ്വവ്യാപകമായ ഒരു സാഹിത്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം എഴുതി ഭാഷയെ പോഷിപ്പിച്ച ഫാദർ ജെറാർദ് നമ്മുടെ ഗാഢമായ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു പാത്രീഭവിക്കുന്നു. ഏ.ആർ.രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ സാഹിത്യസാഹ്യത്തിനു പൂർവ്വഗാമിയായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അതിലുള്ളതിലധികം വിഷയങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ഇതു തെറ്റുകൾ തീർത്തു പരിഷ്കരിച്ച് ഏതെങ്കിലും ഒരു പണ്ഡിതൻ പുനഃപ്രസാധനം ചെയ്യുമെങ്കിൽ അതു ഭാഷയ്ക്കു വലിയ ഉപകാരമായിരിക്കും. അച്ചനു കഥനത്തിനും മറ്റും യോജിച്ച ഒരു സരളമായ ഗദ്യശൈലി സ്വാധീനമായിരുന്നു എന്നു താഴെ ചേർക്കുന്ന ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നതാണ്.

"പണ്ടു നമ്മുടെ ശരീരത്തിലുള്ള അവയവങ്ങൾ ഇപ്പോഴുള്ളതുപോലെയല്ല, ഓരോന്നിന്നു തനതു് ആലോചനകളും അഭിപ്രായങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ശേഷം അവയവങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിച്ചുകടി നാം ചെയ്യുന്ന അനിഷ്ടത്തിന്റെയും വേലയുടേയും ബുദ്ധിമുട്ടിന്റേയും ഫലങ്ങളെല്ലാം വയറത്രേ അനുഭവിക്കുന്നത്. അവൻ യാതൊത വേലയും ചെയ്യാതെ നമ്മിൽ നമ്മുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലങ്ങളെല്ലാം അനുഭവിച്ച്, ആനന്ദമത്തനായി സുഖേന കിടക്കുന്നു. ഇവനെ ഒന്നു പഠിപ്പിക്കണം എന്നാലോചിച്ച്. ഇനി കൈ യാതൊന്നും വായിൽവെയ്ക്കയില്ലെന്നും, വെച്ചാൽ വാ കൈക്കൊള്ളുകയില്ലെന്നും, നാവു രസിപ്പിയ്ക്കയില്ലെന്നും, പല്ലു ചവക്കയില്ലെന്നും ഇങ്ങനെ ഉപവാസമിട്ടു ഉദരത്തെ ക്ഷയിപ്പിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. കുറേ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കരങ്ങൾ ക്ഷീണിച്ചു; നാവു് ഇളക്കാൻ മേലാതായി; വാ തുറക്കാൻ മേലാതായി; ശരീരം മുഴുവനും നശിക്കാറായി; അപ്പോൾ വയറിന്റെ സഹായം തങ്ങൾക്കു് ആവശ്യമാണെന്നും, തങ്ങൾ ഉദരത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ തങ്ങൾക്കു ജീവനും ശക്തിയും വയറു തരികയാണെന്നും, തന്റെ സദാപ്രവൃത്തികൊണ്ടും യത്നംകൊണ്ടും എല്ലാഅവയവങ്ങൾക്കും രക്തത്തെ ഞരമ്പൂടെ വയറു നൽകുന്നുവെന്നും ഗ്രഹിച്ച്, ആ നാശകരമായ കലഹം അമരുകയും ചെയ്തു."

1056-ാമാണ്ടത്തെ ഗദ്യമാണ് ഇതു് എന്നു് ഓർമ്മിക്കുമ്പോൾ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പേരിലുള്ള ബഹുമാനം ആർക്കും വർദ്ധിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

42 ആർച്ച് ഡീക്കൻ ഉമ്മൻ (1005–1079)

ജീവിതം

ആർച്ച് ഡീക്കൻ ഉമ്മൻ മാവേലിക്കരത്താലൂക്കിൽ ആലുമ്മൂട്ടുവീട്ടിൽ ക്രി. പി. 1830-ാമാണ്ടു മാർച്ച് 23-ാംനു ജനിച്ചു. മാമ്മൻ എന്നായിരുന്നു അച്ഛന്റെ പേർ. അതു കൊണ്ട് അദ്ദേഹം മാമ്മൻ ഉമ്മൻ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. മകൻ പിറന്ന് 22-ാം ദിവസം അച്ഛൻ മരിച്ചുപോകയാൽ അമ്മ ആ കുഞ്ഞിനെ നിരണംപള്ളിക്ക് അടിയറവച്ചു. ബാല്യത്തിൽ "മറ്റു കുട്ടികളെപ്പോലെ തന്നെ നിഗളവും കോപവും തൻകാര്യശീലവുമുള്ളവനായി ഞാൻ വളർന്നു. എന്റെ അപ്പനോ അമ്മയോ വലിയപ്പനോ എന്റെ ആത്മാവിന്റെ പേർക്കു പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ എന്നെ എപ്പോഴെങ്കിലും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു" എന്ന് അദ്ദേഹം അന്നത്തെ അവസ്ഥയെ പില്ക്കാലത്തു രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. മാതാവിന്റെ ഇളയ സഹോദരിയെ വിവാഹം ചെയ്തിരുന്ന തരിയനച്ചന്റെ സംരക്ഷണത്തിൽ 1839-ൽ മാവേലിക്കര പീറ്റസായിപ്പിന്റെ സ്കൂളിൽ ചേർന്നു. 1841-ൽ അമ്മ വീണ്ടും വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയാൽ ആ ബാലൻ കേവലം അനാഥനായിത്തീർന്നു. ആ അവസരത്തിൽ സഹായിച്ചതു ഹാക്സ്‌വർത്തു സായിപ്പായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഉമ്മനെ കോട്ടയത്തു പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റു സെമിനേരിയിൽ പഠിപ്പിച്ചു. 1850-ൽ സെമിനേരി വിട്ടു. 1851 ഒക്ടോബറിൽ വിവാഹിതനായി. പിന്നീട് ആറു കൊല്ലം തിരുവല്ലാ മിഷനിൽ ജോലിനോക്കി. 1856 മാർച്ച് 16-ാംനു ഡീക്കനും. 1859 നവമ്പർ 8-ാംനു പ്രസ്ബിറ്ററുമായി. ആലപ്പുഴ, തൃശ്ശൂർ, മല്ലപ്പള്ളി, കൊടുകുളഞ്ഞി, ഇലന്തൂർ, ചങ്ങനാശ്ശേരി, ഒളശ്ശ, മാവേലിക്കര എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം മിഷൻസേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. ഡോക്ടർ കോശി മരിച്ചപ്പോൾ ആർച്ച് ഡീക്കനായി ഉയർന്നു. 1904 ആഗസ്റ്റ് 23-ാംനു യായിരുന്നു ഉമ്മന്റെ മരണം.

കൃതികൾ

ആർച്ച് ഡീക്കൻ ഉമ്മന്റെ പ്രധാനകൃതി ശലോമോന്റെ (സോളമൺ) സുഭാഷിതങ്ങളാണ്. അത് അദ്ദേഹം ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ ജോലിനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലത്ത് 1882 ജനുവരി 17-ാംനു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതിനു പുറമെ ബാലപ്രിയൻ, സുകൃതമുള്ള സ്ത്രീ എന്നീ രണ്ടു ചെറുകഥകൾകൂടി അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയാം. തന്നോടു സഹരിക്കാത്ത തന്റെ പത്നിയെപ്പറ്റി പശ്ചാത്താപം നിമിത്തം മനസ്സു നീറി എഴുതിയ കഥയാണ് സുകൃതമുള്ള സ്ത്രീ.

ശലോമോന്റെ സുഭാഷിതങ്ങൾ

സാമാന്യം നല്ല ഒരു ഗദ്യപുസ്തകമാണ് ഉമ്മൻ 1053-ൽ പ്രസാധനം ചെയ്ത സുഭാഷിതങ്ങൾ. അതിന്റെ മുഖവുരയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "ഈ പുസ്തകം വായനക്കാർക്ക് ഒരു മുഖക്കണ്ണാടിപോലാകുന്നു. കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി മുഖത്തുള്ള കുറ്റങ്ങൾ അറിയുന്നപ്രകാരം ഹൃദയത്തിലുള്ള കുറ്റങ്ങൾ അറിവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഇതിനെ ക്ഷമയോടു വായിക്കട്ടെ. വെള്ളത്തിൽ നോക്കി മുഖം കാണണമെങ്കിൽ വെള്ളം കലങ്ങാതെയിരിക്കണം. അപ്രകാരം ഈ പുസ്തകത്തിൽ പ്രയോജനം വരണമെങ്കിൽ അതിരാവിലെ ഒരു രഹസ്യസ്ഥലത്തുവെച്ച് മനസ്സിന് യാതൊരു കലക്കവും വരാത്തവിധത്തിൽ ഭക്തിയോടും ധൃതികൂടാതെയും ഒത്തു വാക്യങ്ങൾ വിട്ടുകളയാതെവായിക്കണം. ഹൃദയം വഞ്ചനയുള്ളതാകയാൽ സ്വന്തം കുറ്റം അറിവാൻ ആർക്കും മനസ്സില്ല. അത്രയുമല്ല അതിനെ അറിവാൻ അഹംഭാവം സമ്മതിക്കയുമില്ല. ഇതിനെ വായിക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടിയ വിശേഷലക്ഷണം വിനയമാകുന്നു. ദൈവശിക്ഷയാൽ ഹൃദയം താഴാത്തവന്ന് ഈ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു പ്രയോജനം വരുവാൻ പ്രയാസമെന്നു ഞാൻ ദുഃഖത്തോട്ട് അറിയിക്കുന്നു." ഈ ഖണ്ഡികയിൽനിന്നുതന്നെ ആർച്ച്ഡീക്കന്റെ ഗദ്യരചനയുടെ സ്വരൂപം വായനക്കാർക്ക് ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണല്ലോ.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം IV

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

42. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവാർദ്ധം
43. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവ്വാർദ്ധം (തുടർച്ച)
44. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവ്വാർദ്ധം (തുടർച്ച)
45. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവ്വാർദ്ധം (തുടർച്ച)
46. പതിനൊന്നാം ശതകം, ഉത്തരാർദ്ധം
47. പതിനൊന്നാം ശതകം, ഉത്തരാർദ്ധം (തുടർച്ച)
48. വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനം
49. കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാർ
50. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ (1020–1090)
51. ചില വൃത്താന്തപത്രങ്ങളും മാസികകളും
52. വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനം (തുടർച്ച)
53. ചില തിരുവിതാകൂർക്കവികൾ
54. കൊച്ചിയിലെ ചില കവികളും കവയിത്രികളും
55. ചില തിരുവിതാംകൂർക്കവികൾ (തുടർച്ച)
56. മലബാറിലെ ചില കവികൾ

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
2. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
3. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 3
4. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 4
5. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014